

THE RED PILL SIDEBAR

Đồ ngon hiện có của Trở Lại Làm Người – KeoDau.net:

[Lợi thế Oxy – Thở đúng cách để sống thọ hơn](#)

[Làm giàu không cần may mắn \(Audiobook\)](#)

[Easy Peasy – Cai nghiện phim đen dễ dàng](#)

[Hơn 500 videos vietsub, giải ngu về gái gú vĩ xã hội \(tải qua torrent\)](#)

[Cách Thở của WimHof, “người băng” cỡi trần chinh phục đỉnh Everest](#)

[Sổ Tay Chủ Nghĩa Khắc Kỷ \(sách nói audiobook\)](#)

[Stoic Hằng Ngày \(The Daily Stoic\) bản mới 2022 \(audiobook\)](#)

[Thoát kiếp trai hèn \(audiobook\)](#)

[Sổ Tay Hồng Dược Redpill + Sidebar](#)

[Lợi thế của đàn ông: HƯỚNG DẪN ĐỂ TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG XUẤT CHỨNG](#)

[Đàn Ông Lý Trí – The Rational Male \(dự kiến ra mắt tháng 3 2023\)](#)

ỦNG HỘ KEODAU.NET

Tải các bản ebook của những sách bên trên tại: keodau.net/sach

LỜI MỞ ĐẦU	5
LỜI BỘC BẠCH CỦA MỘT THẲNG INCEL ĐÃ QUAY ĐẦU	6
CÂU CHUYỆN CỦA MICHAEL.....	11
NHỮNG KẺ BỊ THAO TÚNG	16
<i>NIỀM HẠNH PHÚC CỦA NÔ LỆ.....</i>	19
<i>ĐÀN ÔNG LÀ CÁI CHI?</i>	21
<i>PHỤ NỮ LÀ CHI?.....</i>	25
<i>VỮ TRỤ NÀY MANG TÍNH NAM.....</i>	29
<i>TÌNH YÊU LÀ GÌ?</i>	32
PHỤ NỮ TRONG TÌNH YÊU	34
ĐÀN ÔNG TRONG TÌNH YÊU.....	38
CHUYỆN VỀ TÌNH YÊU VÀ CHIẾN TRANH.....	44
KẾ HOẠCH SINH SẢN	51
TỔNG HỢP RED PILL 101	58
QUY LUẬT BRIFFAULT	68
NHỮNG CUỘC TÌNH, RED PILL, VÀ BẢN THÂN BẠN	69
XÃ HỘI TÌNH DỤC KHÔNG TƯỞNG NẮM QUYỀN	73
<i>MỘT CUỘC CÁCH MẠNG</i>	78
<i>TÀN DƯ CỦA CUỘC CÁCH MẠNG: “DATE RAPE”</i>	83
<i>TỪ HỖN LOẠN TÌNH DỤC ĐẾN KHỦNG BỐ TÌNH DỤC.....</i>	89
<i>TRỞ VỀ VỚI SỰ NGUYÊN THỦY.....</i>	95
<i>HIỆP SĨ THỜI HIỆN ĐẠI</i>	98
<i>CUỘC CÁCH MẠNG HỦY HOẠI CHUYỆN TÌNH DỤC.....</i>	100
<i>NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ LÃNG QUÊN.....</i>	108
<i>ĐẢO CHÍNH TÌNH DỤC: SỰ ĐÌNH TRỆ HÔN NHÂN.....</i>	112
<i>VẬY CẦN PHẢI LÀM GÌ?.....</i>	116
<i>HÔN NHÂN MỘT VỢ MỘT CHỒNG HOẠT ĐỘNG RA SAO.....</i>	119
<i>KẾT LUẬN.....</i>	122
ĐÀN BÀ, ĐỨA TRẺ CÓ TRÁCH NHIỆM NHẤT	123

CÁI GÌ CỦA TÔI LÀ CỦA TÔI VÀ CÁI GÌ CỦA ANH LÀ CỦA CHÚNG TA.....	126
(TÔI ĐANG CẢM THẤY.....)	127
CÁC BÀI SHITTEST CỦA PHỤ NỮ CŨNG GIỐNG NHƯ GIỚI HẠN MÀ NHỮNG ĐỨA TRẺ TÌM KIẾM	129
ĐÀN ÔNG YÊU ĐÀN BÀ, ĐÀN BÀ YÊU CON NÍT, CON NÍT YÊU NHỮNG CHÚ CÚN CON	130
CON EM GÁI NGHỊCH NGỢM CỦA MÀY.....	132
KẾT LUẬN.....	133
CHIẾN THUẬT TÌNH DỤC LÀ VÔ ĐẠO ĐỨC.....	135
HIỆU ỨNG CÔNG TẮC ĐÈN	138
TẤT TẦN TẬT VỀ SHIT TESTS	141
BƯỚC QUAN TRỌNG ĐỂ ĐÉO QUAN TÂM	153

LỜI MỞ ĐẦU

Redpill Sidebar, nội dung của cuốn sách này là tổng hợp các câu chuyện, không chỉ đến từ góc nhìn của những dân chơi Thuốc đỏ, mà còn cả những gã incel, những dân chơi còn non nớt ở mọi lứa tuổi. Những câu chuyện họ mang tới sẽ không chỉ dừng lại ở vấn đề cá nhân, nó xảy ra với cả chúng ta, những người được giải ảo và được kỳ vọng rằng sẽ không lặp lại những vấn đề mà họ đã trải qua. Khi thế giới thay đổi, cũng là lúc ta phải điều chỉnh lại chiến thuật vì ta là một phần của cuộc sống không ngừng xoay chuyển. Điều đó cho thấy việc thực hành và áp dụng liên tục là một sự cần thiết khi xung quanh chúng ta, cánh truyền thông bản và những giáo điều mang màu sắc nữ quyền đã, đang và sẽ luôn lợi dụng quyền lực thứ tư để thuyết phục và ru ngủ chúng ta trên chiếc giường thỏa mãn cảm xúc mà chúng đặt ra.

Không một con đường nào là trải đầy hoa hồng, hãy tỉnh táo và kiên nhẫn. Chúc anh em thành công!

Cảm ơn u/dream-hunter@reddit đã tổng hợp tài liệu này!

LỜI BỘC BẠCH CỦA MỘT THẲNG INCEL ĐÃ QUAY ĐẦU

Bởi Whoism3

(Cập nhật ngày 26 tháng 4 năm 2018)

Đã được 4 năm từ khi tao rời khỏi chỗ này và 6 năm từ khi tao viết những dòng dưới đây.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã có rất nhiều sự thay đổi. Tao đã sống một cuộc sống bình thường, bên một người phụ nữ tuyệt vời trong một gia đình cũng bình dị chẳng kém, tao đã tiếp xúc và tham gia vào xã hội nhiều hơn. Tao đã khác với tao của 4, 6, 10 năm trước.

Nếu như không bước vào cuộc hành trình này, một con đường thanh tẩy không chút nghi ngờ, ai biết được đời tao rồi sẽ ra sao? Ôi chao, chuyến tàu lượn dạo qua quỹ môn quan của tao đã kết thúc một cách cực kỳ tốt đẹp.

Và rồi chuyện ấy đã xảy ra.....thứ hai ngày 23 tháng 4 năm 2018 lúc 1 giờ 24 phút chiều, một ngày ấm áp đẹp trời....

Tao nói thẳng, từ tận đáy lòng tao vô cùng thương tiếc và xin gởi những lời cảm thông nhất đến những người và gia đình đã bị ảnh hưởng bởi cuộc tấn công mà tên của kẻ chủ mưu sẽ không được nói đến. Tao không thừa nhận và không thần thánh hóa thằng này. Tao không tha thứ và tao nguyên rủa nó bằng hết thảy những thứ khốn nạn nhất trên đời. Nó là một thằng hèn.

Ở đỉnh cao của sự trầm cảm và vực sâu của cuộc đời một thằng incel, tao không bao giờ để bạo lực ảnh hưởng đến bất kỳ ai ngoài bản thân. Ngay cả lúc khốn khổ nhất đó tao cũng biết là một hành động sai lạc sẽ gây ra ảnh hưởng ngoài sức tưởng tượng. Nhưng với thằng này, nó đã đi lạc vào bóng đêm khủng khiếp, nơi mà nó không còn nhìn người ta như là một con người có người thân và bạn bè, rằng người ta sẽ bị ảnh hưởng và đau đớn. Tất cả những thứ nó nhìn thấy là một xã hội xa lánh nó, không quan tâm nó, không giúp đỡ và chế nhạo nó.... Nó đã đi tới quyết định rằng nếu nó thua trong trò chơi cuộc đời, ăn không được thì nó sẽ đập đổ, nó sẽ kéo

càng nhiều người theo nó càng tốt. Và...thằng khốn nạn này còn thất bại trong việc tự tử sau khi đã hại người khác, nghe mỉa mai thay.....điều này chứng tỏ rằng nó là thằng thất bại trên tất cả các phương diện.

Tao biết rằng đâu đó trên blog của tao, có những bài viết lên án kịch liệt Elliot Rogers. Tao hoàn toàn cảm thông với những thứ mà những đứa incels phải chịu – những đứa không thể có được một cuộc sống bình thường với nửa kia của thế giới Nhưng tao KHÔNG BAO GIỜ đồng cảm với những đứa bộc lộ sự đau đớn và tức giận lên người khác. Những người Elliot hại không phải là nguồn gốc của sự incel nó đang có. Nó không chịu chấp nhận những sự thật đáng ghê tởm mà TRP đem lại, đây mới là nguồn gốc của đau đớn nó phải chịu.

Những người bị hại vào sáng thứ Hai ngày 23 tháng 4 ấy ở Toronto, một nơi rất gần với nơi ở của tao và những người thân tao yêu quý – những người đã có thể rơi vào tầm ngắm của thằng khốn nạn này, không phải là nguồn gốc của sự incel nó đang chịu. Nhắc lại, chính việc không chấp nhận những điểm xấu của bản thân, để vươn lên trở thành người tốt đẹp hơn, là nguồn gốc của những thứ khốn nạn xảy ra cho nó.

Đó là sự thiếu cố gắng để phát triển bản thân, hay tệ hơn, chúng nó đã hỏng và không thể sửa chữa ngay từ phút ban đầu. Tao đã từng cố tin rằng ai cũng có thể được cứu ... nhưng ...

Khi tao nhìn thấy thằng Elliot rời khỏi chiếc xe gây án và bị bắt trên tivi, chân tay tao như rụng rời, tinh thần tao bán loạn. Trong một vũ trụ nào đó, thằng ngồi trong chiếc xe đó có thể là tao nếu như tao đã không thay đổi. Khả năng này có thể xảy ra không?

Tao, hoặc là người giỏi hơn như Rollo (Tomassi) có thể làm gì đó để đưa nó thoát ra khỏi những ảo giác đau đớn hay không? Mà có thể nhìn vào mắt nó, trong video ấy,... nó đã chìm rất sâu rồi.

TRP có rất nhiều hình dạng. Lúc đầu tao muốn phiên bản “biến bản thân trở thành tuyệt vời nhất”. Tao không muốn game, tao không muốn kiếm bạn gái. Tao muốn đầu tư vào bản thân, muốn thay đổi để trở thành một người tự tin bước vào “một cuộc đàm phán” và đưa ra cái giá của tao thay vì là một con cún nhỏ vẫy đuôi chạy theo để được chút cơm thừa canh cặn. Rollo gần đây có bàn về việc nhiều người đến với TRP và than thở rằng họ không thể “nuốt”. Rollo đã giải thích cách để “nuốt” và “áp dụng”

kẹo dâu, cách mà anh ta biến nó trở thành bản năng, nó không còn là một thứ bề ngoài, nó thấm vào xương tủy của anh ta. Đó là thứ tao muốn nhấn mạnh: học lấy bài học, áp dụng nó vào cuộc đời mày, sau đó, làm sao để mày là kẹo dâu và kẹo dâu là mày. Mày phải cố gắng, phải đổ mồ hôi sôi nước mắt. Mày phải có một sự kỳ vọng thực tế. Tao sẽ không bao giờ đẹp trai như Ryan Reynolds hay Channing Tatum, nhưng tao sẽ cố để trở thành một người đẹp nhất có thể và tao hạnh phúc với điều ấy. Tao có thể tiến xa hơn không? – Có, nhưng đó là thứ tao muốn và tao sẽ cố, xã hội không bao giờ ép được tao.

Nè, nhớ là mày phải bỏ công bỏ sức vào. Hãy nhắm vào mặt trăng mà vươn tay lên, có thể mày không vươn tới được chị Hằng nhưng mày sẽ chạm được tới các vì sao. Cái ý tưởng “bạn hoàn hảo theo cách của bạn” phải bị loại bỏ ngay lập tức. Nếu như mày không hạnh phúc, người duy nhất có thể làm gì trong hoàn cảnh đó chính là mày. **KHÔNG PHẢI BẤT KỲ NGƯỜI NÀO KHÁC**. Việc nói với một người không hạnh phúc rằng họ vẫn ổn vì họ là chính họ, là chìa khóa mở ra con đường dẫn đến hỏa ngục đấy.

Tao rất đồng cảm với cộng đồng incel, nhưng tao rất hy vọng khi bọn mày chạm tới kẹo dâu, bọn mày sẽ học được cái gì đó đúng đắn. Trở nên tốt hơn, tri thức là sức mạnh nhưng hãy áp dụng nó một cách đúng đắn và đừng có kỳ vọng vào một con đường tắt. Hãy đọc câu chuyện ngay sau đây của tao, mày sẽ nhận ra cái kết có hậu không xảy ra ngay lập tức, nó chỉ xảy ra vào nhiều năm sau khi những nguyên lý cơ bản của kẹo dâu đã được áp dụng và thấm nhuần. Nhớ, đường tắt trong vấn đề này là đường xuống địa ngục.

Sự kiện này làm cho ruột gan tao khó chịu, nhưng cách mà bọn phương tiện truyền thông xử lý vấn đề cũng đem đến cảm giác không kém. Trong khi quả thực rằng có nhiều thằng “incel thù ghét phụ nữ”, chúng ta cũng có những thằng incel vô hại, lạc lối và thịnh nộ vì chúng nó nhận ra được rằng đã đi sai đường. Có đau đớn không? Có xấu hổ không? Có cảm thấy tội tệ không? – **CÓ**. Chúng ta cần đối xử với bọn nó không phải bằng sự phán xét về việc như thế nào và tại sao mà bọn nó bị như thế, chúng ta cần phải hành động một cách thực tế và chân thành để giúp chúng nó vượt qua được các vấn đề. Miệt thị, hành hạ, la hét vào mặt, đánh giá sai lầm về bọn nó hoặc gán cho bọn nó cái mác là lũ nam tính độc hại, lũ thù ghét phụ nữ,... **SẼ KHÔNG BAO GIỜ** - tao nhấn mạnh, sẽ không bao giờ giúp ích trong việc giáo dục, đối xử, và biến chuyển bọn nó. Những hành động ấy

chỉ khiến cho bọn nó chìm sâu vào bóng tối hơn nữa và tạo ra những thằng khốn nạn mà thôi. Chúng nó sẽ chìm vào và trở thành bóng tối, **tùng.thằng.một.**

Chúng nó đã sống cả một đời bị xa cách, đau đớn, tự hỏi rằng chúng nó đã làm gì sai mà phải chịu đựng những điều này? Dĩ nhiên, chúng nó không nhìn ra được chân tướng, nếu nhìn ra thì bọn nó đã làm gì đó để thay đổi tình hình rồi. Ngoài ra còn có một khả năng là bọn nó đã bị lừa dối rằng “anh hoàn hảo vì anh là chính anh”. Nực cười thay, “là chính mình” chỉ đem đến sự cười cợt, chế giễu và chà đạp từ người khác mà thôi.

Khi mà giọt nước đã tràn ly, thì xung quanh bọn nó không còn là người ta nữa mà chỉ còn lại lũ bắt nạt mà thôi. Lũ bắt nạt này vui cười, hạnh phúc, có những mối quan hệ tình cảm và xã hội tuyệt vời, có một cuộc đời tốt,..... trong khi bọn nó phải nhận được câu “Lêu lêu thằng thất bại, chúng tao không muốn chơi với mày”. Có vài thằng incel chấp nhận được điều này, chấp nhận thờ ơ và gặm nhấm nỗi đau. Có những thằng quyết định thay đổi bản thân để có thể tham gia trò chơi cuộc đời. Và cuối cùng, có những thằng như thằng Elliots và thằng giết người ở Toronto – những thằng ăn không được thì đập đổ.

Điều ước duy nhất của tao là những vấn đề này tránh được việc bị xem xét dưới những thấu kính chính trị tả và hữu, nơi mà người ở bên này chỉ vào bên kia và la lên rằng “Mày sai rồi” và ngược lại, đây là một cuộc đua tìm ra thằng nào thua cuộc à? Nghe này, không ai chạy lại tìm kiếm sự giúp đỡ nếu như họ biết rằng mày sẽ chỉ chửi bới và lăng mạ họ đâu. Hãy dừng lại. Những thằng incel này rất cần sự trợ giúp. Giúp ra sao và giúp như nào thì cần bàn thêm. Nhưng hãy dừng ngay cái trò chỉ vào mặt nhau và phỉ báng này lại.

Lần nữa, không một lời nào có thể kể được sự xót xa mà ta dành cho những người vô tội đã bị tước đi mạng sống và gia đình của họ. Tấn bi kịch này xảy ra rất gần với nơi tao sống.

Đó có thể là tao. Tao có thể đã là người đứng trước mũi xe ấy, đó có thể là gia đình tao, bạn bè tao, đồng nghiệp, hay bất kỳ ai tao yêu thương và quan tâm đến.

Tao cũng rùng mình khi nghĩ đến việc “đó có thể là tao”, là tao đang ngồi sau vô lăng chiếc xe ấy.... nếu như tao không tìm được kẹo dâu và thay

đổi bản thân thay vì tin vào những lời dối trá. Nếu không chạm được vào kẹo, tao cũng sẽ làm như vậy ư? Và mất bao lâu thì tao sẽ làm như thế? Tao đau đớn cùng những người bị hại, và hy vọng rằng sẽ không bao giờ có việc như vậy tái diễn nữa....

CÂU CHUYỆN CỦA MICHAEL

Bởi Michael

Xin chào bà con cô bác, tên của tao là Michael. Tao đã đọc tới đọc lui trang web này trong vòng 3 ngày vừa qua và tao đã shock khi đọc được những câu những chữ diễn tả một cách rõ ràng những gì tao đã trải qua. Tao chưa bao giờ thấy có một trang web hay một blog nào mà hay đến như thế. Những người viết là thiên tài. Tao choáng ngợp khi nhìn thấy có rất nhiều comment và câu trả lời. Điều này có nghĩa là có hàng hà sa số thằng ngoài kia giống như tao.

Tao 32 tuổi, chưa kết hôn. May mắn (hoặc không may mắn, tao cũng chẳng biết nữa) là chưa có con. Tao đơn thương độc mã và không hẹn hò với ai cả. Tao sống ở LA. Thu nhập cỡ \$120,000.00 một năm (sau thuế) và có thể sẽ được tăng lên \$170,000.00. Tao là hình mẫu “người đàn ông độc lập” phụ nữ nói rằng họ muốn. Tao cưới một chiếc xe xa xỉ, có một căn nhà tuyệt vời tại bờ biển, mỗi tháng tao tốn cỡ \$6000.00 cho căn nhà và tao biết điều này sẽ làm khối em chết mê chết mệt. Tao làm việc tại nhà vì muốn một cái văn phòng sẽ khiến tao tốn thêm \$2000.00 mỗi tháng. Tao giữ cho thân thể mạnh khỏe, 3-4 ngày đi gym một tuần, chạy bộ, ăn uống lành mạnh (tốn khoảng \$700.00 tới \$900.00 một tháng cho đồ ăn organic và các thuốc bổ sung). Tao được nuôi dạy trong một gia đình Kito hữu hiệu mẫu, chúng tao luôn đi lễ nhà thờ. Tao có một hình mẫu người cha mạnh mẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc tao và các anh chị em của tao. Tao đi học ở trường tư, sau này tao học luật và bắt đầu hành nghề năm 28 tuổi.

Cha mẹ tao gặp và cưới nhau khi họ học đại học. Họ đã cưới được 39 năm rồi. Điều này khiến tao đau đớn khi là một thằng 32 tuổi mà vẫn chưa kết hôn, cô đơn và không có một cô vợ yêu thương tao. Cảm giác đau đớn đeo đuổi tao hằng ngày, như một lưỡi dao lúc nào cũng xoáy vào tâm can tao vậy. Nhưng có lẽ tao là một phần của vấn đề, để tao nói cho bọn mày nghe nhé:

Tao đi học ở cái trường mà cha mẹ tao gặp nhau. Tao được kỳ vọng là gặp một cô gái nào đó, cưới nhau và ổn định cuộc sống. Nhưng thay vào đó tao gặp hàng trăm cô gái trẻ không muốn tiến đến hôn nhân. Bọn nó chỉ quan tâm đến: 1.Tiệc tùng 2.Sex. Đại học là cái động sex 24/7. Đại học là nơi đầy rẫy và trộn lẫn việc chung chạ, lừa dối, drama, thuốc và các buổi

tiệc. Tao chỉ là thằng đứng đó quan sát chứ chưa bao giờ tham gia bởi vì tâm trí không cho phép. Điều này khiến cho tao trở thành một thằng kỳ dị nơi tao học. Tao không bao giờ tận hưởng được các lợi ích, tao hiếm khi hẹn hò, người ta cười nhạo tao. Gái xinh thì xa lánh tao. Tao là nơi để phụ nữ trút bỏ muộn phiền. Tao bị xem là hèn kém, yếu đuối và nhạt nhẽo. Chẳng ai thèm để mắt đến tao, và tao cũng là một thằng nghèo rách ở thời điểm ấy.

Phần lớn những đứa con gái trẻ trung tại đại học luôn lao vào cuộc chơi theo một cách mà mày không thể nghĩ tới được. Chúng nó chịch như gà (với nhiều thằng) và làm mọi thứ nhân danh “niềm vui” (tiệc tùng - vui mà, lang chạ - vui mà, thuốc – vui mà,...)

Tao đau lòng khi nhìn những cô gái ấy dạng chân ra cho những thằng khốn nạn. Những thằng kiểu: “chào em, anh làm ở hội chợ *(Thỏ: mô tuýp nước ngoài thường cho rằng những thằng làm ở hội chợ là rác nhưng các em gái lại thích vì đây “phiêu lưu” và “mạo hiểm”)* anh có đây hình xăm, anh không qua được bài kiểm tra ma túy và anh chơi guitar ở trong một ban nhạc”. Đó là mấy thằng thua cuộc khốn nạn, chúng nó còn không đi học đại học nữa kia mà?

Tao có nhiều đêm trần trọc khi phải nghe thấy tiếng rên la của mấy đứa con gái ở cách tao mấy phòng. Cái ký túc xá tao ở là một trại lính cũ và có những đường thông gió ở trên trần nhà, tiếng rên ấy vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch, aishh chút tịc, lãn đéo nào cũng thế.

Tao nhớ rằng tao đã đau đớn biết bao khi bị từ chối bởi một cô gái mà trái tim yếu đuối vô vọng của tao đang hướng về....chúng tao có rất nhiều điểm chung. Tao theo đuổi cô ấy theo phong cách của một quý ông - và 10 lần như 1, cô ta từ chối tao. Đêm ấy tao về phòng buồn bã và trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng rên lại vang vọng khắp không gian. Ôi,.....tại sao? Tại sao cô ta lại theo một thằng dở hơi người đầy mực và học nhạc? Sao cô ta lại chấp nhận một thằng như thế? Thằng này nó nói thẳng là nó lợi dụng cô ta cơ mà? Nó còn nói với tao là thằng nào nó quen biết cũng đã ngủ với cô ta rồi.... Không chỉ một lần đó, chuyện này xảy ra với tao nhiều lần nữa, lần nào cũng na ná như thế. Thứ tao muốn đề cập ở đây là gì: là tao đi kiếm một mối quan hệ lâu dài dẫn đến hôn nhân. Là tao sẽ gặp mặt và cảm nhận được người con gái trước mặt là một cô gái tốt. Rồi cô ta chọn một thằng khác không phải tao và abadacabra tao sẽ nghe được tiếng rên vang vọng trong đêm trường tĩnh mịch.... Điều này xảy ra một cách

thường xuyên đến độ tao không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tại sao? Tại sao con tim íu đúi của tao lại cho rằng cô ta là một cô gái tốt trong khi sự thật rành rành là cô ta không phải?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tao được gắn mác là “anh chồng quốc dân”. Cái biệt danh này theo tao tới cuối những năm tuổi đôi mươi. Nó dẫn đến 0 cuộc hẹn hò cho đến hết đại học. Tao không chấp nhận và không tham gia các buổi tiệc tùng, truy hoan, thuốc thang,... bởi vì trái tim không cho phép. Thế nên tao làm gì mà được hưởng “quyền lợi” (abadacabra với các em gái xinh tươi mơn mớn trong tuổi cập kê,...). Thế nhưng mấy thằng họ Thích: Thích Tiệc Tùng, Thích Âm Nhạc, Thích Thể Thao và Thích Làm DJ,... lại luôn được các em yêu thích. Các em lũ lượt lao vào bọn nó, chẳng quan tâm đến màu da nữa kìa. Cứ anh là ngôi sao của trường trong lĩnh vực thể thao là các em lao vào mết nghĩ.

Rồi một đêm tao hết chịu được. Tao đến một căn phòng nơi mà có 8, 9 em xinh tươi đang ngồi đây, tuổi tầm khoảng 18-24. Tao hỏi: “Các em có nghĩ đến việc lập gia đình không?” Đưa nào cũng nói là có. Thế là tao hỏi: “Chồng tương lai của các em sẽ nghĩ gì về những hành động của các em bây giờ?” Bùm, tao gặp phải sự kháng cự ngay lập tức. Tóm gọn lại các em nói rằng “ngu gì để cho nó biết”, “sức mảy mà tìm ra được” và “đó không phải là chuyện của anh”. Các em nói các em biết rõ bản thân đang làm gì và đang chuẩn bị cho cuộc vui tiếp theo còn bển đở, chỗ hạ cánh thì “hạ hồi phân giải”. Tao hỏi: “Thế khi nào các em nghĩ đến việc ổn định?” Các em nói: “Tùy, 27-28 gì đó, hoặc sớm hơn tùy theo hoàn cảnh”

Trong cuộc nói chuyện ấy các em nhìn thấy tao đau khổ. Thế là mấy ẻm nói rằng : “Thôi đừng bận tâm anh hỡi, cuối cùng thì giai tốt sẽ chạm vạch đích trước mà thôi”. Tao nói: “Ờ hay, các em chơi gì mà kì thế, vừa muốn cái này vừa muốn cái kia, được voi đòi tiên à?”. Thế là một em trong đó tên Kaylene (một cô em tóc vàng xinh đẹp cong cong chỗ cần cong và thụt chỗ cần thụt, người đã từ chối hẹn hò với tao mặc dù chúng tao là bạn và theo như bạn cùng phòng của cô ta thì cô ta đã abadacabra tận 30 thằng chỉ trong 1 học kỳ) cô ta nói: “Michael, Michael, để em nói cho anh nghe nhé, em không những được voi đòi tiên đâu, em còn đòi thêm cả hai bà Trưng nữa kìa”. Và tất cả các cô gái cười khúc khích biểu thị sự đồng ý.

Tao đã tưởng mọi thứ sẽ thay đổi sau khi rời khỏi trường đại học.

Nhưng không.....

Bây giờ, tao 32 tuổi, thành công và những cô gái thì kiếm cách tán tỉnh tao. Trong thâm tâm tao biết rằng họ giống hệt những cô gái đã từ chối tao năm xưa, tao không có hứng thú. Kinh Thánh nói thế nào? – “Hãy hưởng thú vui bên người vợ thời son sẻ” hay kiểu kiểu như “hãy nhớ về người vợ trong tuổi thanh xuân”. Ủa, tao phải nhớ như thế nào khi mà thanh xuân của tao làm gì có ai bước vào?

Một cái tử cung đang kêu “tick tock sắp hết hạn rồi” sẽ làm mọi cách để có thể có được thứ nó muốn. Đơn giản: “TRẺ NHỎ VÀ MỘT ANH CHỒNG NGOAN NGOÃN ĐỂ TRẢ HÓA ĐƠN HÀNG THÁNG”.

Là một thằng đàn ông, Chúa đã cho tao có được tầm nhìn. Nhưng tao không thể thấy sự hấp dẫn từ một cô gái đẹp. Tại sao họ không cho tao thanh xuân của họ để tao có thể yêu họ và giữ họ trong trái tim tao? Tao phải có cái gì đó để nhớ về khi chúng ta đã 50 tuổi và đã cưới nhau chứ? Tại sao? – Tại sao cô ta dành những năm tháng tươi trẻ cho thằng đéo nào đó không hề quan tâm đến cô ta và ngó lơ những thằng dành hết tâm tư tình cảm và mọi thứ nó có cho cô ta?

Tao được kỳ vọng là đóng góp tài nguyên để nuôi dạy những đứa nhỏ tao có cùng một người phụ nữ mà tao đéo biết chút gì về quá khứ của cô ta?

Một người phụ nữ 30 đổ lên mà không có gia đình thì sẽ có khả năng rất cao là có một quá khứ tăm tối. Tao tin vào việc nếu một cô gái trải qua rất nhiều mối tình thì càng lúc cô ta sẽ không gắn bó cảm xúc với mối tình tiếp theo nữa. Cô đã đưa trái tim của mình cho hàng tá người trong những năm tháng tuổi trẻ của mình thì còn lại gì cho người chồng mà cô nói rằng cô yêu bằng cả trái tim? Ủa “em yêu anh” còn có nghĩa lý gì khi cô đã nhìn vào mắt một tá đàn ông và nói cùng một câu nói ấy?

Ở tuổi 30 đổ lên, nhan sắc của các cô chỉ có đi xuống mà thôi. Có phải đây là thứ mà các cô nói rằng “Em để dành tất cả cho anh đấy nhé, người yêu cuối cùng của em”? Cưới nhau ở tuổi 30+? Bằng cách nào mà phụ nữ dành ra hàng tỷ tỷ dollar để cải thiện sắc đẹp bản thân rồi lại nói rằng “tuổi tác chỉ là một con số thôi anh yêu của em”?

Rồi nói về những đứa nhỏ? Các cô có nghĩ rằng chồng của các cô muốn có những đứa con không? Ai sẽ có một thai kỳ nhanh chóng tốt đẹp và những đứa con khỏe mạnh? Một cô gái 24 tuổi trong giai đoạn tốt nhất của

bản thân hay một cái tử cung già cỗi suốt ngày kêu “tick tick sắp hết giờ?”
Ủa rồi lỡ tôi muốn có nhiều con thì sao? Một người phụ nữ 30 đổ lên thì có khả năng cao là sẽ không thể có thêm con nữa sau khi đã có đứa con đầu tiên.

Bằng những gì mắt đã thấy, tai đã nghe tao muốn gửi một lời đến những người phụ nữ 30+ khốn khổ ngoài kia: “Anh thà đập đầu vào đậu hũ tới chết còn hơn là dành những tài nguyên anh cực khổ gom góp, tình yêu, niềm tin, .. cho các em. Ôi những con người thượng đẳng, già cỗi, nữ quyền, rã rời, cần cỗi và bị tẩy não. Nếu anh không thể lấy một cô gái trẻ trung sung sức trong tầm tuổi đôi mươi đẹp nhất thì anh THÀ SỐNG NHƯ VÀY ĐẾN CUỐI ĐỜI. Tài sản của anh đủ để nuôi anh, một lúc nào đó anh sẽ biến khỏi nơi này và đến một chỗ nào khác (Ukraine, Nga, Đông Âu gì đó..), anh đéo bao giờ cưới một con mẹ già cỗi ngu dốt thượng đẳng đâu. Anh muốn cưới một lần trong đời, và kết hôn là việc của cả một đời người. Anh đéo bao giờ trở thành anh chồng quốc dân hiền lành dễ mến của các em đâu.”

NHỮNG KẸ BỊ THAO TÚNG

Bởi Esther Vilar

Cuốn sách này dành cho những người mà nó không nhắc đến: những chàng trai từ chối bị thao túng, những người phụ nữ không dễ bị mua chuộc và tất cả những ai may mắn mất đi giá trị trên thị trường bởi vì quá già, quá xấu hay ốm yếu bệnh hoạn.

Lời tựa của tác giả

Đã 35 năm từ cái ngày mà ấn bản đầu tiên của sách này được phát hành – những trang sách được viết một cách giận dữ hướng đến những phong trào của phụ nữ. Cái cách mà phụ nữ cho rằng họ là nạn nhân của đàn ông xem ra thật kỳ quặc và phi thực tế. Nếu như có ai đó muốn thay đổi định mệnh của giới tính thì người đó nên thử làm việc ấy với lòng trung thực và thêm một chút hài hước trong đó.

Tôi sẽ chớp lấy cơ hội viết lại cuốn sách này để trả lời hai câu hỏi mà tôi liên tục nhận được.

Người ta hay hỏi rằng tôi có viết lại cuốn sách này không? Ừ thì tôi thấy rằng viết lại là một việc đúng đắn. Nhưng nhìn vào việc này với góc nhìn của ngày hôm nay, sự can đảm mà tôi có trước đây có thể là sự thiếu thốn của trí tưởng tượng. Mặc cho tôi đã viết ra những gì, tôi không thể tưởng tượng ra cái sức mạnh mà tôi đang cố chống lại. Có vẻ như người ta chỉ có thể chỉ trích phụ nữ một cách thảm lặng – đặc biệt nếu như bạn là một người phụ nữ - thì chỉ có thể biết nhưng khó có thể nói ra. Phụ nữ chúng ta có một cuộc sống nhẹ nhàng, sống lâu hơn đàn ông và là phần lớn phiếu bầu của thế giới Tây phương, không một chính trị gia nào dám chống lại chúng ta cả. Không một đài truyền thông nào dám chạm đến những vấn đề liên quan đến chúng ta, họ sống nhờ vào những quảng cáo và nếu như chúng ta không thèm đọc báo, nghe đài hay xem chương trình của họ vì họ dám đụng đến chúng ta, thì có nghĩa không còn quảng cáo nữa aka chết đói vì sau cùng, chị em chúng ta mới là những người ra quyết định trong việc mua bán mà.

Tuy nhiên, tôi cũng đã đánh giá thấp nỗi sợ của đàn ông trong việc đánh giá lại vị thế của họ. Họ càng mất đi chỗ đứng trong công việc thì họ càng trở nên tự động hóa và bị kiểm soát bởi những chiếc máy tính. Tỷ lệ thất nghiệp càng tăng thì họ càng trở nên ngoan ngoãn để bảo và càng sợ hãi việc nhận ra rằng họ đang trong một tình trạng chẳng tốt lành chi.

Nghe thì có vẻ nhằm nhí nhưng đàn ông ngày này cần chủ nghĩa nữ quyền nhiều hơn vợ của họ đấy. Chỉ còn mỗi chủ nghĩa nữ quyền cho rằng họ là những kẻ vị kỷ, hám quyền lực, tàn nhẫn và không thể kiểm soát được bản năng động vật bên trong. Thế nên những mục Nữ tả nhận ra họ phải cố gắng giành công bằng nhiều hơn nữa, bởi vì thiếu đi sự kết tội của họ thì các bậc trượng phu hoặc các đấng nam nhi sẽ không còn nữa. Nếu truyền thông không còn miêu tả đàn ông là những con sói tham tàn thì những con cừu thật sự của xã hội này – những thằng đàn ông sẽ không im lặng ngoan ngoãn hàng ngày đi tới công sở nữa.

Tôi đã không nghĩ đến sự cô lập mà tôi phải nhận được sau khi viết ra cuốn sách này và không nghĩ tới sự nguy hiểm mà tôi phải nhận được. Tôi vẫn bị đe dọa cho đến giờ phút này. Một người phụ nữ dám đứng ra bảo vệ cho kẻ tử thù của mình (đàn ông) - người phụ nữ không đánh đồng việc nội trợ là án tù chung thân, người cho rằng cuộc sống với con cái là một điều hạnh phúc chứ không phải là gánh nặng, người nếu cần sẽ trở thành “kẻ thù ghét phụ nữ”, “phát xít” trong ánh mắt của công chúng. Có phải Karl Marx đã từng nói rằng trong một xã hội công nghiệp hóa thì phụ nữ sẽ là những người bị áp bức nhất không? Không cần nói ra thì cũng biết rằng một người dám chống lại sự phong thánh cho giới tính của cô ta, thì đồng nghĩa cô ta cũng chống lại sự bình đẳng trong mức lương và cơ hội?

Nói cách khác, nếu như trong quá khứ tôi biết được những thứ mà tôi biết hôm nay, tôi có thể sẽ không viết ra cuốn sách này. Và đó là lý do mà tôi rất vui vì tôi đã viết ra. Tôi cảm ơn mọi người, những người đã đứng ra vì tôi và vì cuốn sách này.

Câu hỏi thứ hai mà người ta thường hỏi tôi là những thứ mà tôi diễn tả sẽ như thế nào trong 35 năm tới về “người đàn ông mới” và “người đàn bà mới”.

Đây là danh sách những vấn đề mà tôi đã nhận ra về những bất lợi mà đàn ông đang có so với phụ nữ.

1. Đàn ông phải chịu quân dịch bắt buộc, phụ nữ thì không
2. Đàn ông được gọi ra chiến trường, phụ nữ thì không
3. Đàn ông nghỉ hưu sau phụ nữ (tuổi thọ trung bình của họ thấp hơn nên đáng ra họ phải được nghỉ hưu sớm hơn)
4. Đàn ông không có sức ảnh hưởng trong việc duy trì nòi giống (với đàn ông thì không có phá thai hay uống thuốc tránh thai, họ chỉ có thể có được những đứa con mà vợ của anh ta muốn)
5. Đàn ông ủng hộ phụ nữ, phụ nữ thì ủng hộ họ tạm thời, hoặc không bao giờ ủng hộ
6. Đàn ông làm việc suốt đời họ, phụ nữ thì tạm thời hoặc chẳng cần làm việc
7. Dù cho đàn ông phải làm việc suốt đời và phụ nữ thì không cần như thế, theo đánh giá trung bình thì đàn ông nghèo hơn phụ nữ
8. Con cái chỉ là thứ mượn với đàn ông, phụ nữ mới có con cái (vì đàn ông làm việc hết cả đời và phụ nữ thì không, thế nên phụ nữ mới cướp được những đứa con khỏi hấn nếu như ly hôn – hấn không dành thời gian cho con cái và hấn phải làm thêm nữa để trả tiền nuôi con cơ mà)

Mọi người có thể nhìn thấy vị thế của phụ nữ đã được củng cố vững chắc. Ngày nay thì quân đội cũng đã mở cho phụ nữ - nhưng vẫn không phải quân dịch bắt buộc nhé. Nhiều người đã đạt được quyền làm việc như đàn ông tuy nhiên tuổi nghỉ hưu của chúng ta vẫn giữ như cũ.

Buồn thay, sự thao túng mà phụ nữ áp dụng lên đàn ông vẫn là một vấn đề mang tính thời sự như nó đã từng. Tuy nhiên, đã có những người theo chủ nghĩa nữ quyền bắt đầu nói về việc đàn ông cũng là con người thế nên vấn đề này cũng có vẻ ổn hơn rồi.

NIỀM HẠNH PHÚC CỦA NÔ LỆ

Chiếc xe màu chanh dừng lại giữa đường và một người phụ nữ bước ra. Cô ta kiểm tra và phát hiện rằng một cái bánh xe đã xẹp lép. Không chần chừ một giây cô ta bắt tay vào việc sửa nó: cô ta nhìn vào hướng các xe đang tiến tới và chờ đợi một ai đó. Nhận ra được dấu hiệu của một người phụ nữ lo âu (“một người phụ nữ yếu đuối bị thất bại trong việc kiểm soát công nghệ của đàn ông”), một chiếc xe khác tấp vào lề ngay sau xe của cô ấy. Tài xế - một người đàn ông bước xuống, đánh giá tình hình và với một nụ cười trên môi: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ sửa nó trong một nốt nhạc”.

Với tràn đầy sự quyết tâm của mình anh ta hỏi xem cô có cái kích để nâng xe lên chằng? Anh ta không hỏi rằng cô có thể sửa cái bánh xe hay không bởi vì anh ấy biết – một phụ nữ khoảng 30, ăn mặc thời thượng và trang điểm đậm – cô ta không có khả năng. Cô ta không thể tìm được cái kích nên anh ta chạy về phía xe của mình, mở cốp ra và lấy theo bộ dụng cụ. 5-10 phút trôi qua, mọi sự đã hoàn thành và bánh xe mới đã được thay vào. Tay của anh ta dính đầy dầu mỡ, cô ta đưa cho anh cái khăn mùi xoa được thêu rất đẹp, nhưng anh từ chối một cách lịch sự. Trong hộp dụng cụ của anh ta có một miếng giẻ cho những tình huống như này. Cô gái cảm ơn anh ta rất nhiều, xin lỗi vì “sự yếu đuối điển hình của phái nữ”. Cô ta có lẽ sẽ bị mắc kẹt ở đây nếu như anh ta không dừng lại. Anh ta không đáp trả gì, đưa cô ấy đến xe của cô ta và với tất cả sự ga-lăng, nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa khi cô ta đã bước vào trong. Khi cô gái kéo kiếng xe xuống, anh ta khuyên cô nên vá lại bánh xe đã bị xì hơi cô ta hứa rằng sẽ đưa xe ra garage và người thợ ở đó sẽ làm như thế. Rồi, chiếc xe lăn bánh.

Khi người đàn ông thu nhặt mớ công cụ và tiến về chiếc xe của anh ta, anh ước rằng anh có thể rửa được mớ dầu mỡ và chất bẩn trên tay. Đôi giày của anh – anh đã đứng trong bùn lầy khi thay cái bánh xe kia – đã trở nên dơ bẩn không như trước đó nữa. Còn gì nữa? anh ta sẽ phải vội vàng vì cuộc hẹn tiếp theo đã sắp diễn ra rồi. Khi với tay vào chìa khóa để khởi động xe, anh nghĩ: “Ôi phụ nữ mới ngớ ngẩn làm sao”. Anh ta nghĩ thử rằng cô ta sẽ làm gì nếu như không có anh ta nhỉ? Rồi anh đạp ga, chiếc xe gào rú lên và lao lên đường. Sau một lúc, anh ta bắt đầu lẩm nhẩm một bài hát nào đó. Một cách nào đó, anh ta cảm thấy hạnh phúc.

Hầu hết đàn ông sẽ hành xử theo cách như trên, và hầu hết phụ nữ cũng sẽ hành xử như cô gái trong câu truyện. Không cần đắn đo suy nghĩ, đơn

giản chỉ vì đàn ông là đàn ông và phụ nữ thì khác với đàn ông, phụ nữ sẽ sử dụng đàn ông bất cứ khi nào cô có cơ hội làm vậy. Một người phụ nữ sẽ làm gì nếu như chiếc xe của cô hỏng hóc? Cô ta đã được dạy là hãy kiếm một người đàn ông để giúp cô sửa nó. Nhờ kiến thức mà anh ta có (vì anh ta là một người đàn ông) anh ta đã thay bánh xe giúp cô ta – miễn phí. Đúng vậy, anh ta đã phá hỏng bộ đồ, việc làm ăn của anh ta có thể bị ảnh hưởng và anh ta mạo hiểm cuộc đời bằng cách phóng nhanh để đến cuộc hẹn. Nếu anh ta thấy được cái gì khác hỏng hóc ở xe của cô ấy, anh ta cũng sẽ sửa luôn cho xem. Đó là vì anh ta có kiến thức về việc sửa xe. Tại sao phụ nữ phải học cách sửa xe trong khi giới tính còn lại (một nửa dân số thế giới) có thể sửa và sẵn lòng làm việc ấy cho cô?

Phụ nữ để cho đàn ông làm việc, nghĩ và chịu trách nhiệm cho họ - nói thẳng ra thì phụ nữ lợi dụng đàn ông. Và, đàn ông mạnh mẽ, thông minh và giàu sức tưởng tượng trong khi phụ nữ thì yếu đuối, thiếu trí tưởng tượng và ngu ngốc, tại sao đàn ông không lợi dụng phụ nữ?

Có phải chẳng những thứ mạnh mẽ, thông minh và đầy sức tưởng tượng ấy không phải là những điều kiện của quyền lực, mà đó chính là những tính chất cần thiết của nô lệ? Có phải chẳng thế giới được vận hành không bởi những kẻ chuyên nghiệp mà bởi những người không thể làm được gì – phụ nữ? Và nếu như thế, bằng cách nào mà phụ nữ có thể làm cho nạn nhân của họ không cảm thấy bị lừa dối và khinh bỉ, mà tin rằng họ mới chính là chủ của vũ trụ này? Bằng cách nào mà phụ nữ có thể khiến cho đàn ông cảm thấy tự hào và đẳng cấp để tiếp tục đạt được những thành tựu to lớn hơn?

Tại.sao.phụ.nữ.không.bao.giờ.bị.vạch.trần?

ĐÀN ÔNG LÀ CÁI CHI?

Đàn ông là một con người làm việc. Bằng cách lao động, anh ta củng cố - hỗ trợ cho bản thân, vợ và các con của anh ta. Phụ nữ - ngược lại là những người không làm/lao động – hoặc chỉ làm/lao động tạm thời. Hầu như cả cuộc đời của phụ nữ không ủng hộ, củng cố bản thân cô ta, con cái và chồng cô ta.

Bất cứ tính chất nào của đàn ông mà phụ nữ cảm thấy hữu dụng, cô ta gọi đó là nam tính, còn những thứ khác, nếu như không có hữu dụng với cô ta thì đó là những hành vi ẻo lả như đàn bà. Đàn ông cần phải có nam tính nếu như anh ta muốn thành công với phụ nữ, điều đó có nghĩa là anh cần được trang bị và chuẩn bị kỹ càng để đạt được lý tưởng sống duy nhất: lao động. Phong thái của anh ta phải phù hợp với những nhiệm vụ anh ta nhận được và anh ta luôn phải có đủ khả năng để hoàn thành nó.

Trừ lúc mặt trời đã tắt khi phần lớn đàn ông mặc quần đùi áo ba lỗ hoặc đồ ngủ, thì phần lớn thời gian đàn ông sẽ mặc những bộ đồng phục làm từ chất liệu bền bỉ, chống trầy xước và dày dặn màu nâu, xanh da trời hoặc xám. Những bộ đồng phục ấy sẽ có hàng tá túi lớn túi nhỏ để anh ta có thể mang theo dụng cụ cần thiết cho việc lao động. Còn phụ nữ thì khác, cô ta chẳng bao giờ cần phải mang theo cái gì đâu.

Với những sự kiện xã hội thì đàn ông được phép mặc màu đen – thứ màu có thể dễ dàng làm nổi bật tỳ vết vì lúc đó anh ta sẽ không để cho bản thân trở nên lem luốc.

Phần lớn những phong thái của đàn ông thường biến đổi theo tình huống. Tóc của anh ta chỉ cần 15 phút tại một hiệu cắt tóc mỗi 2 hoặc 3 tuần là lại ổn ngay. Tóc xoăn, lượn sóng hay bóng bẫy thì không được khuyến khích bởi nó có thể cản trở việc lao động của anh ta. Đàn ông thường làm việc trong không gian mở nên những kiểu cầu kỳ sẽ là một điều phiền toái và không cần thiết. Hơn nữa, không chắc chắn rằng những kiểu cách ấy sẽ giúp anh ta trong quan hệ với phụ nữ, vì không như đàn ông, phụ nữ không yêu bằng mắt. Vì thế, hầu hết đàn ông sẽ trở về với cách truyền thống sau khi đã thử một hoặc hai lần và nhận thấy rằng phụ nữ không quan tâm đến kiểu tóc cầu kỳ của anh ta. Với râu thì cũng thế mà thôi.

Thường thì đàn ông sẽ dùng dao cạo 3 phút mỗi buổi sáng để giữ cho râu ria không xồm xoàm. Da? Nước và xà bông là đủ, tất cả những gì cần thiết

là sự sạch sẽ và không có gì che đậy để người ta nhìn rõ mặt anh ta. Móng tay, ngắn nhất có thể để phù hợp với việc lao động.

Ngoài chiếc nhẫn cưới – đeo lên để cho người ta biết rằng anh ta đang được sử dụng bởi một người phụ nữ cho một mục đích nào đó – một người đàn ông không cần những vật lấp lánh trên người. Chiếc đồng hồ đeo ở cổ tay không phải là vật trang trí, được thiết kế dày dặn, chống thấm nước, chống shock và chỉ rõ thời gian ngày tháng, khó có thể gọi đó là một vật trang trí.

Áo, quần lót, vớ dành cho đàn ông nó tiêu chuẩn đến mức sự khác nhau giữa những đồ vật của người đàn ông này với người đàn ông khác là kích cỡ mà thôi. Những thứ ấy có thể được mua một cách dễ dàng.

Bất kỳ người ngoài hành tinh nào đến thăm trái đất đều sẽ nghĩ mục đích của đàn ông là làm sao cho càng giống nhau càng tốt. Và việc giống nhau này là để thực hiện mục đích của phụ nữ, phụ nữ không hoặc rất ít lao động, thế nên họ cần đàn ông.

Có những người đàn ông sẽ lái một chiếc xe thật đẹp rời khỏi nhà lúc 8 giờ sáng. Có người thì rời nhà sau đó 1 tiếng, ngồi trên một chiếc xe bình thường. Cũng có những người rời nhà khi ánh nắng mặt trời còn chưa chạm mặt đất, trên tay là thức ăn được gói ghém cho bữa trưa, họ leo lên xe buýt, tàu điện ngầm, xe lửa để đến công xưởng. Số phận cười đùa, lúc nào cũng là những kẻ sau chót, những kẻ nghèo nhất sẽ chịu sự lợi dụng của những người phụ nữ kém hấp dẫn nhất. Bởi vì khác với phụ nữ, đàn ông chỉ yêu bằng mắt, bằng vẻ đẹp của cô gái kia thế nên những cô gái xinh đẹp ở cùng đẳng cấp đã bị đưa đi bởi những thằng đàn ông khác mạnh mẽ hơn, có nhiều tài nguyên hơn anh ta.

Mặc cho người đàn ông đó làm gì hay dành thời gian một ngày như thế nào, anh ta có điểm chung với những người đàn ông khác – thời gian một ngày của anh ta được sử dụng theo cách giảm giá trị. Anh ta chẳng đạt được gì cả. Kế sinh nhai của anh ta không quan trọng, xa xỉ phẩm không quan trọng với anh ta, chỉ có việc anh ta đang làm cái gì đó cho người khác mới làm cho anh ta tự hào nhất. Anh ta sẽ có một bức hình của vợ và các con ở đâu đó rất gần, và sẽ không chần chừ mà kể cho người khác nghe về vợ và con mình.

Không quan trọng là người đàn ông làm nghề gì – kế toán, bác sĩ, tài xế hay giám đốc – anh ta là một bánh răng nhỏ bé trong một hệ thống khổng lồ và không thương xót – thứ mà mỗi giây mỗi phút sẽ vắt kiệt anh ta cho tới ngày anh ta xuống mồ.

Nhưng một người sẽ nghĩ như thế nào nếu một ngày người đó nhận ra họ là tù nhân chứ không phải ông chủ?

Chúng ta đã ngừng trò chơi tuổi thơ lâu lắm rồi. Là một đứa trẻ, chúng ta dễ chán và dễ thay đổi, không thích thì không chơi nữa. Đàn ông là một đứa trẻ bị nguyên phải chơi cùng một trò chơi lặp đi lặp lại cho đến hết cuộc đời. Lý do đơn giản: ngay lúc mà người ta nhận ra anh ta có thiên phú trong một lãnh vực nào đó, anh ta sẽ được dạy để trở nên chuyên nghiệp, và rồi anh ta sẽ kiếm được tài nguyên từ lãnh vực đó, thế nên anh ta sẽ phải làm như vậy đến hết đời. Nếu anh ta giỏi toán, giỏi nắm bắt các con số, anh ta sẽ bị kết án trọn đời làm một người kế toán, nhà toán học, công nghệ thông tin,.. bởi vì đó là những nơi mà anh có thể bộc lộ được tiềm năng lớn nhất. Ngày qua ngày anh ta cứ ngồi đó với những con số nhưng không bao giờ được nói: “Tôi chán rồi, tôi muốn làm một cái gì đó khác”. Người phụ nữ đang nắm thóp anh ta sẽ không cho phép anh đi kiếm thứ khác. Bị điều khiển bởi cô ta, anh ta có thể sẽ lao vào một cuộc đấu với những người cạnh tranh ở cùng đẳng cấp để khẳng định vị trí của mình, có thể anh ta sẽ trở thành trưởng phòng hoặc giám đốc sau những cuộc chiến ấy, nhưng cái giá phải trả để có nhiều tài nguyên có vẻ cao quá đúng không?

Một người đàn ông thay đổi cách sống hay nói đúng hơn là thay đổi nghề nghiệp (vì cuộc sống và công việc của người đàn ông là một mà) sẽ được đánh giá là không đáng tin cậy. Nếu anh ta làm việc đó nhiều lần thì sẽ bị ruồng bỏ bởi xã hội.

Nỗi sợ bị xã hội ruồng bỏ phải được cân nhắc. Tại sao một ông bác sĩ (người khi còn bé thích nghịch chất này chất kia) dành cả cuộc đời để xem xét những cục đờm, nghiên cứu chất bài tiết của cơ thể người? Tại sao anh ta lại khiến cho mình bận rộn cả đêm lẫn ngày với những thứ mà người ta cho là kinh tởm?

Một nghệ sĩ dương cầm, thời trẻ rất thích nghịch những phím đàn, có thích chơi một bản Nocturne của Chopin lặp đi lặp lại suốt đời không?

Tại sao một chính trị gia, người mà thời còn đi học phát hiện ra cách thao túng người khác lại tiếp tục làm việc ấy khi lớn lên, rao giảng và chơi đùa cùng câu chữ trong một bộ máy chính phủ? Anh ta có thật sự tận hưởng việc làm méo mó khuôn mặt của mình, giả ngây giả ngô để nghe những lời ngu ngốc, sáo rỗng của những chính trị gia khác? Chắc chắn một lúc nào đó anh ta đã nghĩ về một cuộc sống khác. Ngay cả khi anh ta leo đến đỉnh cao của quyền lực. Cái giá phải trả có lớn quá không?

Không, người ta khó có thể cho rằng đàn ông làm tất cả những việc này để hạnh phúc mà không hề có ý tưởng về sự thay đổi. Họ làm những việc đó vì họ bị thao túng để làm: cả cuộc đời họ không có gì ngoài một chuỗi các phản xạ có điều kiện, một chuỗi các hoạt động như con vật. Người đàn ông không thể thực hiện những điều đó, người mà tài nguyên thu được kém đi, sẽ bị đánh giá là thất bại. Anh ta sẽ mất tất cả: vợ, con, gia đình, nhà cửa, mục đích để sống – tất cả mọi thứ - những thứ cho anh ta sự bảo đảm.

Ừ thì người ta có thể nói rằng một người đàn ông mất đi khả năng thu nhập tài nguyên sẽ tự động trở nên tự do khỏi xiềng xích và nên vui mừng vì cái kết có hậu ấy – nhưng anh ta đâu có muốn cái tự do ấy. Tự do cả một đời với anh ta nó còn tàn khốc hơn làm nô lệ cả đời.

Nói cách khác: đàn ông sẽ luôn kiếm ai đó hoặc cái gì đó để nô dịch anh ta, chỉ có làm nô lệ thì anh ta mới cảm thấy được an toàn – và anh ta chọn phụ nữ.

Ôi, tạo vật nào có thể bóc lột và lợi dụng một người đàn ông theo cái cách mà anh ta chỉ có thể cảm thấy an toàn dưới xiềng xích của cô ta và chỉ cô ta mà thôi?

PHỤ NỮ LÀ CHI?

Người phụ nữ, như chúng ta đã nói ở trên là tương phản của người đàn ông, là người không lao động. Định nghĩa như vậy có thể chấp nhận được vì cũng không còn gì nhiều để nói về cô ta,

Cuộc đời cho con người 2 lựa chọn: sự tồn tại động vật – một vị trí thấp và sự tồn tại tâm linh. Người phụ nữ thường sẽ chọn cái trước, chọn cái mạnh khỏe vật lý, một chỗ để truyền giống và một cơ hội để chiều chuộng các thói quen của cô ta.

Khi được sinh ra, cả đàn ông và đàn bà đều có tiềm năng về trí thức, không có khác biệt căn bản về trí thông minh giữa hai giới. Có một sự thực là nếu như tiềm năng bị trì trệ thì sẽ teo nhỏ và biến mất. Phụ nữ không sử dụng sức mạnh tinh thần, cô ta đứng đó và ngắm nhìn nó phân rã. Trạng thái tinh thần của họ “lịm” dần đi theo năm tháng.

Tại sao phụ nữ không sử dụng tiềm lực trí thức của họ? Lý do đơn giản là họ không cần thiết phải làm như thế để có thể tồn tại. Một cách lý thuyết thì một người phụ nữ xinh đẹp có thể không thông minh bằng một con tinh tinh nhưng vẫn được công nhận là một thành viên của xã hội.

Ở tuổi 12, hầu hết phụ nữ đã chọn trở thành một con đi*o. Hay nói một cách khác thì họ đã lên kế hoạch cho cuộc đời bằng cách chọn một thằng đàn ông và để cho thằng đấy làm hết mọi thứ. Để trả lại thì thằng đàn ông ấy có thể sử dụng cái l*o của cô ta ở một vài thời điểm nhất định. Giây phút mà người phụ nữ đưa ra quyết định này cô ta đã dừng lại việc phát triển trí óc. Dĩ nhiên cô ta có thể học để lấy bằng cử nhân hay thạc sĩ tiến sĩ gì đấy, điều này sẽ nâng cao giá trị của cô ta trong mắt của đàn ông bởi vì đàn ông tin rằng nếu như cô ta có thể đọc thuộc lòng một thứ gì đó có nghĩa là cô ta hiểu việc đó. Nhưng con đường của cả hai giới đã chia đôi từ thời điểm cô ta đưa ra quyết định kia rồi.

Một trong những lỗi nghiêm trọng nhất mà một thằng đàn ông lặp đi lặp lại đó là cho rằng phụ nữ ngang hàng với nó về cả tinh thần và cảm xúc. Một thằng đàn ông có thể quan sát vợ của nó, lắng nghe cô ta, đánh giá cô ta qua cách cô ta phản ứng nhưng tất cả những sự đánh giá này đều chỉ dựa trên những “triệu chứng bên ngoài” bởi vì nó dùng thang giá trị của chính mình để đánh giá.

Nó biết nó sẽ nói gì, nghĩ gì, làm gì nếu nó là cô vợ. Khi nó nhìn vợ nó gặp khó khăn trong việc gì đó thì nó cho rằng có cái gì đó ở trong việc ấy và nó cũng sẽ gặp khó khăn khi làm việc ấy. Đây là điều bình thường bởi vì nó cho rằng bản thân nó là thước đo của tất cả mọi thứ.

Khi một thằng đàn ông nhìn phụ nữ dành thời gian nấu nướng, rửa chén bát và dọn dẹp, nó không bao giờ nghĩ rằng những việc ấy sẽ khiến cho cô ta hạnh phúc bởi đó là việc phù hợp với cấp tinh thần của cô ta. Thay vào đó nó cho rằng những thứ việc cực nhọc này ngăn cản phụ nữ làm những việc mà nó cho rằng đáng giá và nên làm. Thế nên máy rửa bát tự động ra đời, máy hút bụi ra đời và thức ăn được chế biến sẵn ra đời nhằm làm cho cuộc sống của phụ nữ dễ dàng hơn và cho phép cô ta làm chủ một cuộc đời mà chính thằng đàn ông hằng ao ước.

Nhưng thằng đó sẽ sớm thất vọng mà thôi, thay vì sử dụng thời gian dư ra khi có các máy móc hỗ trợ để tham gia vào lịch sử, chính trị hay thiên văn, phụ nữ sẽ làm bánh, ủi quần áo hoặc trang trí nhà cửa. Thằng đàn ông không quan tâm nếu như bánh của nó mua ở cửa hàng, quần áo của nó không được ủi phẳng phiu hay nhà của nó không lộng lẫy. Nó phát minh ra máy đánh bột để làm bánh, tạo ra máy ủi quần áo tự động để có thể giúp cho vợ nó không phải mệt nhọc với các công việc hàng ngày – thế mà phụ nữ vẫn không thêm quan tâm đến văn học, chính trị hay chinh phục vũ trụ. Đối với cô ta thì những việc quần áo áo và chăm sóc cho chồng con thích thú hơn là những thứ mà thằng đàn ông muốn cô ta làm.

Và thằng đàn ông cũng chấp nhận luôn, nó thương yêu vợ nó rất nhiều và nó muốn cô ấy hạnh phúc. Thế nên nó sản xuất ra son môi không nhòe, mascara không thấm, quần áo đẹp không cần ủi,... Tất cả với cùng một ý tưởng, nó muốn và nó kỳ vọng rằng phụ nữ có thể sống một cuộc sống tuyệt vời như nó hằng mơ: cuộc sống của một thằng đàn ông tự do.

Nếu như phụ nữ không chịu sống như thế, nó sẽ cố đưa cô ấy vào guồng. Nó đề nghị sự bình đẳng giới tính trong việc học hành để phụ nữ có thể làm quen với cuộc sống của một thằng đàn ông từ tuổi nhỏ. Với tất cả lý do có thể nghĩ ra, nó giới thiệu với cô ta về những thứ nó học ở đại học và nói về các bí ẩn mà nó đang cố giải mã, với niềm tin rằng điều này sẽ đánh thức sự thích thú của phụ nữ với cuộc sống kỳ diệu này. Nó đưa cô ta tiến vào thành trì cuối cùng của đàn ông, bằng cách từ bỏ luôn đặc quyền chỉ dành cho đàn ông – bằng cách để cô ta đi bầu cử, hy vọng rằng cô ta sẽ

thay đổi hệ thống chính phủ theo cách của cô ta. Và trong một giấc mơ nó còn mơ thấy cô có thể đem lại hòa bình cho thế giới này – vì phụ nữ là những người yêu chuộng hòa bình mà.

Nếu thằng đàn ông chịu dừng lại một chút để xem những việc nó đang làm, nó sẽ nhận ra ngay lập tức rằng sự cố gắng của nó để đưa cho phụ nữ những thứ trên là một cái gì đó khó khăn và đau đớn. Đúng là phụ nữ trở nên kiêu diễm hơn, “có văn hóa” hơn nhưng những thứ cô ta muốn trong cuộc đời này không bao giờ là tri thức cả.

Phụ nữ có bao giờ sử dụng những thứ được dạy ở đại học để phát triển một lý thuyết nào đó không? Cô ta có làm các nghiên cứu cá nhân không? Một ngày nào đó đàn ông sẽ nhận ra rằng phụ nữ không đọc những quyển sách tuyệt vời trong thư viện của nó. Và có thể phụ nữ sẽ yêu thích trước những tác phẩm tuyệt vời của đàn ông trong viện bảo tàng, cô ta sẽ không tạo ra các tuyệt tác như thế, cô ta chỉ sao chép mà thôi. Ngay cả các vở kịch và phim cũng như thế, phụ nữ không bao giờ là người tạo ra “cuộc cách mạng” nào cả.

Khi một người đàn ông, tin rằng phụ nữ ngang hàng với bản thân, nhận ra sự phù phiếm trong cuộc sống của cô ta, anh ta sẽ nghĩ rằng đó là lỗi của anh ta, rằng anh ta đã bằng một cách nào đó ngăn cản người phụ nữ ấy. Nhưng trong thời đại này của chúng ta, phụ nữ đâu có bị trói buộc vào ý chí của đàn ông mà ngược lại nữa cơ. Phụ nữ đã có tất cả cơ hội trên cuộc đời này để giải phóng bản thân và “tháo bỏ xiềng xích”, thế mà họ lại không làm thế, ta có thể kết luận ở đây: “Không có xiềng xích nào cả.”

Sự thực là đàn ông yêu đàn bà, nhưng yêu và hận cùng một lúc. Bất kỳ ai tỉnh dậy vào buổi sáng cảm thấy tuyệt vời và sẵn sàng chinh phục thế giới mới đều sẽ hận kẻ nào không có cùng mục đích. Sự rẻ rúng khinh thường có thể là một trong những lý do chính mà đàn ông cố gắng để phát triển tinh thần của phụ nữ. Đàn ông cảm thấy xấu hổ ngược ngùng về cô ta và cho rằng cô ta cũng cảm thấy như thế về bản thân cô ta. Thế nên, là một quý ông thực thụ, đàn ông đưa bàn tay mình ra để giúp đỡ.

Hình như đàn ông không thể nhận ra được phụ nữ không có tham vọng chứng tỏ bản thân và tình yêu dành cho tri thức – những thứ quan trọng với anh ta. Phụ nữ cho phép đàn ông sống trong một thế giới khác bởi vì họ không muốn tham gia vào cuộc sống ấy. Tại sao? Bởi vì độc lập của đàn ông không có nghĩa lý gì với phụ nữ cả, họ không cảm thấy phụ thuộc

và cũng chẳng cảm thấy ngượng ngùng trước sự vượt trội về tri thức của đàn ông bởi họ đâu có quan tâm đến việc ấy.

Nếu phụ nữ cảm thấy bị đàn ông áp bức, họ sẽ có sự ghét bỏ và nỗi sợ dành cho đàn ông, nhưng họ không sợ đàn ông cũng như không ghét bỏ gì. Nếu phụ nữ thật sự cảm thấy bị sỉ nhục bởi sự vượt trội về tinh thần của đàn ông họ sẽ làm mọi cách để chống lại. Nếu phụ nữ cảm thấy không có tự do, thì ở rất nhiều thời điểm trong lịch sử của loài người, họ đã có thể đứng lên đấu tranh chống lại kẻ áp bức – đàn ông rồi.

Ở Thụy Sĩ, một trong những nước phát triển nhất trên thế giới thì gần đây phụ nữ không được quyền bầu cử ở một vài bang, và phần lớn phụ nữ ở đây chống lại việc cho phụ nữ đi bầu. Đàn ông Thụy Sĩ thì tan nát cõi lòng vì cho rằng đây là một việc đáng khinh và là bằng chứng của việc áp bức đến từ đàn ông qua hàng thế kỷ.

Sai, sai, sai ,sai, sai hết rồi. Phụ nữ không cảm thấy bị áp bức bởi đàn ông. Ngược lại, một trong những sự thực nghiệt ngã trong mối quan hệ giữa hai giới là đàn ông không hiện hữu trong thế giới của đàn bà: đàn ông không có đủ quyền lực để chống lại đàn bà nữa kia. Sự phụ thuộc của phụ nữ vào đàn ông chỉ đơn giản là vật chất, như cách mà chiếc xe phụ thuộc vào xăng, ti-vi phụ thuộc vào điện, người bán cà phê phụ thuộc vào máy pha cà phê,... thế thôi, và sự phụ thuộc ấy không hề có gì đau đớn cả.

VỮ TRỤ NÀY MANG TÍNH NAM

Đàn ông, không như phụ nữ là một sinh vật đẹp tuyệt vời, bởi vì đàn ông, không như phụ nữ, là một sinh vật biết suy nghĩ.

Có nghĩa là:

- Đàn ông thèm khát tri thức (anh ta muốn biết thế giới xung quanh vận hành như thế nào)
- Đàn ông suy nghĩ (anh ta đưa ra các kết luận từ các dữ kiện)
- Đàn ông có tính sáng tạo (anh ta tạo ra một cái gì đó dựa trên thông tin thu nhận được từ ở 2 mục trên)
- Đàn ông nhạy cảm (là kết quả của việc đa chiều cảm xúc, anh ta không chỉ thuần thực các cảm xúc mà còn tạo ra hoặc diễn tả các cảm xúc mới)

Trong tất cả những phẩm chất của đàn ông, tính tò mò là thứ ấn tượng nhất.

Một người phụ nữ sẽ quan tâm thích thú một cái gì đó nếu như nó hữu dụng với cô ta. Ví dụ: nếu cô ta đọc một bài báo chính trị thì có khả năng cao là cô ta muốn tán tỉnh một thằng nào đó thích chính trị chứ không phải cô ta quan tâm đến vận mệnh của Trung Quốc, Israel hay Nam Phi. Nếu cô ta tìm kiếm tên của một nhà triết học Hy Lạp nào đó, không có nghĩa là cô ta hứng thú với triết học Hy Lạp. Nếu cô ta tự nhiên tìm hiểu về một mẫu xe có những tính năng mới lạ, đơn giản là cô ta muốn mua chiếc xe mà thôi chứ cũng chẳng quan tâm đến các tính năng ấy.

Có một sự thực là hầu hết phụ nữ - kể cả những người đã làm mẹ - không biết được cách nào mà bào thai được tạo ra, phát triển và những bước cần thiết để từ bào thai ấy hình thành một đứa trẻ. Dĩ nhiên, điều này không cần thiết cho phụ nữ bởi vì đấng nào thì phôi thai ấy cũng sẽ phát triển mà thôi. Họ chỉ cần biết là cần chín tháng mười ngày và cần phải chăm sóc bản thân, đi gặp bác sĩ đều đặn.

Sự tò mò của đàn ông là một thứ gì đó khác. Sự thèm khát dành cho tri thức là không có giới hạn và thực tế hơn phụ nữ rất nhiều.

Hãy quan sát một cỗ máy mới được phát minh và đưa vào sử dụng. Hầu hết đàn ông – bất kể tầng lớp – sẽ đứng lại và nhìn xem đó là gì. Thậm chí

có những người còn tiến lại gần xăm soi xem cách cái máy hoạt động rồi trở lại phân tích với mọi người về ưu và nhược điểm của cái máy.

Phụ nữ thì không, cô ấy chỉ dừng lại vì có đám đông đang bu ở đó và vì ham vui mà thôi. Sau khi đã nhìn thấy cỗ máy chán òm đang chạy. Cô ta sẽ bỏ đi ngay.

Có nhiều thứ kích thích trí tò mò của đàn ông: chính trị, thực vật, vật lý lượng tử, vân vân...Anh ta hứng thú với hết mọi thứ xung quanh.

Đàn ông không chỉ quan sát thế giới xung quanh mà thôi, bản năng còn thôi thúc anh ta đem các tri thức đã thu nhận được rồi lắp ghép lại với nhau và biến nó thành một cái gì đó mới nữa.

Phải nhấn mạnh rằng hầu hết các phát minh hay khám phá trên thế gian này đều là do đàn ông mà ra: điện, khí động lực học, toán học, vật lý lượng tử, thủy lực và nguồn gốc mọi loài. Đàn ông cũng đặt ra các nguyên tắc căn bản của tâm lý học và dinh dưỡng cho trẻ em, họ cũng tìm ra cách khử trùng sữa (pasteurized) và bảo quản thực phẩm. Ngay cả trong vấn đề phục trang của phái nữ cũng có sự góp mặt của đàn ông. Nếu một người nào đó bỗng cảm thấy muốn đi nhà hàng, voilà, bếp trưởng thường là một người đàn ông.

Với tất cả những món quà được ban tặng về thể chất lẫn tinh thần, đáng lý ra đàn ông phải sống một cuộc đời trọn vẹn và tự do. Thế nhưng đàn ông lại chọn trở thành nô lệ, đặt những khám phá của anh ta dưới chân của những người nữ và những đứa con của người nữ ấy.

Giới nam là một kiểu Sisyphus: anh ta đến với thế giới này để học, để làm và để làm một người cha. Những đứa con của anh ta – khi thời điểm đến sẽ học, sẽ làm và cũng sẽ tạo ra thế hệ tiếp theo như thế và cái vòng lặp này sẽ kéo dài mãi mãi.

Nếu một chàng trai trẻ lập gia đình, dành hết phần còn lại cuộc đời làm một công việc giết dần giết mòn anh ta, thì anh ta sẽ được đưa ra làm ví dụ cho đạo đức và trách nhiệm. Còn dạng đàn ông khác, kẻ chỉ sống vì bản thân, làm việc vì bản thân, làm những gì anh ta muốn và thích, ở bất cứ nơi nào anh ta muốn, đối diện với phụ nữ không phải với tư cách là một nô lệ thì lại bị xã hội chối bỏ. Người đàn ông không có xiềng xích trên người là một người đàn ông không có chỗ đứng.

Thật đau lòng khi nhìn thấy đàn ông, sau nhiều năm, phản bội lại những thứ mà họ được sinh ra để làm. Một thế giới mới đáng ra đã được phát hiện, thế giới mà người ta chỉ dám mơ về, có thể được mở ra bởi trí tuệ, sức mạnh và sự thông thái của người đàn ông. Anh ta có thể tìm ra thứ làm cho cuộc đời này đẹp hơn, đáng sống hơn nhưng anh ta lại từ bỏ việc đó và biến mình phục vụ cho những nhu cầu nguyên thủy của phụ nữ. Anh ta có chìa khóa để tìm tòi đến những bí ẩn thâm sâu nhất của vũ trụ nhưng không, anh phớt lờ cái chìa khóa ấy và hạ mình xuống đến mức thấp nhất và luồn cúi dưới háng đàn bà.

Với trí tuệ, sức mạnh và sức tưởng tượng, tất cả những thứ để tạo nên một thế giới mới, anh ta bỏ mặc tất cả. Nếu đàn ông có phát minh ra một cái gì đó mới, anh ta sẽ nói rằng “đây là cho nhân loại” – aka phụ nữ. Anh ấy xin lỗi vì những thành tựu, vì tạo ra những chuyến bay ra ngoài vũ trụ thay vì quay về lo lắng cho vợ và con. Đàn ông van xin phụ nữ hãy kiên nhẫn với anh ta và những thứ anh ta khám phá ra, hoặc hãy mua những sáng chế ấy. Sự thiếu thốn trong trí tưởng tượng của phụ nữ khiến họ không cần thiết phải suy nghĩ đến những phát minh mới. Nếu họ quan tâm, đáng ra phụ nữ phải tự phát minh ra nhiều thứ chứ?

Chúng ta không thể biết được thế giới sẽ ra sao khi đàn ông sử dụng hết trí tưởng tượng và trí khôn của họ thay vì để lãng phí. Phát minh ra nồi áp suất để nấu nhanh hơn, bột giặt để giặt sạch hơn hay những thứ trang trí đẹp đẹp nhỏ xinh trong nhà là những việc tốn nhiều thời gian. Thay vì thăm dò “tâm thần” (psyche) bí ẩn của phụ nữ - làm gì có gì ở đó đâu – thì đàn ông nên tìm hiểu về bản thân của mình. Có thể đâu đó ngoài vũ trụ rộng lớn kia có sự sống, đàn ông nên tìm cách liên lạc với họ chẳng hạn. Thay vì nghiên cứu chế tạo ra những vũ khí hủy diệt hàng loạt để bảo vệ tài sản cá nhân – aka phụ nữ thì đàn ông nên nghiên cứu chế tạo phương pháp du hành không gian để tìm kiếm thế giới trong mơ thì chẳng tốt hơn sao?

Thật kỳ lạ là đàn ông, những người khát khao tri thức lại không nhìn thấy những điều này, họ không nhìn ra rằng phụ nữ thật sự là gì: một cái l*, cặp v*, .. Nếu đàn ông dừng lại một chút và suy nghĩ, họ có thể phá vỡ lớp mặt nạ đẹp đẽ ấy ra. Với trí thông minh, sức tưởng tượng và tính quả quyết, chỉ cần vài ngày thôi thì đàn ông có thể tạo ra được một cỗ máy thay thế được phụ nữ. Tại sao, tại sao đàn ông sợ hãi khi đối diện với sự thực như thế này?

TÌNH YÊU LÀ GÌ?

Đàn ông đã bị thao túng bởi đàn bà đến nỗi hắn ta không thể nào sống thiếu cô ta và hắn sẽ làm tất cả những gì cô ta nói. Hắn chiến đấu và gọi đó là tình yêu. Có những thằng còn đòi tự sát nếu như người phụ nữ hắn thần tượng không chấp nhận hắn nữa cơ.

Đàn bà, phụ nữ không thể sống thiếu đàn ông. Như là một con ong chúa, cô ta không thể tự sống được. Cô ta cũng chiến đấu và cũng gọi đó là tình yêu.

Đối với phụ nữ thì tình yêu là quyền lực, còn đối với đàn ông thì đó là sự nô dịch. Tình yêu cho phụ nữ một lý do để bóc lột đàn ông về tài chính. “Nhân danh tình yêu” thì phụ nữ sẽ làm mọi thứ có lợi cho cô ta, trong khi đàn ông sẽ làm những thứ nguy hại đến bản thân hắn. Khi kết hôn, người nữ sẽ bỏ công việc đang làm “nhân danh tình yêu” còn đàn ông sẽ làm việc gấp đôi cho vợ mình “nhân danh tình yêu”. Đối với cả hai giới, tình yêu là một cuộc chiến sinh tồn, nhưng một bên thì tồn tại bằng cách chiến thắng hết lần này đến lần khác, và bên còn lại thì thất bại – thua cuộc.

Là kết quả của tình yêu, đàn ông có thể che giấu sự nhu nhược và tự lừa dối bản thân. Hắn có thể tự thuyết phục mình rằng sự nô dịch mà hắn phải chịu chính là một hành động cao quý và hướng về một mục đích cao cả hơn. Hắn hạnh phúc với vai trò nô lệ và đạt được thứ hắn hằng mong ước. Phụ nữ thì được lợi ích hết lần này đến lần khác, mọi sự sẽ không thay đổi. Hệ thống buộc cô ấy trở nên mục nát thối rữa nhưng chẳng ai quan tâm đến việc ấy. Không ai quan tâm đến việc phụ nữ chỉ cần dùng tình yêu là có thể có được mọi thứ cô ta muốn. Đàn ông – nô lệ của cô ta sẽ tiếp tục dùng năng lượng của hắn để bị cải tạo chứ không bao giờ dùng cho chính bản thân. Hắn càng cố lao vào phụ nữ bao nhiêu thì cô ta sẽ càng đòi hỏi bấy nhiêu, hắn càng khao khát người phụ nữ bao nhiêu thì các cô sẽ càng thấy hắn đáng ghét bấy nhiêu. Hắn càng cung cấp nhiều sự bình ổn bao nhiêu thì cô ta lại càng trở nên lười biếng, ngu ngốc và tàn bạo bấy nhiêu – kết quả là đàn ông ngày càng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết.

Chỉ có phụ nữ mới phá được cái vòng lặp thao túng và áp bức khốn nạn này của đàn ông – nhưng cô ta sẽ không làm thế đâu. Chẳng có lý do gì để cô ta làm như thế cả. Đừng cố đánh động cảm xúc của cô ta bởi cô ta là một kẻ vô tâm không thương xót. Thế giới sẽ tiếp tục như thế này, chìm ngày càng sâu vào cái đầm lầy của sự sến súa, man rợ và ngu ngốc mang

tên nữ tính. Và, đàn ông, những kẻ mơ mộng, sẽ không bao giờ tỉnh khỏi giấc mơ ấy.

PHỤ NỮ TRONG TÌNH YÊU

bởi Rollo Tomassi | 27 tháng 12, 2011 | [Link](#)

*Đàn ông tin rằng tình yêu quan trọng là vì lợi ích của chính nó.
Phụ nữ yêu theo chủ nghĩa cơ hội.*

Câu trích dẫn của hôm nay là từ blog của Xpat Ranting. Câu nói trên tuy ngắn gọn, nhưng lại sâu sắc:

Tôi thật sự, thật sự, thật sự mong rằng cái chuyện vợ vắn, cho rằng các chị là những người lãng mạng trong vô vọng, nên bị vứt ra một xó CÀNG SỚM CÀNG TỐT. Mọi người cần nhận ra rằng đàn ông là những người “lãng mạn nhưng giả là thực dụng” và điều tương tự ngược lại với phụ nữ.

Tôi cứ đau đầu về suy nghĩ này – Đàn ông là những người lãng mạn bị ép phải trở thành những người thực dụng, trong khi phụ nữ là những người thực dụng sử dụng chủ nghĩa lãng mạn để tăng sức ảnh hưởng lên mệnh lệnh của họ (hypergamy). Đúng là ta đang ngốn quá nhiều sự thật tàn nhẫn để có thể nuốt trôi hết, và nó sẽ làm bàn đạp để ta bước vào Iron Rule số 6 của Tomassi:

Iron Rule của Tomassi #6

Phụ nữ hoàn toàn không có khả năng yêu một người đàn ông theo cái cách mà người đàn ông ấy hy vọng mình được yêu.

Sự giản đơn trong câu nói ấy đã nêu lên được thực trạng của những người đàn ông. Nó cho thấy chính xác sự lan tràn của chủ nghĩa hư vô mà những người đàn ông hoặc phải đối mặt, hoặc phải chấp nhận, hoặc bị lèo lái một cách điên cuồng bởi sự từ chối trong suốt phần đời còn lại, khi họ thất bại trong việc chấp nhận sự thật vỡ mộng.

Phụ nữ không có khả năng yêu một người đàn ông theo cái cách mà anh ta lý tưởng và cho là khả thi, theo cái cách mà anh ta nghĩ rằng cô ta nên như thế.

Tương tự như việc phụ nữ không thể trân quý những sự hy sinh mà đàn ông được kỳ vọng sẽ thực hiện, nhằm mục đích tư lợi cho những nhu cầu cấp thiết của họ, phụ nữ còn chẳng hình dung được làm thế nào mà các anh biết được mình có được tình yêu từ các cô ấy. Bình thường thì ta chẳng thấy những biểu hiện ấy từ phụ nữ đâu, và cái khoảnh khắc mà các anh cố gắng giải thích tình yêu lý tưởng của mình là gì, thì lúc đó, cái lý tưởng của các anh trở thành mệnh lệnh của phụ nữ. Bạn gái ta, vợ ta, con gái của ta và thậm chí cả mẹ của ta, tất cả đều không ai phù hợp với thứ tình yêu lý tưởng ấy hết. Miễn là cái lý tưởng ấy nghe vừa lọt tai, đáng tin

và dễ bị tổn thương, thẳng thắn, hợp lý và cởi mở, thì cái hổ sâu vô tận ấy vẫn nằm ở việc phụ nữ thiếu khả năng yêu đàn ông, theo cách mà đàn ông muốn họ như thế.

Với những anh beta đã bị nhồi sọ, để có thể ‘thức tỉnh’ được, quả thật là rất khó khăn đấy. Cho dù có phải đối mặt với những sự chỉ trích liên tục, thường là gay gắt, về chuyện những mà một người đàn ông mong cầu sẽ là phần thưởng của chính mình, từ việc sống sao cho phù hợp tiêu chí của người phụ nữ đưa ra, để được cô ta ban cho tình yêu và sự thân mật, thì các anh vẫn sẽ bấu víu vào cái lý tưởng mang phong cách Disney/thơ mộng ấy thôi.

Điều quan trọng là ta phải hiểu được rằng, nguyên mẫu tình yêu là sản phẩm từ quá trình nữ tính hóa từ lúc còn nhỏ. Sẽ tốt hơn rất nhiều nếu ta biết chấp nhận rằng điều đó là không thể, và ta chẳng thể sống trong khuôn mẫu ấy được. Nếu cô ấy hợp với bạn thì đã hợp rồi, còn nếu không thì, ôi bạn tội ời. Cô ấy không hề thiếu đi khả năng yêu theo những gì cô ấy muốn, cô ấy chỉ thiếu khả năng yêu theo những gì bạn kì vọng thôi. Cô ấy không hề thiếu khả năng kết nối và đầu tư cảm xúc của mình, cô ấy chỉ thiếu khả năng kết nối được với những thứ, mà bạn cho rằng phù hợp với mình một cách lý tưởng mà thôi.

Tình yêu đạt được, thứ mà định nghĩa nên một mối quan hệ tình cảm lâu dài, là kết quả đến từ việc thấu hiểu được sự bất khả thi ấy, và việc tái tưởng tượng lại xem những gì là phù hợp với đàn ông. Đàn ông vẫn luôn, và nên, là giới tính thống trị hơn, chẳng phải vì những cái quyền thiêng liêng hay sức mạnh về thể chất, mà là vì ở những mức độ tâm lý cơ bản, ta phải nhận ra rằng tình yêu của phụ nữ được quyết định dựa trên khả năng của ta trong việc duy trì tình yêu ấy, cho dù có hay không hypergamy của phụ nữ. Tùy theo mức độ, hypergamy sẽ quyết định ai là người mà phụ nữ yêu và ai sẽ không được yêu, phụ thuộc vào những cơ hội mà cô ấy nhận thấy và khả năng thu hút được chúng

ĐÀN ÔNG TRONG TÌNH YÊU

bởi Rollo Tomassi | 10 tháng 9, 2012 | [Link](#)

Dalrock đã có một bài viết thú vị vào tuần trước – ‘She’s the Victim’ (Cô ta là Nạn nhân) – và đúng như phong cách của Dal trong những cuộc nói chuyện, bài viết như một cái cây, được chia làm ba phần với các nhánh cây chứa những câu chuyện gợi mở rất thú vị. Starviolet, một người bình luận thường xuyên trên trang (một vài trong số đó là đùa) đã để lại vài lời tưởng chừng chỉ là một câu hỏi vô hại:

“Liệu đàn ông không thể trả lời được khi nào một người phụ nữ không yêu họ à?”

Đúng như dự đoán, người nam phản hồi lại câu hỏi này và theo sau là những lời bình luận của cô ấy, trải dài từ mức khó chịu nhẹ vì sự ngây thơ của cô cho đến mất lòng tin vì sự thành khẩn của cô ấy trong việc “muốn được biết”. Tuy nhiên, thắc mắc ban đầu của cô ấy là, có đúng là đàn ông trong thực tế có biết được khi nào một người phụ nữ không yêu họ hay không, theo tôi, trông có vẻ khó hơn hầu hết mấy anh (kể cả những người đàn ông thuộc cộng đồng manosphere) nhận thấy. Nên tôi nghĩ, tôi sẽ thuật lại những bình luận và trình bày về vấn đề ấy tại đây.

Liệu đàn ông không thể trả lời được khi nào một người phụ nữ không yêu họ à?

Không, họ không thể.

Tại sao? Bởi vì đàn ông *muốn* tin rằng họ có thể được hạnh phúc, được thỏa mãn tình dục, và được trân trọng, và được yêu, và được tôn trọng bởi một người phụ nữ vì chính con người anh. Đàn ông mới chính là những người lãng mạn thật sự, không phải phụ nữ, nhưng hypergamy là thứ được thiết kế cực kỳ hoàn hảo để khiến đàn ông tin rằng phụ nữ mới là những người lãng mạn.

Hypergamy, theo bản chất, sẽ quyết định tình yêu của người phụ nữ theo hướng cơ hội, đặt đàn ông vào tình thế bị đưa lên bàn cân, xem coi tình yêu nào là phù hợp dành cho họ. Nên đúng vậy, đàn ông không thể trả lời được khi nào thì một người phụ nữ không yêu họ, vì họ muốn tin rằng phụ nữ có thể yêu họ theo những cách mà họ cho là có thể.

Từ phần Phụ nữ trong Tình yêu:

Iron Rule của Tomassi #6

Phụ nữ hoàn toàn không có khả năng yêu một người đàn ông theo cái cách mà người đàn ông ấy hy vọng mình được yêu

Phụ nữ không có khả năng yêu đàn ông theo cái cách mà một người đàn ông cho là có thể được, theo cái cách mà anh ta nghĩ là cô ấy nên như vậy

Tương tự như việc phụ nữ không thể trân quý những sự hy sinh mà đàn ông được kỳ vọng sẽ thực hiện nhằm mục đích tư lợi cho những nhu cầu cấp thiết của họ, phụ nữ còn chẳng hình dung được làm thế nào mà các anh biết được mình có được tình yêu từ các cô ấy. Bình thường thì ta chẳng thấy những biểu hiện ấy từ phụ nữ đâu, và cái khoảnh khắc mà các anh cố gắng giải thích tình yêu lý tưởng của mình là gì, thì lúc đó, cái lý tưởng của các anh trở thành mệnh lệnh của phụ nữ. Bạn gái ta, vợ ta, con gái của ta và thậm chí cả mẹ của ta, tất cả đều không ai phù hợp với thứ tình yêu lý tưởng ấy hết. Miễn là cái lý tưởng ấy nghe vừa lọt tai, đáng tin và dễ bị tổn thương, thẳng thắn, hợp lý và cởi mở, thì cái hố sâu

vô tận ấy vẫn nằm ở việc phụ nữ thiếu khả năng yêu đàn ông theo cách mà đàn ông muốn họ như thế.

HeiligKo phản hồi:

Được rồi, tôi vẫn luôn mong rằng Rule #6 là một sai lầm, nhưng tới hiện tại thì điều đó vẫn chưa xảy ra. Vậy có phải đây là lời bịa đặt lớn mà cánh đàn ông đã làm lơ, việc phụ nữ có nói ra hay không lại không quan trọng, vấn đề là ta đã không đầu tư từng ấy sức lực vào những người anh em khác? Vì ta đã không tìm đến những người đàn ông cũng bị tổn thương như ta, để chúng ta có thể cùng chuẩn bị tinh thần cho những thử thách mà phụ nữ sẽ tạo ra trong chính căn nhà của chúng ta. Liệu đó có phải lý do vì sao mà ngày nay, rất nhiều người phụ nữ có xu hướng cô lập chồng của họ hay bạn trai của họ khỏi những người bạn nam giới khác từ lúc mới cưới hay mới hẹn hò?

Starviolet kêu ngạo đã thật sự rất bối rối (và tôi cho rằng cô ấy hơi có vẻ vậy) và đây là mới là nguồn cơn của sự bối rối đến từ Starviolet. Chủ nghĩa Duy ngã của phụ nữ khiến họ không nhận ra rằng đàn ông thậm chí còn có hẳn một khái niệm khác biệt về tình yêu, so với cách mà một người phụ nữ nhận thức được tình yêu là gì. Trở lại với câu hỏi của cô ấy, “Liệu đàn ông không thể trả lời được khi nào một người phụ nữ không yêu họ à?”

Tôi không nghĩ nó nhất thiết phải là một ‘lời bịa đặt lớn’, Vấn đề chỉ là thiếu sự tương đồng về khái niệm tình yêu giữa hai giới tính. Nếu như nó là “lời bịa đặt”, thì sau cùng cũng là chỉ để đàn ông nói cho nhau nghe mà thôi.

Vượt qua rào cản

Sau đó ở phần bình luận, Jacquie (một trong hai cây viết nữ chuyên khuấy động không khí trong blog của tôi) đã mang tới một khía cạnh rất thú vị khác của việc vượt qua sự thiếu tương đồng về khái niệm tình yêu giữa hai giới tính:

Nếu đó là thứ vượt quá những gì mà một người phụ nữ có thể, dù vậy thì nếu một người phụ nữ có nhận ra việc bản thân mình không có khả năng yêu người đàn ông theo cách mà họ muốn, liệu có cách nào để bù đắp không? Nếu như một người phụ nữ thật sự khát khao để cố gắng vượt qua được cái rào cản ấy thì sao? Liệu cô ấy chỉ nên nhìn nhận vấn đề này, rằng sẽ không có cách giải quyết và chẳng làm gì cả? Hay đây là thứ mà cô cần phải đấu tranh liên tục với hy vọng rằng, ít nhất cô cũng có thể thay đổi điều gì đó giúp cho cô gần hơn với cái tình yêu lý tưởng ấy? Liệu nó có quá lớn lao để cô có thể lĩnh hội được?

Như tôi đã từng nói với HeligKo, vấn đề nằm ở việc thiếu sự tương đồng về khái niệm tình yêu giữa cả hai giới với nhau. Câu hỏi của Starviolet về chuyện, có đúng là một người đàn ông có thể nhận ra được khi nào thì một người phụ nữ không yêu anh ta, thật sự lại phức tạp hơn những gì cô ấy nhận thức được. Tôi nghĩ rằng một người đàn ông đã trải qua rất nhiều thứ cảm xúc này, suốt những ngày còn là beta cắn blue pills – sự thất vọng, sự phẫn nộ, sự từ chối, sự mất mát, cái cảm giác mà chưa có một người phụ nữ nào từng hợp vai trong cái ảo tưởng mà anh vẽ ra cả – tất cả chúng đã bèn rề vào sâu trong cái niềm tin cơ bản rằng sẽ có vài người phụ nữ, bất kỳ cô nào, ở ngoài kia sẽ hiểu được cái cảm giác muốn được yêu thương của anh ta đến nhường nào, và tất cả những gì anh cần làm là đi tìm cô ấy và nhập vai theo những gì mà anh đã được dạy, những điều mà phụ nữ mong chờ ở người đàn ông, khi anh gặp được cô gái ấy.

Vậy là anh đi tìm một người phụ nữ, người sẽ nói và thể hiện cho anh thấy rằng, cô yêu anh, nhưng không phải với cái cách mà anh vẫn đinh ninh trong đầu từ trước đến giờ. Tình yêu của cô dựa trên những sự chọn lọc và mang tính điều kiện hơn nhiều so với những gì mà anh đã được dạy để tin rằng, hay tự thuyết phục rằng, tình yêu nên đến từ cả hai phía. Tình yêu của cô như một trò đùa, mơ hồ, và dường như, quá dễ bị đánh mất so với những gì mà anh đã được dạy từ rất lâu rồi, rằng một người phụ nữ sẽ yêu anh như thế nào khi anh tìm được cô ấy.

Vậy là anh dành hết sức lực để duy trì hôn nhân này, bằng cách ‘xây dựng mối quan hệ’ thành một thứ mà tại đó, cô sẽ yêu anh theo cái cách mà anh nghĩ về tình yêu, nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Đó là trò rượt đuổi không có hồi kết trong việc duy trì tình cảm của cô ấy và tuân theo quan niệm của cô về tình yêu, nhưng lại hiếm khi khiến cô quan tâm về quan niệm tình yêu của anh ta. Việc liên tục xoa dịu cô để duy trì tình yêu, thì lại xung đột với nhu cầu được yêu của anh ta ra sao, đó chính là công thức hypergamy cho thảm họa, vậy khi cô hết yêu anh, thì anh chắc chắn *không biết* rằng, cô sẽ không yêu anh nữa. Theo phản xạ của anh, sau đó anh sẽ cố gọi nhớ lại những ngày tháng mặn nồng mà anh có với cô khi lần đầu cả hai tới với nhau, nhưng chẳng còn thứ gì hiệu quả nữa vì bản chất của chúng là giao kèo, thật chất chẳng phải là khát khao gì. Tình yêu, cũng như ham muốn vậy, không thể thương lượng được.

Tôi đã dành rất nhiều thời gian, và đúng là thật sự rất khó khăn để có thể rũ bỏ hết những ý nghĩ trên khi tôi cuối cùng cũng nhận ra rằng, những gì

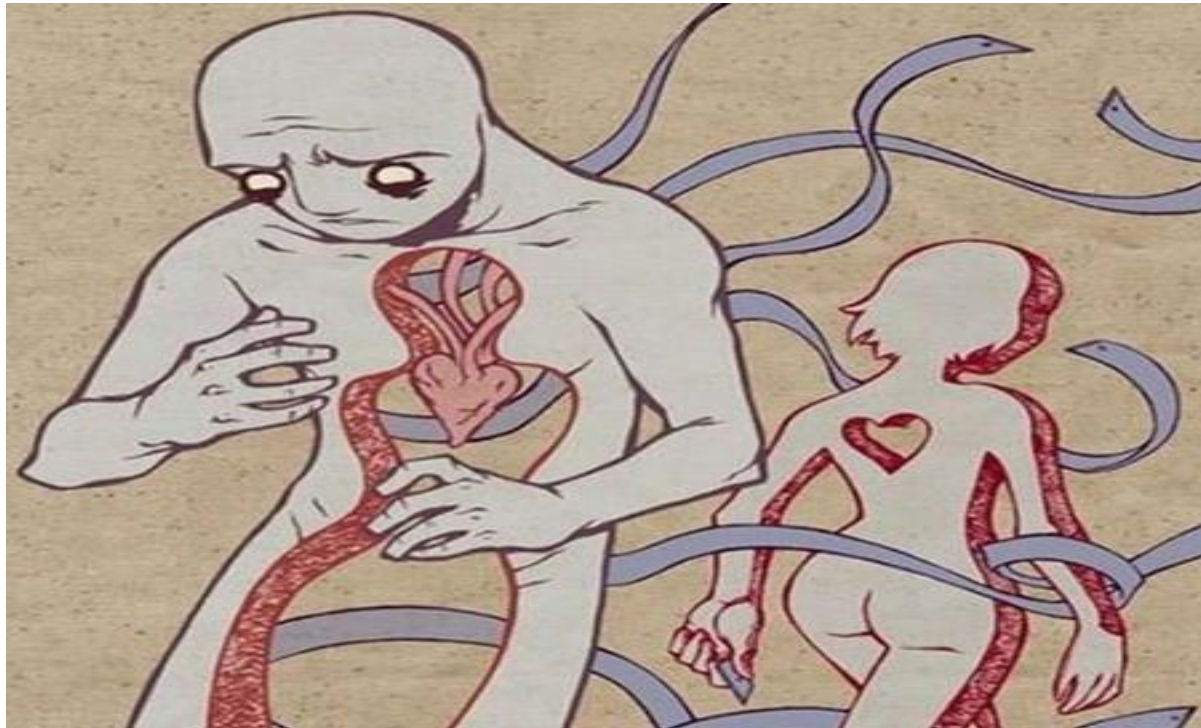
tôi từng nghĩ về tình yêu và cách mà nó được truyền đạt là không hề như nhau giữa hai giới tính. Cũng phải trải qua vài lần bị cái sự thật này tát cho vài phát mới ngộ ra được, nhưng tôi nghĩ là tôi đã có được một cách hiểu lành mạnh hơn về tình yêu ở hiện tại. Đó là một trong những sự thật gây tranh cãi nhất mà tôi từng phải học cách để chấp nhận, nhưng về cơ bản thì nó đã thay đổi góc nhìn của tôi về các mối quan hệ mà tôi có với vợ tôi, con gái, mẹ và cả quan niệm của tôi về những người bạn gái cũ.

Nếu đó là thứ vượt quá những gì mà một người phụ nữ có thể, dù vậy thì nếu một người phụ nữ có nhận ra việc bản thân mình không có khả năng yêu người đàn ông theo cách mà họ muốn, liệu có cách nào để bù đắp không? Nếu như một người phụ nữ thật sự khát khao để cố gắng vượt qua được cái rào cản ấy thì sao? Liệu cô ấy chỉ nên nhìn nhận vấn đề này, rằng sẽ không có cách giải quyết và chẳng làm gì cả?

Tôi không nghĩ là cứ nhất thiết phải là chuyện không thể đâu, nhưng một người phụ nữ cần có nhận thức đầy đủ rằng, đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt trong quan niệm về tình yêu lý tưởng khi yêu, nên không chắc nữa. Rào cản lớn nhất không nằm phần lớn ở việc phụ nữ có nhận ra nó hay không, mà là ở việc đàn ông họ có tự nhận ra hay không. Nên, theo lý thuyết, thì đúng là bạn có thể, nhưng vấn đề sau cùng lại quay về với một trong những bản chất của ham muốn. Tình yêu, cũng như ham muốn vậy, nó chỉ hợp lý khi nó không bị ép buộc và không phải tuân theo mệnh lệnh của ai cả. Đàn ông tin vào tình yêu vì sự tồn tại của chính nó, phụ nữ thì yêu theo chủ nghĩa cơ hội. Vấn đề không nằm ở chuyện ai là người sẵn sàng yêu vô điều kiện, nó nằm ở những điều kiện của cả hai khi yêu là gì.

CHUYỆN VỀ TÌNH YÊU VÀ CHIẾN TRANH

bởi Rollo Tomassi | 11 tháng 9, 2012 | Link

Và đúng như dự đoán, bài viết hôm qua, nói về những sự khác biệt trong suy nghĩ về tình yêu giữa nam và nữ, đã thu hút được rất nhiều lời bình luận. Tôi đáng ra phải nhắc các độc giả của mình nên đọc qua bài Phụ nữ trong Tình yêu, coi như là phần mở đầu, rồi mới đọc bài Đàn ông trong Tình yêu trước khi đăng nó mới phải, nhưng tới giờ thì cái khúc gây khó hiểu nhất trong phần tiết lộ vào hôm thứ Hai, đó là phần tóm lược nội dung, chính xác là, đàn ông mong đợi được yêu thương ra sao trước khi bước vào một mối quan hệ yêu đương thật sự với một người phụ nữ.

Nhìn chung thì dù có là giới tính nào, thì cũng không ai thích bị đặt điều kiện khi yêu. Quan niệm về tình yêu có phần chủ quan, và chẳng ngạc nhiên mấy khi các bạn có hành động xúc phạm cách diễn đạt và sự nhạy cảm của một ai đó, khi họ cố gắng lồng ghép ý tưởng của họ về tình yêu trong khuôn khổ. Đây là một trong những lý do mà tình yêu quả thật là một ý tưởng rất tuyệt vời và *rất người*, nhưng sự khó hiểu của nó cũng là nguyên nhân chính gây nên rất nhiều thảm kịch và đau khổ mà ta đã trải qua. Ta có thể thấy rằng, tình yêu được đề cập trong trong các bối cảnh

tôn giáo, cách diễn đạt của từng cá nhân, các bài luận về triết học, động học, sinh học và hàng loạt các lĩnh vực khác, nên rất dễ để hiểu được, tình yêu nhìn chung thì phức tạp, mang tính thao túng và tất nhiên cũng bị ràng buộc và được dung dưỡng ra sao, dựa theo mức độ tốt hay xấu trong quan niệm về tình yêu của ta, phù hợp như thế nào với quan niệm của người khác.

Trong phần tóm tắt (không phải định nghĩa), góc nhìn của nam giới về tình yêu là trái ngược với góc nhìn của nữ giới, điều cần thiết là ta phải hiểu được, quan niệm về tình yêu của đàn ông thay đổi ra sao khi anh ta trưởng thành. Rất nhiều người bình luận, mong muốn tìm ra được cội nguồn của quan điểm ấy từ trong chính mối quan hệ giữa họ với mẹ của họ. Là một người theo trường phái Freud khi đọc thấy điều đó, tôi không cho rằng đó là một bước khởi đầu tệ hại. Thực tế thì đàn ông lần đầu biết được thế nào là sự thân mật, là tình yêu thể xác, là dung dưỡng tình yêu từ chính những người mẹ của họ, và từ đấy tạo ra nền tảng cho thứ tình yêu mà họ mong muốn có được từ những người vợ tiềm năng (hay người tình). Cho dù khi ta còn bé, vẫn chưa đủ khả năng để hiểu được những khái niệm trừu tượng như thế, thì ta vẫn có được sự hiểu biết bẩm sinh, cơ bản những điều kiện cần đạt được để duy trì tình yêu mẫu tử ấy. Yohami đã đăng một bài để miêu tả về tình mẫu tử dù vẫn còn đang nghiên cứu thêm.

Yohami diễn giải vấn đề như sau:

Mạch điện (thần kinh) được in từ trước ta biết nói = trước khi ta có thể hình dung được khái niệm trừu tượng và quan điểm ấy là gì. Về cơ bản ta có bốn loại mạch, được phân loại theo cảm xúc /hành vi.

Có rất nhiều cách khiến cho mạch điện có thể bị in "sai". Một là có người mẹ (hoặc người cha) ở bên chịu đựng, biến đứa trẻ thành người gieo rắc nỗi sợ hãi. Cách khác là đứa trẻ tự tạo ra khuôn mẫu của chính nó. Cách khác là có người mẹ (hoặc người cha) phản ứng chỉ khi con trẻ hư đốn. Cách khác là khiến cho đứa trẻ phản ứng hư đốn rồi bắt nó im lặng/ trừng phạt nó vì hành động như thế, v.v. Không lâu sau đó, đứa trẻ hiểu được cuộc chơi diễn ra thế nào và bắt đầu chơi theo quy luật ấy.

Và bạn sẽ xây dựng mọi thứ trên cái nền tảng ấy.

Những trải nghiệm của bạn trong độ tuổi 12-21, tất nhiên là nó giúp hình thành nên con người bạn, giờ thì bạn đã 35 tuổi rồi và bạn sẽ nhận ra đây là trò chơi tính lũy tổng. Nhưng nói cho đúng thì, những gì xảy ra với bạn trong khoảng 12-21 tuổi, vẫn hoạt động theo cùng một cơ chế mà bạn đã biết, chỉ có bổ sung thêm những ảnh hưởng, ham muốn tình dục và áp lực từ thế giới bên ngoài mà thôi.

Tôi đang cố xác định xem nguồn gốc của nỗi đau là gì, có câu nói này: giống như cái la bàn hay một khối hình học luôn muốn đạt được trạng thái cân bằng, nỗi đau muốn tìm lại cảm giác “ổn” (lời thoại từ bộ phim *The Good, the Bad and the Ugly*), nhưng nó chỉ biết cách để đạt được trạng thái “ổn” qua việc cân bằng trạng thái một cách cực đoan giữa điều tồi tệ, xấu xí và chuỗi những cơn thịnh nộ, và nếu như cách đó không hiệu quả, thì nó sẽ tìm đến việc tách biệt / tự tổn thương bản thân (ví dụ như loại bỏ những ham muốn bản thân, quá khứ, nhân dạng, cảm xúc, những người xung quanh, các mối quan hệ, gạt mọi thứ sang một bên, v.v)

Nó sẽ cố lảng tránh bằng cách liên tục đi tìm cảm giác “ổn” trong bất cứ trường hợp nào.

Yohami tiếp tục như sau (nhấn mạnh ý của tôi):

[Nhưng vì] bạn không đủ tự tin / tự quyết đoán được rõ những nhu cầu và những điều bạn muốn, vì bạn vẫn luôn trong trạng thái phải thương lượng để bản thân cảm thấy “ổn” và an toàn, vậy nên bạn đã chẳng nâng cấp được gì trong trò chơi hay tìm thấy được những gì bạn cần từ những người bạn gái/ những mối quan hệ – **nhưng việc bạn làm là tìm kiếm cảm giác “ổn” trong những mớ bòng bong chưa được giải quyết từ trước đó (tìm kiếm tình yêu cơ bản từ người cha, từ người mẹ, nơi bạn chẳng cần phải tự vệ và được yêu thương, chăm sóc và an toàn)** cộng thêm việc bạn không có khả năng bảo vệ bản thân, cùng ham muốn tình dục một cách hung hăng, khát khao được yêu thương trong thời gian dài, và có cảm giác xa cách vì bạn chưa bao giờ cảm thấy được an toàn, v.v.

Từ khoảnh khắc ta được sinh ra, ta nhận ra rằng tình yêu thì phải kèm theo điều kiện, nhưng chúng ta *muốn* nó trở thành thể vô điều kiện; lý tưởng hóa nó thành một dạng tình yêu vô điều kiện. Là một người Đàn ông thì ta mong muốn được thể hiện, trở nên xuất chúng, trở thành người nhận được rất nhiều cảm tình, bằng sự tán dương và ngưỡng mộ. Ở một mức độ cơ bản thì, việc ta đấu tranh không ngừng cho thứ tình yêu lý tưởng ấy, sẽ

giúp ta trở nên tốt hơn so với bản thân khi mới bắt đầu, nhưng nó kèm theo một cái giá phải trả, đó là niềm tin sai lệch về khả năng mà một người phụ nữ sẵn sàng yêu ta là thấp hơn rất nhiều, so với những gì ta cho là có thể.

Một nơi để nghỉ ngơi

Gần đây, Peregrine John đã có một bình luận xuất sắc để tóm tắt các luận điểm tại blog của Jacquie:

Ta muốn được an yên. Ta muốn được cởi mở và thành thật. Ta muốn có một nơi trú ẩn an toàn, một nơi mà ta chẳng cần phải tranh đấu, nơi mà ta sẽ có thêm sức mạnh và nghỉ ngơi, thay vì chứng kiến cảnh chúng bị tước đoạt khỏi ta. Ta muốn dùng cái cảnh suốt ngày phải gồng mình, và đơn giản là có cơ hội để được ở bên ai đó có thể thấu hiểu được phần tính cách trong con người của ta, chứ không phải chấp nhận nó một cách gượng gạo. Để được ngừng tranh đấu, để ngừng chơi game đời, chỉ trong chốc lát thôi.

Ta thật sự, muốn được như thế.

Và nếu chuyện đó xảy ra, sẽ sớm thôi ta sẽ không còn được như thế nữa.

Đây là sự thật mà đàn ông sẽ không nhận ra cho đến khi họ ở trong ‘mối quan hệ yêu đương’ với một người phụ nữ. Với đàn ông thì điều này (nên) là chất xúc tác cho việc trưởng thành, để có thể vượt qua được quan niệm về một tình yêu lý tưởng không toan tính. Lúc ấy, họ sẽ thành toàn và hiểu rằng tình yêu khôn mầu từ người mẹ mà họ hy vọng có thể được cảm nhận lại (hay muốn đạt được) sẽ không tồn tại ở người phụ nữ mà anh ‘đang yêu’, và trên hết, là chưa từng thật sự tồn tại giữa anh và mẹ của anh ta từ lúc còn đờ hờn cho tới khi trưởng thành.

Sẽ không có chuyện nghỉ ngơi, sẽ không có chuyện bình tâm hay trì hoãn khi làm việc, nhưng cái khát khao được đảm bảo cho một tình yêu không toan tính là rất mãnh liệt, đến nỗi khiến cho đàn ông phải cẩn trọng đến mức ghi nó hẳn vào lời thề hôn nhân “theo truyền thống” – ‘Dù hoàn cảnh có tốt hơn hay xấu đi, giàu hay nghèo, ốm đau hay khỏe mạnh, sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, và vâng lời, nguyện bên nhau suốt phần đời còn lại cho đến khi cái chết chia lìa’ – nói cách khác, lời hứa sẽ yêu không toan tính cho dù ở trong hoàn cảnh nào đi nữa. Những lời thề ấy là lời cầu xin trực

tiếp cho việc bảo đảm hôn nhân trước hypergamy của phụ nữ, mặt khác thì nếu không phải là bối cảnh đứng trước Chúa và mọi người, chắc sẽ chẳng có gì kiểm soát được nó mất.

Trong bài viết Vấn đề của bạn là gì? (What's Your Problem?) của tôi, tôi đã đề cập đến một ông cụ 65 tuổi, người mà tôi từng tư vấn, có người vợ chuyên khủng bố tâm lý ông trong suốt 20 năm. Ông ấy từng kết hôn trước đó và đã ly hôn với người vợ đầu của ông sau 12 năm với lý do “ông không thể đáp ứng nổi những kỳ vọng của bà ấy” trong việc chu cấp tài chính. Ông chưa bao giờ cảm thấy kết nối với người phụ nữ mà ông ta ‘yêu’, người có quan điểm khác với quan điểm về tình yêu mà ông cho là ý nghĩa. Thay vào đó, ông lại phát triển quan điểm trước đó của bản thân ông về tình yêu theo hướng “bán sức lấy tình yêu”, để phù hợp với quan điểm của người phụ nữ mà ông ‘yêu’, và do đó, ý tưởng về tình yêu của ông là dựa trên mô hình là một nhiệm vụ không có hồi kết, miễn là xứng đáng với tình yêu ấy. Trong năm đầu tiên của cuộc hôn nhân thứ hai, ông đã mất việc làm, và trải qua 5 tháng thất nghiệp, biến vợ ông thành nguồn thu nhập duy nhất của cả gia đình. Vào tháng thứ 4 của giai đoạn thất nghiệp, sau khi trở về từ buổi phỏng vấn, ông về nhà và phát hiện ra ổ khóa nhà *của ông* đã bị đổi và hai túi rác “chứa đầy phân của ông” đang được đặt trước cửa.

Trên mấy cái túi có một dòng tin nhắn được viết bởi người vợ thứ 2, để thêm phần sinh động, các anh hãy đọc câu này thành lời giúp tôi: “Đừng có mà về nhà cho tới khi anh có được một việc làm.”

Tôi nhớ cái khoảnh khắc lúc ông cụ thuật lại câu chuyện này cho tôi, vì ông nói rằng, cũng với cái vẻ bực bội của ông khi đó, ông đã rất ‘biết ơn’ bà ấy vì đã đá vào mông ông, để có thể trở thành “người đàn ông tốt hơn”. Từ lúc ấy, quan niệm về tình yêu của ông đã thật sự bị thay đổi, dù là cùng những trải nghiệm tương tự mà ông có với người vợ đầu tiên, thành một mô hình phụ thuộc hoàn toàn vào khả năng lấy lòng vợ của ông. Thứ đã ra đi là sự lý tưởng hóa cho một tình yêu không toan tính vì lợi ích của tình yêu, và được thay bằng quan điểm mang tính chiến thuật và chủ nghĩa cơ hội hơn về tình yêu của nữ giới, đến từ người vợ mới của ông. Và, ông đã rất biết ơn vì điều đó.

Sau 20 năm, ở tuổi 65 (giờ thì phải 69) với sức khỏe ngày một đi xuống, ông ấy dần nhận ra rằng những nỗ lực của ông trong việc duy trì mãi mãi ‘tình yêu’ của bà ấy chưa bao giờ được ghi nhận cả, chỉ có hy vọng thôi;

rồi ông sẽ phải đối diện với thực tại cực kỳ tàn nhẫn rằng ông đang dần mất đi sức khỏe và do đó, ông đang mất đi phương tiện để duy trì liên tục sự xứng đáng với tình yêu và tình cảm của bà ấy.

Việc giảng hòa

Tôi nhận được rất nhiều email và thư từ nói về sự nhấn tâm của tôi, tôi đoán là, bài Cuộc chiến của những cô dâu/ War Brides, cũng gây ảnh hưởng phết đấy. Máy anh bạn chắc phải mất một khoảng thời gian khó khăn để chấp nhận được sự phi lý trong cái khả năng bẩm sinh của phụ nữ, đó là hình thành nên sự gắn kết với kẻ đã bắt cóc các cô như một đặc điểm thích nghi để sinh tồn về mặt tâm lý – xã hội, và làm sao mà nó có thể biến thành một đặc điểm của phụ nữ trong cái tình huống ấy, khiến họ ‘trở mặt’ với người yêu cũ, còn nhanh hơn thứ mà đáng ra đàn ông phải giỏi hơn chứ nhỉ. Phụ nữ không thích tôi đi quá sâu vào hiệu ứng này bởi vì những lý do quá rõ ràng rồi, nhưng tôi nghĩ đàn ông không thích cái khái niệm ‘từ bỏ’ một cách dễ dàng như vậy của họ là vì ở cả hai giới, quan niệm về tình yêu đều có sự không bền vững. Ngay cả khi có là những người tử vì đại nghĩa, ngay cả khi đã chết, quan điểm về tình yêu vô điều kiện của nam giới vẫn sẽ bị phản đối bởi quan điểm về tình yêu mang tính cấp thiết, linh hoạt và thực dụng của phụ nữ. Như tôi từng nói vào ngày hôm qua, chấp nhận được khái niệm này là một trong những khía cạnh khó nhất khi bạn nuốt red pill.

Tôi biết là nghe quá vô vọng, nhưng đó chính là vấn đề đấy. Tất cả những mặt tính cực, mặt lợi ích của việc chấp nhận thực tại thông qua red pill đều phải trả giá bằng việc từ bỏ chủ nghĩa lý tưởng của blue pill, mà ta vẫn luôn bị ảnh hưởng từ rất lâu rồi. Bỏ lại phía sau những sự lạc quan đến điên rồ, kỳ vọng, giấc mơ không có thật, trông thì giống như ta sẽ giết chết đi một người bạn cũ vậy, nhưng việc từ bỏ mô hình cũ sẽ giúp bạn được hưởng lợi từ sự hiện diện của red pill, thứ đáng để hy vọng hơn rất nhiều trong cuộc sống.

Tôi sẽ không tranh cãi về sự thật lòng hay chân thành trong khả năng yêu của phụ nữ. Điều mà tôi đang hướng đến ở đây chính là quan niệm về tình yêu của phụ nữ không phải là thứ đáng để cho đàn ông tin.

KẾ HOẠCH SINH SẢN

bởi Rollo Tomassi | August 23, 2011 | [Link](#)

Có những phương pháp và mảnh khóc trong giao thiệp mà phụ nữ đã dùng trong nhiều thế kỷ để đảm bảo rằng, nguồn gen tốt nhất từ nam giới sẽ được chọn lọc và được đảm bảo bằng sự chu cấp tốt nhất đến từ người nam mà cô ta có thể thu hút được trong khả năng. Lý tưởng nhất, người Đàn ông tốt nhất nên có cả hai yếu tố trên, nhưng **cả hai yếu tố trên cùng tồn tại trong một người nam là rất hiếm** (đặc biệt là ở hiện tại) vậy nên để đạt được yêu cầu sinh lý của cô ấy, và được thôi thúc bởi nhu cầu bẩm sinh về sự bảo vệ, phụ nữ nhìn chung là đã phải phát triển những tục lệ xã hội và các biện pháp (sẽ thay đổi theo môi trường và tình trạng bản thân của phụ nữ) để đạt được điều họ muốn. Đàn ông không chỉ chống lại yêu cầu về nguồn gen của phụ nữ, mà còn với cả những tục lệ xã hội mang tính nữ quyền trong hàng thế kỷ dài, vốn đã được thiết lập và được chấp nhận từ rất lâu trước khi con người có khả năng xác định chính xác nguồn gốc di truyền.

Tôi đã đề cập đến vấn đề này trong nhiều bài viết trước đó, rằng việc chọn lọc bạn tình là một chức năng tâm – sinh lý đã được hàng nghìn năm tiến hóa khắc ghi vào trong cả hai giới tính. Vậy là quá trình này đã được tiếp thu và được truyền bá rộng rãi vào tâm lý chung của mọi người, khiến cho ta khó có thể nhận ra rằng, chúng ta là những chủ thể chính trong việc thôi thúc đi tìm bạn tình, dù rằng ta vẫn liên tục lặp lại cùng những hành vi ấy, mặc nhiên là bởi sự thôi thúc ấy mà ra (chẳng hạn như việc có thêm đứa con *thứ hai* với một chàng Alpha Bad Boy). Vậy nên để nói rằng, ta không phải là những chủ thể bị sẵn đón thì ta có vẻ vẫn còn mơ hồ hoặc nhận ra một chút rằng, mình còn ngây thơ lắm.

Suy luận một cách đơn giản thì để cho một loài có thể tồn tại, thì cần phải cung cấp điều kiện tốt nhất cho những con non trong khả năng, để đảm bảo được sự tồn tại của loài – hoặc là để sản sinh ra cùng một lượng con non để đảm bảo sự tồn tại của loài. Mặt ứng dụng rõ ràng nhất của việc này đối với phụ nữ chính là có thể chia sẻ sự đầu tư trong việc nuôi nấng con cái với người bạn tình tốt nhất, dựa theo phần di truyền trong cơ thể nữ, cho phép họ có khả năng hấp dẫn và tìm ra được người có khả năng cung cấp sự bảo đảm lâu dài và cho những đứa con của họ. Do đó phụ nữ, nếu xét về khía cạnh sinh học, tâm lý và xã hội học, được coi là những bộ lọc cho việc sinh sản của loài, tại đó chiến lược sinh sản của đàn ông

sẽ là phân tán vật chất di truyền nhiều nhất có thể, thông qua việc quan hệ với số lượng phụ nữ lớn nhất ở hiện tại. Đàn ông tất nhiên cũng có những tiêu chí cho việc lựa chọn bạn tình và quyết định nguồn gen nào là tốt nhất để duy trì nòi giống (ví dụ, cô gái ấy phải đẹp) nhưng tiêu chuẩn của đàn ông rõ ràng là kém khốc liệt hơn so với tiêu chuẩn của phụ nữ (ví dụ, không một ai trông xấu xí sau 2 giờ sáng). Điều này chứng minh rằng trong hệ sinh học nội tiết của chúng ta; đàn ông sở hữu lượng testosterone cao gấp 12 – 17 lần (hormone chính gây ra kích thích tình dục) so với phụ nữ và phụ nữ sản sinh nhiều hơn hẳn lượng estrogen (công cụ tạo ra hứng thú tình dục) và oxytocin (nuôi dưỡng cảm giác được bảo bọc và che chở) so với đàn ông.

Điều đó chỉ ra rằng, thực tế là cả hai chiến lược này có sự mâu thuẫn với nhau. Với một người phụ nữ thì để đảm bảo tốt nhất cho sự sinh tồn cho các con cô ấy, người đàn ông nhất thiết phải từ bỏ chiến lược sinh sản của anh ta để ưu tiên chiến lược của người phụ nữ. Điều này sau đó tạo ra một sự xung đột trong nhu cầu, vì anh lại muốn kết đôi với người phụ nữ, người sẵn sàng thỏa mãn chiến thuật sinh sản của anh. Nam giới phải hy sinh kế hoạch sinh sản của mình để thỏa mãn cái kế hoạch của người phụ nữ mà anh kết đôi. Do đó, với sự rủi ro trong việc đánh cược quá nhiều tiềm năng di truyền như thế, thì điều mà đàn ông muốn là không chỉ chắc chắn rằng người phụ nữ ấy là ứng cử viên tốt nhất để chăm sóc cho con của anh (và những đứa con trong tương lai), mà con cháu của anh cũng sẽ được hưởng lợi từ việc chia sẻ sự đầu tư từ cả hai người cha và mẹ trong việc nuôi nấng con cái.

Lưu ý thêm: Một kết quả đáng thú vị từ sự thay đổi trong tâm sinh lý trên là với các ông bố, khả năng nhận ra con của mình trong một đám những đứa trẻ khác thì nhanh hơn và nhạy bén hơn so với mẹ của chúng. Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng đàn ông có khả năng nhận diện con ruột của họ nhanh hơn và chính xác hơn trong một căn phòng toàn là trẻ nhỏ mặc cùng một loại đồng phục, so với mẹ của đứa bé. Một lần nữa, điều này nhấn mạnh tầm quan trọng của vô thức trong việc trao đổi di truyền.

Có những nguyên tắc trong việc lựa chọn và sinh sản dựa trên hấp dẫn giới tính loài người. Có những sự phức tạp trong tình cảm, tâm lý xã hội liên quan đến những nguyên tắc trên, nhưng chúng lại là những động lực, là những sự cân nhắc cơ bản vô thức ảnh hưởng lên việc chọn lựa theo hấp dẫn giới tính.

Tập quán xã hội

Để chống lại động lực từ vô thức, thứ sẽ gây ảnh hưởng đến lợi thế di truyền của chính họ, phụ nữ đã tạo ra tập quán xã hội và những lược đồ tâm lý để tạo điều kiện thuận lợi cho chiến lược sinh sản của họ. Đây là lý do mà phụ nữ luôn có cái gọi là “đặc quyền thay đổi suy nghĩ” và những hành vi bất nhất ấy lại trở thành những lời bào chữa phổ biến trong xã hội, trong khi hành vi của đàn ông lại bị o ép vào một tiêu chuẩn cao hơn, đó là phải có trách nhiệm trong việc “làm điều đúng đắn”, thứ vốn luôn tạo ra lợi thế cho kế hoạch sinh sản của phụ nữ. Đó là lý do mà mấy anh bạn ‘Dân chơi’, và những người cha bỏ mặc vợ mình để theo đuổi phương pháp sinh sản bẩm sinh của mình đều bị cho là những kẻ xấu xa, và những người cha có lòng vị tha, sẵn sàng hy sinh bản thân trong các vấn đề tài chính, cảm xúc lẫn các quyết định khôn ngoan trong cuộc sống, thường là để tạo điều kiện cho những đứa trẻ mà họ còn chẳng phải cha của chúng, thì lại được xem là những anh hùng trong xã hội vì đã tuân theo mệnh lệnh di truyền của phụ nữ.

Đây cũng là động lực cơ bản cho những động cơ xã hội đặc trưng của phụ nữ, ví dụ như chiến thuật từ chối LJBF (Let Just Be Friend – Làm Bạn Thôi Nha), tâm lý nạn nhân của phụ nữ (vì họ đã học được rằng bằng cách đó, họ có thể tạo ra chiến lược tâm lý mang tên ‘vì cứu tinh’, để áp dụng lên kế hoạch sinh sản của đàn ông – Cap’n Save a Ho, là hành động cứu mang những chị em đã sa lầy trong tuổi trẻ nhưng trông còn khá tốt đối với những anh yếu frame) và thậm chí là hôn nhân nữa.

Những Người cha tốt vs Những Nguồn gen tốt

Hai khó khăn lớn nhất trong chính chiến thuật của phụ nữ mà họ phải vượt qua là, họ chỉ ở đỉnh cao hấp dẫn giới tính trong một khoảng thời gian ngắn (thường là những năm 20 tuổi) và thực tế rằng những phẩm chất tạo nên một người bạn đời (Người Cha Tốt) và những phẩm chất tạo nên nguồn giống tốt (Nguồn Gen Tốt) rất hiếm khi tồn tại trong cùng một người đàn ông. Khả năng chu cấp và bảo vệ là những động lực tuyệt vời để kết đôi với một Người Cha Tốt, nhưng việc có cùng những đặc điểm phổ biến ấy lại khiến anh ta trở nên bất lợi so với người đàn ông thể hiện được sự hấp dẫn hơn về mặt di truyền, về hình thể và khả năng chấp nhận rủi ro, những yếu tố ấy lại tạo điều kiện cho những đứa con của cô có khả năng thích nghi được với môi trường (ví dụ như khỏe hơn, nhanh hơn, hấp dẫn hơn những cá nhân khác, để đảm bảo việc truyền lại được vật liệu di

truyền của cô đến các thế hệ tương lai). Nghịch lý Jerk vs. Nice Guy (Thằng Đểu và Chàng Tốt Bụng) là phần không thể thiếu trong quy trình tiến hóa.

Đàn ông và phụ nữ (thông qua vô thức) bẩm sinh hiểu được sự thôi thúc này, vậy nên để một người phụ nữ có được điều kiện tốt nhất, là vừa có được Người Cha Tốt cung cấp và vừa tận dụng được thằng có Nguồn Gen tốt, thì cô ta phải sáng tạo và duy trì biến đổi tập quán xã hội nhằm giữ được lợi thế di truyền của mình.

Kế hoạch sinh sản

Nghịch lý này yêu cầu những người phụ nữ (và những người đàn ông nhất định) phải tham gia vào những kế hoạch giao phối trong cả ngắn hạn lẫn dài hạn. Kế hoạch ngắn hạn sẽ cung cấp cho quá trình sinh sản Nguồn Gen Tốt của nam giới, trong khi quá trình sinh sản dài hạn là dành cho Người Cha Tốt. Tập quán và lược đồ tâm lý – xã hội hỗ trợ cho tập quán ấy chính xác là lý do mà phụ nữ sẽ cưới những Chàng Tốt Bụng, ổn định, chung thủy, (tốt nhất là) bác sĩ và vẫn quan hệ với mấy anh cứu hộ tại hồ bơi hay mấy anh lướt sóng dễ thương mà cô ta gặp trong kỳ nghỉ mùa xuân. Trong quá khứ di truyền của chúng ta, một người đàn ông có nguồn gen tốt thì có khả năng là anh ta cũng là người chu cấp tốt, nhưng tập quán ở thời hiện đại khiến điều này không còn chính xác nữa, vậy là một lược đồ xã hội và tâm lý mới đã phải được phát triển cho phụ nữ.

Chuyện ngoại tình

Từ động lực trên và tính thiết thực của việc tận hưởng những điều tốt nhất từ cả hai nguồn di truyền, phụ nữ cảm thấy ‘phản bội’ là điều cần thiết. Chuyện phản bội này có thể được thực hiện theo hướng chủ động hoặc theo hướng hồi đáp.

Trong mô hình hồi đáp, người phụ nữ đã kết đôi với người bạn đời lại muốn tham gia vào một cuộc hôn nhân khác hay kết đôi bổ sung, quan hệ tình dục với một người bạn tình trong ngắn hạn (ví dụ, người vợ hay người bạn gái ngoại tình). Điều đó không có nghĩa là, cơ hội ngắn hạn này sẽ không biến anh chàng kia thành người bạn đời thứ 2 dài hạn của cô ta, nhưng chính hành động phản bội ấy lại là một phương pháp để đảm bảo có được nguồn gen tốt hơn so với nguồn gen trong khả năng cung cấp của người đàn ông đã cam kết với cô.

Chủ động ngoại tình hay còn được biết tới là tình huống Mẹ đơn thân. Dạng ‘ngoại tình’ này dựa vào người phụ nữ có con với một người đàn ông có Nguồn Gen Tốt, sinh con cho anh ấy và sau đó đã bỏ rơi anh, hay anh ấy bỏ rơi cô (lại thông qua những tập quán xã hội đã được sáng tạo ra) để tìm ra được một người đàn ông có thể đảm nhiệm vai trò của Người Cha Tốt, để chu cấp cho cô và những đứa con của cô có với người sở hữu Nguồn Gen Tốt nhằm bảo đảm cho sự an toàn của họ.

Tôi muốn nhấn mạnh lại rằng (hầu hết) phụ nữ đều không nhận thức được việc xây dựng và nhận diện được kế hoạch tổng thể để thực thi cái chu trình này, lẫn chủ đích bầy đàn ông vào trong chu trình ấy. Đúng hơn là, những động lực cho hành vi này, và các lý do khách quan kèm theo được tạo ra để nhằm để biện minh cho những hành vi ấy, là một quá trình diễn ra trong vô thức. Trong hầu hết các trường hợp, phụ nữ không nhận thức được sự thôi thúc ấy, nhưng dù gì thì vẫn là chủ thể chịu ảnh hưởng từ sự thôi thúc ấy. Là giống cái của một loài bất kỳ, để tạo điều kiện thuận lợi cho chiến lược sinh sản, đối tác cung cấp vật chất di truyền phải là tốt nhất mà cô có thể thu hút VÀ để đảm bảo được sự sinh tồn của cô và các con của cô thì đối tác cũng phải có khả năng chu cấp tốt nhất; đây đúng là trúng giải độc đắc khi tiến hóa rồi.

Chuyện bị cấm sùng

Ở mức độ nhận thức nào đó, đàn ông bẩm sinh sẽ cảm nhận có điều gì đó sai trái trong tình huống này, dù rằng họ có lẽ chưa thể giải thích vì sao họ cảm thấy vậy hay còn khá mơ hồ trong sự bối rối khi nghe những lời bào chữa từ phụ nữ. Hay họ trở nên hụt hẫng trước áp lực xã hội là phải 'làm điều đúng đắn', bị chê trách đến độ phải làm vật tế thần /vị cứu tinh và phải cam kết với những tập tục trên, với cái trách nhiệm giả tạo. Tuy nhiên, một số thì đủ hiểu biết để tránh xa những bà mẹ đơn thân, cho dù là đã có kinh nghiệm từ trước hay chứng kiến cảnh những người đàn ông bị cấm sùng khác, gánh trên vai trọng trách nuôi dưỡng và chu cấp cho – dù có hay không phải – thành quả từ những nỗ lực sinh sản của người đàn ông khác với người phụ nữ này.

Đàn ông thường hay rơi vào tình huống bị các cô Cấm Sùng theo hướng chủ động hoặc bị động. Anh ta sẽ không bao giờ được hưởng những lợi ích như (những) người bạn tình trong ngắn hạn của người bạn đời của anh ở cùng một mức độ, ví dụ như ham muốn tình dục hay mức độ đáp ứng tình dục, trong khi cùng lúc vẫn phải chịu đựng những áp lực xã hội trong việc phải chu cấp cho những đứa con có cha là người có Nguồn Gen Tốt. Sẽ có ý kiến cho rằng, anh ta có lẽ chỉ đóng góp phúc lợi cho mẹ con họ ở mức tối thiểu mà thôi, nhưng ở mức độ nào đó, cho dù là nỗ lực cống hiến về mặt tình cảm, thể chất, tài chính hay giáo dục, anh ta cũng sẽ phải nuôi con của người đàn ông khác, để đổi lấy việc quan hệ và sự gần gũi với người mẹ trong ngắn hạn. Ở mức độ khác, (cho dù chỉ có một mình anh ta thôi) thì anh ta cũng đang phải san sẻ trách nhiệm nuôi dạy con cái, thứ đáng ra phải là trách nhiệm của người tình ngắn hạn kia. Nếu không, thay

vì giành thời gian và nỗ lực cho cô ta, thì anh tốt hơn là nên đầu tư sức lực trong việc tìm kiếm một người bạn tình, mà anh có thể theo đuổi mệnh lệnh di truyền của chính mình, bằng chính kế hoạch sinh sản của mình.

Tuy nhiên, cũng chẳng cần phải nói, sẽ chẳng thiếu đàn ông vì thiếu thốn tình dục mà nhầm mắt 'gạt qua' những bất lợi về lâu dài, và không chỉ khen thưởng, mà còn củng cố thêm cho những quyết định tồi tệ của một người mẹ đơn thân (tồi tệ theo góc nhìn về lợi ích của anh ta) trong việc lựa chọn và kế hoạch sinh sản của cô ấy, để đổi lấy việc thỏa mãn tình dục trong ngắn hạn. Hơn nữa, thông qua việc củng cố hành vi của cô ấy nên do đó, anh ta còn củng cố thêm cho cái tập quán xã hội ấy cho cả nam lẫn nữ. Điều quan trọng cần phải nhớ rằng, trong thời kỳ này, phụ nữ thậm chí phải hoàn toàn chịu trách nhiệm cho việc lựa chọn người đàn ông mà họ muốn quan hệ (tất nhiên là trừ trường hợp hiếp dâm) VÀ có con với. Đàn ông chắc chắn là phải chịu trách nhiệm rồi, không thắc mắc gì hết, nhưng rốt cuộc thì quyết định của người phụ nữ và sự phán xét của cô ấy sẽ quyết định số phận của chính cô và những đứa con của cô.

TỔNG HỢP RED PILL 101

bởi bsutansalt | 23 tháng 12, 2014 | Link

*Bạn đang tìm kiếm một cộng đồng gồm những người có cùng-chí-hướng? Hãy đến với **The Fraternity** và đăng ký ngay! Thành viên mới sẽ được chấp nhận vào hội, nhưng cơ hội sẽ hết nhanh thôi!*

Bài tổng hợp được chia làm các phần như sau:

- Giới thiệu KISS
- Ham muốn
- Red Pill
- Thị trường Tình dục
- Cải thiện Giá trị trên Thị trường Tình dục/ Sexual Market Value (SMV)

GIỚI THIỆU

Điều gì khiến tôi thực hiện bài tổng hợp này? Mấy anh bạn lớn lên với những mẹo khi hẹn hò như:

- “Hãy cứ là chính mình”
- “Tự tin lên”
- “Một ngày nào đó sẽ có một người thích hợp đến với bạn thôi”

Vì những người biết tới TRP (The Red Pill) đều biết rằng, những câu nói trên còn chẳng phải là một lời khuyên thật sự và có chẳng cũng chỉ hơn lời động viên một chút thôi. Vậy tại sao chúng không có hiệu quả? Thế có phương án khác không nhỉ?

- Không mang tính thực tế và quá giản đơn
- Có tốt gì nếu như có một Nàng Phù hợp đi ngang qua cửa nhà mà bạn chẳng có kỹ năng gì để thu hút (và giữ được) sự chú ý của cô ấy?
- Phương án thay thế là gì?
- "Hãy trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình." – Neil Strauss

Giữ cho chuyện đơn giản một cách ngớ ngẩn/ Keep It Stupid Simple (KISS)

- Tiếp cận và duy trì cuộc nói chuyện
- Đừng rời khỏi cuộc nói chuyện cho tới khi họ nói ta nên đi, hoặc họ tự rời khỏi cuộc nói chuyện
- Tập gym
- Tập các bài cổ điển là tốt nhất
- Ăn uống hợp lý
- Hạn chế tiêu thụ thức ăn nhanh
- Hãy mặc đẹp nhất có thể
- Hãy tạo ra thói quen nói chuyện với mọi người!

HAM MUỐN

- Mục tiêu <-- Trước khi tìm hiểu sâu hơn, bạn nên giành vài tiếng đồng hồ và đọc qua các bước trong bài viết này và hãy thật tập trung, suy nghĩ kỹ về những gì bạn muốn có được trong cuộc đời này, trong các mối quan hệ, và ghi nó ra.
- Hãy lập ra các Tiêu chuẩn & Những điều mà bạn Kỳ vọng.

Những yêu cầu gì mà bạn muốn thấy ở người bạn tình của mình?

- Tính cách
- Thể chất
- Tôn giáo
- Kinh tế
- Văn hóa
- Tìm ra người thỏa mãn những yêu cầu mà bạn đang tìm kiếm
- Hãy nói ra! Hãy để cô ấy biết được điều mà bạn mong muốn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ không phù hợp với tiêu chí của bạn?
- Nếu có kết cục không mấy tốt đẹp thì bạn vẫn phải TUÂN THỦ những yêu cầu trên

Checkpoint:

- Hãy đặt ra vài mục tiêu và nghĩ về cách mà bạn sẽ đạt được chúng
- Những Tiêu chuẩn và Kỳ vọng của bạn là gì?
- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ không phù hợp với tiêu chí của bạn?

RED PILL

- Ma Trận là gì?
- Khái niệm và Lý thuyết
- Phụ nữ yêu chuyện quan hệ!
- Iron Rules trong cuốn Rational Male của Tomassi
- 16 Điều Răn cho Trai mới nhú của Heartiste

Ma trận là gì?

Nói cách khác:

“Việc tìm kiếm bản chất của một vấn đề là gì, chính là bước đầu tiên trong việc thay đổi nó.”
– Tom Leykis

Khái niệm và Lý thuyết

Phần này sẽ giới thiệu những ý tưởng cốt lõi và lý thuyết được tìm thấy trong TRP:

Nguyên tắc Đầu tiên của những Mối Quan hệ: Trong bất kỳ mối quan hệ nào, người sở hữu nhiều quyền lực nhất chính là người ít cần người kia nhất.

Alpha, Beta, Omega, ôi trời! Bạn thường sẽ quan sát thấy những cuộc nói chuyện trong cộng đồng của chúng ta đề cập về Alpha và Beta Male, nhưng điều quan trọng cần phải hiểu là đây gần như là một khuôn mẫu để ta hiểu được trật tự xã hội là gì.

Mục tiêu cuối cùng là phải tìm được sự cân bằng.

- Alpha = Dopamine = Sự phấn khích
- Beta = Oxytocin = Sự liên kết

Alpha Widow (Quá phụ Alpha): Người phụ nữ từng có người yêu là một “alpha” male

- Vẫn còn chút ảo mộng hay vẫn còn luyến lưu tình cảm với người yêu cũ, dù rằng cô ta đang trong một mối quan hệ mới với một “beta”

Cơ chế Phòng chống hình tượng Lẳng lơ/ Anti-slut Defence (ASD): Nỗi sợ trong nội tâm của người phụ nữ chính là bị đánh giá là một ả lẳng lơ bởi chính những người đồng nghiệp, gia đình, hay xã hội. Đó cũng là lời giải thích cho việc tạo ra một lý do hợp lý để từ chối trước khi quan hệ, thường rất quan trọng vì nếu cô có quan hệ thì cũng chẳng thể nào là “lỗi của cô ấy” được.

Nỗi Lo lắng khi Tiếp cận: Sự kết hợp giữa nỗi sợ bị từ chối và giai đoạn hoảng loạn, còn được biết với cái tên “Sự ngại ngùng khi biết yêu”

Chương trình của Cơ thể: Chương trình của Cơ thể (Body Agenda) là cụm từ viết tắt để miêu tả những bản năng và ham muốn tình dục giúp hình thành nên các thói quen kết đôi và chiến thuật tình dục của chúng ta. Giữa đàn ông và phụ nữ có những thói quen và chiến thuật khác nhau nhưng không sao cả. Athol Kay có nói rằng:

...cơ thể của bạn có một chương trình riêng mà nó theo đuổi... nó muốn tạo ra những em bé... và bộ não Homo Sapiens cực kỳ tinh khôn của bạn trong thực tế lại là một công cụ để giúp cho cơ thể bạn hoàn thành nhiệm vụ. Để chắc ăn, ta có thể suy nghĩ thật logic rồi mới quyết định, nhưng ta gần như chẳng kiểm soát được gì so với những gì chúng ta nghĩ. Các hormone and chất dẫn truyền thần kinh chính là cách mà cơ thể nói với ta nên làm gì.

Ngực vs Rượu: Đàn ông khi nhìn người phụ nữ hấp dẫn thì có cùng vùng não bị kích thích như khi họ say rượu.

Quy luật Briffault: Chính con cái, không phải con đực, sẽ quyết định tất cả các điều kiện của một họ động vật nào đó. Nếu con cái không hưởng lợi được bất cứ thứ gì từ việc kết hợp với con đực, thì sẽ chẳng còn sự kết hợp nào nữa.

Bộ ba Đặc tính Đen tối (Dark Triad Personality), hay còn được biết tới là lời giải thích vì sao “mấy em ngon lành lại thích mấy thằng tòi” (Chicks dig Jerks): Một câu nói ngắn gọn đã miêu tả toàn bộ những tính cách mà NHIỀU phụ nữ bị hấp dẫn một cách rất tự nhiên:

- Ái kỷ (Narcissistic)
- Xảo quyệt (Machiavellian)

- Đa nhân cách (Psychopathic)

Tại sao những người phụ nữ lại bị hấp dẫn bởi những anh “bad boy” này?

- Có quyền lực (địa vị)
- Độ nhạy cảm thấp và hướng ngoại
- Mức độ đồng cảm và khả năng đồng tình thấp
- Không có thiên hướng trở nên dựa dẫm hay gắn bó quá mức

Nói cách khác, những anh chàng này chính là thử thách và họ có xu hướng sống một cuộc đời theo những quy tắc của chính họ. Vài nghiên cứu trên các đối tượng cũng cho thấy rằng Bộ ba Đặc tính Đen tối có vẻ như sẽ thành công trong kinh doanh.

Hơn thế nữa:

- Hiệu quả nhất cho chiến lược kết đôi trong ngắn hạn
- Trở nên bất đồng (một tên khốn) lại khá hấp dẫn với phụ nữ
- Thèm khát quyền lực cũng là hấp dẫn với phụ nữ
- Chẳng bao giờ đổ mồ hôi cho mấy thứ nhỏ nhặt sẽ hấp dẫn phụ nữ

Nói cách khác, việc trở thành một tên khốn xa lánh, lạnh nhạt — một sự kết hợp của tất cả những đặc điểm trên — sẽ giúp bạn tối ưu khả năng hấp dẫn với một số lượng phụ nữ lớn nhất có thể (trong ngắn hạn). Tuy nhiên, những đặc điểm trên sẽ KHÔNG giúp ích gì cho những mối quan hệ lâu dài và lành mạnh về mặt tình cảm.

Yêu sách của Nữ giới: Xu hướng đưa quyền phụ nữ lên hàng đầu của truyền thông và văn hóa, giúp bào chữa cho những hành vi sai trái của họ (xem thêm: rationalization hamster), và chỉ trích bất kỳ đòi hỏi giải trình hoặc chỉ ra tính tiêu chuẩn kép trong hành vi của họ đều bị coi là “tẩy chay phụ nữ”.

Mối đe dọa lớn nhất đến Yêu sách của Nữ giới chính là đàn ông trở nên tự ý thức được giá trị của bản thân họ trên thị trường tình dục và và thông tin rộng rãi về cách mà Yêu sách này trục lợi từ sự thiếu nhận thức ấy của nam giới.

[Yêu sách của Nữ giới: Ví dụ](#)

[Yêu sách của Nữ giới: Nó diễn ra như thế nào](#)

Yêu sách của nữ giới cũng là lý do vì sao có quá nhiều thứ mà ta bàn luận ở đây, khiến cho nhiều người trở nên lộn xộn như vậy. Con người có sự thiên vị người cùng nhóm) cho rất nhiều thứ, nhưng khi nói tới giới tính thì nó lại chẳng đi tới đâu cả. Những gì mà các nhà khoa học đã nhận ra hết lần này tới lần khác, đó là phụ nữ thì có sự thiên vị này, còn đàn ông thì không. Thêm nữa, phần lớn đàn ông trên thực tế lại thích lựa chọn sự thiên vị phía phụ nữ khi hai bên xảy ra tranh cãi. Có một vài giả thiết khá thú vị để giải thích cho trường hợp ấy, cụ thể là những người chấp nhận làm theo những yêu sách của nữ giới lại có khả năng sinh sản tốt hơn.

Sau cùng thì ta vẫn phải thán phục tình trạng đó thôi. Như ta vẫn luôn phải đối mặt với hàng núi sự phản đối đến từ cả thế giới online lẫn ngoài đời thực, và nó sẽ là thử thách cho lòng quyết tâm của bạn ở những thời điểm khác nhau. Những người tuân thủ nguyên tắc và thành toàn với quá trình tự phát triển bản thân, sẽ thấy được sự cải thiện về lâu dài trong chính bản thân họ và mối quan hệ với những người xung quanh họ.

Tuy nhiên, một kết quả chung của quá trình ấy chính là bạn sẽ dễ có khả năng đánh mất vài người bạn của mình trên con đường ấy, vì hai lý do chính:

- Những thành công của bạn là lời nhắc nhở cho những thất bại của họ
- Mọi người từ chối sự thay đổi, và đó chính xác là lý do mà bạn sẽ thăng tiến trên thứ bậc xã hội

Friend-Zone: Khung tâm lý được sử dụng bởi đa số phụ nữ để loại bỏ những người đàn ông không có triển vọng về tình dục

Kino: Một thuật ngữ trong giới Pickup Artist (PUA) để nói về việc động chạm, hay giao tiếp không bằng lời nói mà thông qua việc chạm vào nhau, mục đích của nó chính là giúp phụ nữ trở nên thoải mái với việc tăng mức độ thân mật giữa hai người với nhau.

Chống cự tới cùng (Last Minute Resistance - LMR): Trái ngược với khẩu hiệu của nữ quyền, thì “Không” không phải lúc nào cũng có nghĩa là “Không”. Thường thì “Không” sẽ được hiểu đơn giản là “Chưa tới lúc”. Lời khuyên đơn giản nhất đó là hãy lùi bước rồi thử lại sau đó, hoặc trừ khi cô ấy nhất mực từ chối bạn. Một vài người trong cộng đồng Red Pill cũng cho

rằng LMR là sự tương đồng với nỗi lo khi tiếp cận của đàn ông ở người phụ nữ.

Thích thể hiện: Khoác lác một cách đầy ẩn ý bằng việc biến những khía cạnh tốt trong cuộc sống của bạn trở thành điều tồi tệ. Lấy ví dụ:

Cô gái 1: “Không thể tin nổi luôn, chưa gì mà tối nay tao đã bị 3 ông để ý rồi đấy. Tội mình vừa mới tới thôi đó! Đúng là một lũ đàn, tao ước gì mấy chả để yên để tội mình có thể thoải mái nhảy nhót.

Cô gái 2: “Ờ, thiệt ha! 4 ông cũng đã tiếp cận tao đó! Ghét vãi.”

Cả hai cô gái trên đều đang khoác lác về chuyện có bao nhiêu người đàn ông đã tiếp cận họ, cùng với ẩn ý của Cô gái 2, rằng cô ta đã thu hút nhiều sự chú ý hơn Cô gái 1.

Hypergamy: Thường là đề cập tới chuyện “cưới xin/ hẹn hò”. Trong ngữ cảnh hẹn hò, thì thuật ngữ này sẽ được hiểu là việc hấp dẫn đàn ông ở mức địa vị xã hội cao (hơn) mà người phụ nữ muốn giữ cho riêng mình. Sự mỉa mai lớn nhất khi nói về chủ nghĩa nữ quyền chính là nếu phụ nữ càng thành công, sẽ càng ít người đàn ông đáng để cô khát khao có được, tồn tại ở địa vị cao hơn cô ta trên thứ bậc kinh tế xã hội. Nói ngắn gọn là: Sự thành công của phụ nữ = Vùng hẹn hò bị giới hạn hơn.

Chỉ số Quan tâm/ Vô tâm (Indicator of Interests/ Disinterests - IOIs & IODs):

Những dấu hiệu cho thấy một người phụ nữ đang tỏ ra quan tâm hoặc không.

Hiệu ứng tiệm cận: Nếu ta càng tiếp xúc nhiều với một sản phẩm hoặc một ý tưởng nào đó, thì ta sẽ có xu hướng thích nó hơn là những lựa chọn thay thế ít được biết tới hơn.

Những chàng tốt bụng về chót: Việc tốt bụng, bản thân nó cũng chẳng phải là một đặc điểm hấp dẫn gì. Thực tế, tốt bụng lại khiến phụ nữ mất hứng; nhưng việc đầu tiên là phải khiến họ bị hấp dẫn đã! Nếu không thì bạn có nguy cơ tự biến mình thành đũa dũa dũa, đeo bám và đầu tư vào cô ta quá mức cần thiết.

- Ta giá trị hơn những thứ mà ta phải còng lưng ra kiếm

Hội chứng Oneitis (Em là duy nhất): Nỗi ám ảnh về tình yêu mãnh liệt với một người (“người phù hợp”) tới mức phản tác dụng.

Vệ tinh: Những người đàn ông bị cho vào friend-zone, nhưng vẫn được duy trì mối quan hệ là vì một vài những lý do sau:

- Nguồn tài nguyên
- Sự công nhận/ sự chú ý
- “Trong trường hợp khẩn cấp, em cần một người bạn (chịch)”

Lý do chính mà hầu hết đàn ông lại chấp nhận chuyện bị friend-zone – đợi chờ trong hy vọng rằng họ vẫn còn có cơ hội để quan hệ với người phụ nữ ấy.

Khoe mẽ: Hãy thu hút sự chú ý về phía bản thân bạn *theo một cách tích cực* để phụ nữ có cái để bắt chuyện. Có cả những cách tốt lẫn xấu khi làm như thế.

Xoay đĩa (Plate Spinning): Khi xoay đĩa, một người đàn ông sẽ có cách hiểu tự nhiên và vô thức (nhưng không chỉ riêng anh ta biết không) rằng nếu triển vọng này không đi tới đâu, thì những cái khác sẽ có khả năng. Sự thay đổi trong quan điểm này thường thể hiện rõ trong hành vi của người đàn ông mà phụ nữ sẽ bí mật dõi theo.

- Cơ hội và những lựa chọn sẽ giúp đàn ông nhận được phần thưởng của mình Sự tự tin bắt nguồn từ việc có nhiều sự lựa chọn
- Cung cấp cho người đàn ông khả năng kết đôi với những người phụ nữ TIẾP THEO mà chẳng cần phải lo lắng về chuyện “rồi sau đó sao?”
- Phụ nữ thà là chia sẻ một người đàn ông giá trị cao còn hơn là hoàn toàn đánh mất anh ta, hoặc tệ hơn... bị kẹt với một người bất tài
- Chế độ một vợ một chồng là sản phẩm phụ, không phải một mục tiêu
- “Hẹn hò xung quanh” cho bạn kinh nghiệm để biết được những gì bạn muốn và không muốn
- Hãy thành thật; đừng bao giờ ngụ ý “em là người duy nhất”
- Hãy tạo ra những người hỗ trợ cho bạn (wingman)
- Phụ nữ cũng tự do bắt cá nhiều tay, chỉ là ta thường chẳng để ý tới thôi. Họ thường rất giỏi trong việc che dấu chuyện đó; cơ chế

ASD (Milo: Nghiên cứu cho thấy các bé gái bị rối loạn phổ tự kỷ thường khó phát hiện hơn các bé nam vì chúng bắt chước người xung quanh)

- Mức độ quan tâm của bạn được kiểm soát, cân nhắc và so sánh
- Bất cứ nhiều tay có thể giúp bạn chia thời gian và sự chú ý để bạn không phải quá đầu tư vào một người phụ nữ nào
- Điều đó tạo ra sự khan hiếm

Chọn lọc sẵn: Những người phụ nữ có xu hướng thích những người đàn ông đã được chọn bởi những người phụ nữ khác trong cùng một loài với nhau.

Hiệu ứng Gần gũi: Con người có xu hướng hình thành những tình bạn hay những mối quan hệ lãng mạn với những người họ thường xuyên tiếp xúc.

(Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén)

Mức độ gần gũi của một người càng cao, thì khả năng cao là họ sẽ tạo ra được mối quan hệ gì đó. Ví dụ, sống trong cùng thành phố thì dễ làm quen hơn ở khác thành phố, trong cùng một khu vực thì dễ làm quen hơn ở khác khu vực, và cứ như thế.

Cơ chế Hợp lý hóa Hamster (Rationalization hamster): Là phép loại suy trong các quá trình suy nghĩ được sử dụng bởi phụ nữ, để biến những hành vi và quyết định mang tính bất lợi thành những thứ chấp nhận được đối với cô ta và những người bạn của cô. Khi phụ nữ có một quyết định sai lầm, thì con chuột Hamster sẽ chạy trên bánh xe (là lúc phụ nữ đang suy nghĩ) và tạo ra những lý do nghe có vẻ hợp lý cho quyết định sai lầm trước đó. Quyết định càng điên rồ, thì con chuột chạy phải càng nhanh để hợp lý hóa thành công và khiến mọi người quên đi sự điên rồ ấy.

Bị từ chối: Game tốt thì phải tốn cả nghìn lần để luyện tập. Bạn rồi cũng sẽ thích nghi và sẽ không thấy phiền chuyện đó nữa

Thị trường Tình dục: Nền kinh tế tình dục dựa trên mức độ đáp ứng và nhu cầu về sex và có được các mối quan hệ.

Giá trị trên Thị trường Tình dục (Sexual Market Value - SMV): Giá trị của một người trên thị trường tình dục; thường được gom chung với độ hấp dẫn của người đó.

Shit Tests, hay bài đánh giá về độ thích hợp (Fitness Tests): Các bài đánh giá tinh vi (và đôi lúc cũng chẳng tinh vi mấy) mà phụ nữ chủ đích hoặc vô thức đề ra để đánh giá đàn ông.

- Đây điển hình là một bài kiểm tra mang tính hợp thức
- Đôi khi còn có thể xem đây là một cách phá vỡ rào cản thân mật (aka tán tỉnh một cách vụng về)=
- Làm thế nào để vượt qua shit tests
- Thật tế thì phụ nữ lại có những “game” khá tệ

Bằng chứng Xã hội: Giá trị nhận được từ ai đó trong một môi trường xã hội

Phụ nữ thích sex! Hãy nhìn vào những quảng cáo dành cho phụ nữ ấy – truyền thông cho họ thứ họ muốn:

- Làm sao để trở nên nóng bỏng
- Để hấp dẫn được bạn tình tốt nhất có thể
- Để được quan hệ nhiều hơn
- Những mẹo khi quan hệ
- Để giữ gìn “alpha” male
- Sự thỏa mãn

Và không chỉ riêng tạp chí Cosmopolitan không đâu! Hãy nhìn vào tấm ảnh bạn vừa xem gần nhất ấy, truyền thông chẳng khác gì đang hướng ta vào những bé gái còn dưới tuổi để quan hệ! Từ lưu ý đó, hãy tìm hiểu về Độ tuổi Quan hệ (Age of Consent) ở chỗ bạn ở là bao nhiêu.

- 16 là phổ biến nhất
- Vượt qua biên giới bang sẽ là vấn đề liên bang và độ tuổi được phép quan hệ mặc nhiên tăng lên 18

QUY LUẬT BRIFFAULT

bởi redpillschool | 20 tháng 3, 2013 | [Link](#)

Bài viết này đã được đăng lên vài lần, và nhận được rất nhiều lời bình luận, nhưng vì ta đã có thêm rất nhiều thành viên mới ở đây nên là...

QUY LUẬT BRIFFAULT:

Giống cái, chứ không phải giống đực, sẽ quyết định toàn bộ điều kiện của một họ động vật. Giống cái nếu không được thừa hưởng lợi ích gì từ sự liên kết với con đực, thì sẽ chẳng còn sự kết hợp nào cả.

Có một vài hệ quả tất yếu mà tôi muốn nói thêm:

- Những lợi ích được đàn ông cung cấp trong quá khứ không có ý nghĩa cho sự liên kết tiếp diễn sau đó hoặc trong tương lai.
- Bất kỳ thỏa thuận nào mà người đàn ông đồng ý cung cấp lợi ích ở hiện tại để đổi lại là lời hứa hẹn về sự liên kết trong tương lai đều sẽ không có giá trị và bị vô hiệu ngay khi người đàn ông ấy đã cung cấp lợi ích đó (xem hệ quả 1)
- Lời hứa về lợi ích trong tương lai có sức ảnh hưởng khá giới hạn lên sự liên kết ở hiện tại/ tương lai, sức ảnh hưởng ấy sẽ tỉ lệ nghịch với khoảng thời gian chờ đợi cho tới khi lợi ích ấy được cung cấp, và tỉ lệ thuận trực tiếp với mức độ tin tưởng của phụ nữ với đàn ông (cũng không hẳn là vậy đâu).

NHỮNG CUỘC TÌNH, RED PILL, VÀ BẢN THÂN BẠN

bởi redpillschool | 26 tháng 1, 2013 | Link

Bộ nhớ đệm:

Trang đã sập và đây là bản sao chép từ bộ nhớ đệm

Tình cảm của thằng đàn ông vs Tình cảm của thằng nhóc

Gần đây thì tôi cuối cùng cũng nghiệm ra được, điều gì tạo nên một mối quan hệ tốt.

Hầu hết mấy lúc tán tỉnh chỉ để tập trung vào chuyện quan hệ mà thôi. Quan hệ tình dục là thứ dễ nhất trên đời, sau khi bạn đã quen với việc đó được một thời gian. Thứ mà gần như chẳng hề đơn giản chính là việc duy trì một mối quan hệ tốt. tôi sẽ chấp nhận hứng mũi chịu sào và nói rằng HẦU HẾT những cuộc tình đều chả ra gì. Dù vậy thì ta có hai nguyên tắc cơ bản sẽ quyết định sự thành công của bất cứ cuộc tình nào. Thật ngỡ ngàng là tôi phải tốn quá lâu để nhận ra những điều này.

Mấy cuộc tình của tôi từng khá là bình dị. Có một người bạn gái này, có lúc thì hợp tính này, có lúc thì không. Có lúc cô ấy cư xử rất chán, có lúc thì cô ấy rất dễ thương. Sớm muộn gì cũng sẽ có những lúc khó chịu vì ganh tỵ và hoài nghi xem cô ấy có lừa dối tôi không, và sau đó là những cuộc cãi vã và chia tay. Tôi chọn gái chán thế đấy.

Để hình dung ra được lý do mà các cuộc tình trông rất chán, thậm chí là bạn còn phải đi tìm qua loại kết nối cảm xúc gì mà bạn đang tìm kiếm:

- Sự thừa nhận về tình cảm từ người bạn tình
- Cảm thấy có thể "tin tưởng" người bạn tình
- Sự ủng hộ từ người bạn tình
- Thứ cảm xúc kiểu, gần như là dạng tình yêu vô điều kiện từ người bạn tình, "vì bạn là chính bạn"
- Tìm kiếm sự chấp thuận từ người bạn tình

Còn nhiều khía cạnh khác nữa, nhưng nhiều đó có lẽ đã đủ cho chúng ta tiến tới luận điểm tiếp theo.

Chúng ta là những sinh vật giản đơn. Chúng ta được lập trình để có được sự kết nối về cảm xúc với người khác giới. Dù là có vẻ hơi dị nhưng trước khi bước vào luận điểm thứ hai, bạn hãy nghĩ về những thứ ta đã được lập trình sẵn trong đầu, sẽ được thể hiện ra bên ngoài ra sao:

Chỉ có hai loại tình yêu con người đã được lập trình sẵn trong não ta.

Một, đó là tình yêu bạn từng có được, muốn có được, từng hy vọng có được, có lẽ đã từng trải qua – từ mẹ của bạn, khi bạn còn là một đứa bé. Đó chính là loại kết nối cảm xúc với người phụ nữ quan trọng nhất. Và, nghe thì có vẻ điên rồ thật, nhưng đó là loại kết nối mà hầu hết đàn ông sẽ muốn tìm lại lần nữa khi họ trưởng thành – từ người bạn gái/ người vợ.

Hãy xem xét thật kỹ. Hãy nhìn vào những chấm đen ở phía trên. Thứ “tình yêu” ấy là gì thế? Đừng vội phán xét, mà hãy nhìn nó một cách thật khách quan. Đó chính là góc nhìn về tình yêu của hầu hết đàn ông. Họ còn chẳng ý thức được chuyện đó nữa, nhưng đó là thứ tình yêu mà họ được trải nghiệm khi còn là một đứa trẻ.

Tôi có vài tin tốt đây: sẽ chẳng có cô nào yêu bạn như cách mà mẹ bạn đã từng đâu.

Trước khi ta đi sâu vào luận điểm trên, hãy điếm qua một loại tình yêu khác của đàn ông vốn đã được lập trình sẵn trong não: tình yêu của người cha dành cho con gái của anh ta.

Một lần nữa, ta phải rũ bỏ hết mấy cái suy nghĩ liên quan loạn luân, tình dục hóa, dù chỉ là một chút của mấy cái suy nghĩ dị hợm ấy, và chỉ tập trung vào các thành phần cảm xúc đã xúc tác cho kiểu tương tác này, kỳ vọng, sự độc lập, và kết quả của nó. Làm thế nào mà người cha yêu con gái mình được nhỉ?

- trao cho đứa bé sự thừa nhận về tình cảm
- thiên vị về lòng tin, có kiểm soát một cách – ‘thủ công’
- cung cấp sự hỗ trợ
- nhào nặn ra cô bé ấy từ trí tưởng tượng của người cha
- sự cho phép, miễn là đứa trẻ làm những việc như người cha kỳ vọng

Hãy so sánh những chấm đen này với những chấm đen ở phía trên. Bạn thấy thế nào? Hãy so sánh giữa người mẹ/ đứa con gái. Hãy nhìn vào tỉ lệ cho & nhận, nhìn xem sự kiểm soát đang nằm ở đâu.

Sẽ luôn có sự kiểm soát trong một cuộc tình. Câu hỏi chỉ là – Ai có nó?

Chẳng còn sự liên kết lãng mạn về mặt tình cảm nào được lập trình sẵn trong não nữa cả. Hoặc là ta đi tìm tình yêu mà ta có được người mẹ khi ta còn là đứa trẻ, hoặc là tạo ra tình yêu mà bạn có được từ những đứa con của mình.

Mọi thứ mà cộng đồng Manosphere nói về, đều phù hợp với mô hình này. Toàn bộ khái niệm về ‘beta’ được áp vào trong cách mà người đàn ông đối xử với người phụ nữ, người mà họ mong muốn sẽ cho họ thấy lại được thứ tình yêu mẫu tử kia. Họ là những kẻ yếu đuối, kiếm tìm sự chấp thuận, mong chờ sự hỗ trợ rộng lớn, tôn người phụ nữ kia lên làm nữ thần. Và đoán xem – nó chả có tác dụng gì cả. Tình yêu từ người mẹ đã kết thúc sau khi bạn trưởng thành. Việc nhận ra điều đó có nghĩa là bạn phải tránh xa nó ra, và thừa nhận sự thật rằng kiểu kết nối cảm xúc này đã CHẤM DỨT. Là một thằng đàn ông nghĩa là phải đứng trên đỉnh của hệ thống thứ bậc xã hội. Ở mặt khác, các mối tình đột nhiên có hiệu quả một cách bất ngờ khi bạn đối xử với một cô gái, không hẳn là theo kiểu người lớn với nhau mà bạn hay thấy, hay kiểu người lớn mà bản thân bạn đang kiếm tìm sự công nhận từ họ – mà phải coi họ như con nít ấy.

Hãy nghĩ về nó. Mấy bài shit test hả? Từ người lớn, có lẽ. Thế còn đứa con nít thì sao? Làm sao mà bạn thưởng cho một đứa bé khi nó đang shit test bạn? Ờ thì ... rất nhiều người đàn ông vẫn chưa đủ trưởng thành để được gọi là đàn ông, họ vẫn chưa biết chuyện đó. Nhưng với vài người trong chúng ta, tất cả những gì còn thiếu chính là nhận thức được việc này. Bạn đâu có đi kiếm sự thừa nhận từ một đứa trẻ, đúng chứ? Bạn đâu có đi xin một đứa trẻ cho phép bạn ra ngoài, đúng chứ? Khi bạn muốn một đứa trẻ làm chuyện gì đó, bạn sẽ nói với nó như thế nào?

Tôi không có nói là, ‘hãy là một thằng khốn’. Bạn vẫn chơi với trẻ con, rất nhiều là đằng khác. Bạn muốn thưởng cho chúng vì có những hành vi tốt. Đối xử với bọn trẻ cũng thật chẳng dễ dàng. Nhưng nếu bạn hình dung ra được cách làm, rồi bạn sẽ hình dung được cách để có được một mối quan hệ tốt với người con gái nào đấy. Tôi thật sự không tin rằng ‘trò đóng vai

thằng khốn' là một chiến thuật sẽ hoàn toàn giúp các anh thay đổi cuộc chơi. Nó chỉ hơn cái việc muốn có được một người mẹ thay thế mà thôi. Vậy nên khi một cô gái phải lựa chọn giữa một người trưởng thành (cũng là một thằng khốn) và một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch muốn tìm mẹ cho mình— cô gái ấy tất nhiên sẽ chọn gã khốn.

Nhưng nếu để cô ấy chọn giữa hình tượng một người cha, một gã khốn, và một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, và hình tượng người cha sẽ thắng, lúc nào cũng vậy. Một phần là do cho đi sự thừa nhận, tạo ra được những giới hạn, và nằm hoàn toàn trong sự kiểm soát.

Nếu bạn muốn có một mối quan hệ tuyệt vời, hãy bắt đầu đọc những cuốn sách tâm lý làm cha mẹ (không phải mấy cuốn mới trong thời kỳ nữ quyền hiện nay ha). Và mấy cuốn sách dạy chó. Bạn có thể đọc bao nhiêu tùy thích, miễn là bạn thấy thoải mái. Xsplat có vẻ thích trò làm bố này đấy. Nước đi này cực kỳ thiên tài luôn. Nghe có vẻ hơi đòi bại hả? Có lẽ đấy. Nhưng vẫn tốt hơn những người ủng hộ trò tự cư xử như một đứa trẻ – cơ bản là nếu nói rằng 'đối xử với các em gái như bạn đang 12 vậy và đang chơi trong bãi cát với một cô bé'. Vẫn còn tốt hơn thứ văn hóa dòng chính, toàn là những chương trình của Disney và những bộ phim hài lãng mạn, có nội dung về những mối quan hệ mang tính tình yêu mẫu tử (thứ vốn không tồn tại).

Những cuộc tình của tôi đã trở thành thứ gì đó hoàn toàn khác biệt kể từ tôi bắt đầu tiếp cận hình mẫu người cha. Mấy em thích nó lắm. họ sẵn sàng làm bất cứ thứ gì và mọi thứ, và mấy thứ vớ vẩn thường thấy ở mấy em gái có lẽ chỉ còn khoảng 5% so với những gì đã từng— trước khi tôi hình dung ra điều này.

Bài viết gốc: <http://www.cedonulli.com/healthy-vs-shitty-relationships-two-principal-types-of-love/>

XÃ HỘI TÌNH DỤC KHÔNG TƯỞNG NĂM QUYỀN

bởi Francis Roger Devlin | 16 tháng 6, 2015 | [Link](#)

Độc giả của nhật ký này chắc cũng biết quá rõ chuyện tỉ lệ sinh của dân da trắng trên toàn thế giới đang chứng kiến sự sụt giảm thảm hại trong vài thập kỷ gần đây. Trong suốt giai đoạn này, xã hội chúng ta chắc chắn đã trở thành cái xã hội bị ám ảnh về tình dục nhất trong lịch sử thế giới. Hai xu hướng xảy ra đồng thời và lớn mạnh như thế thì thật khó để nói là chúng chả liên quan gì đến nhau. Nhiều người thuộc phe bảo thủ có thiện chí đều có cùng quan điểm về sự bất bình trước thực trạng hiện nay, nhưng lại không có cùng quan điểm trong cách miêu tả cũng như nguyên nhân phát sinh của những thực trạng này. Việc chẩn đoán đúng sẽ là điều kiện tiên quyết cho một chiến lược hiệu quả.

Cụm từ tâm thường ấy, “cuộc cách mạng tình dục”, tôi tin là, phải được xem xét một cách nghiêm túc hơn là theo thông lệ. Ví như cuộc Cách mạng Pháp, hình mẫu cho cuộc cách mạng về chính trị thời hiện đại, là một nỗ lực trong việc hiện thực hóa một thiên đường, nhưng với hiện tại thì nó mang tính tình dục hơn là một thiên đường chính trị. Và cũng như cuộc Cách mạng Pháp, cách mạng phải trải qua ba giai đoạn: đầu tiên, giai đoạn chủ nghĩa tự do hay vô chính phủ được cho là sẽ diễn ra một cách tự phát, một khi những đường lối chính trị cũ đã bị gạt sang một bên; thứ hai, triều đại khủng bố, trong giai đoạn này một đảng phái sẽ chiếm quyền và nỗ lực hiện thực hóa chính sách theo hướng độc tài; và thứ ba, giai đoạn “phản động”, trong giai đoạn này bản chất con người sẽ dần tự xác nhận lại. Ta sẽ đi theo thứ tự này trong bài viết này.

HAI XÃ HỘI KHÔNG TƯỞNG

Ta hãy cân nhắc xem coi thiên đường tình dục là gì, và hãy bắt đầu với đàn ông, vốn đơn giản hơn ở mọi khía cạnh.

Tự nhiên cũng rất biết đùa với đàn ông: quá trình sản xuất ra tinh trùng diễn ra ở một tốc độ nhanh gấp vài lần so với quá trình rụng trứng ở phụ nữ (khoảng 12 triệu con mỗi giờ so với 400 trứng trong suốt một đời người). Đây là thực tế tự nhiên, không liên quan gì đến đạo đức. Trong cả những loài động vật bậc thấp, con đực cung cấp một thứ gì đó ở mức vượt ngưỡng, so với nhu cầu có phần khá giới hạn của con cái. Điều này có nghĩa là con cái có quyền lực lớn hơn trong việc giao phối. Quy luật phổ quát của tự nhiên cho thấy rằng con đực sẽ phải thể hiện bản thân và con cái sẽ là nằm ở thế lựa chọn. Những con chim công đực xòe đuôi với nhau, con cái chọn. Những con cừu đực chọi sừng với nhau, con cái chọn. Giữa con người với nhau, nam giới tìm cách gây ấn tượng với nữ giới—và các cô ấy sẽ chọn. Thiên nhiên đã quyết định điều đó trong vũ điệu giao phối, nên đàn ông phải chờ tới lượt được chọn.

Xã hội Không tưởng về tình dục của đàn ông, thì theo đó, là một thế giới mà tại đó sẽ chẳng tồn tại giới hạn nào trong nhu cầu về phụ nữ của đàn ông. Không nhất thiết phải lấy ví dụ là văn hóa phẩm khiêu dâm đâu. Hãy nghĩ về những bộ phim nổi tiếng nhắm tới đối tượng khán giả là đàn ông, như series phim James Bond chẳng hạn. Phụ nữ đơn giản là chẳng thể từ chối James Bond được. Anh ta còn chẳng phải cầu hôn ai, hay thậm chí là có lời mời hẹn hò. Anh ta chỉ đơn giản là bước vào phòng và rồi họ quần lấy nhau. Ngành công nghiệp giải trí hóa ra lại là những viễn tưởng không có hồi kết như bộ phim ấy. Khán giả nam thậm chí có thể sẽ thắc mắc rằng, sao đời không thể được như vậy nhỉ? Đối với vài người, cứ đổ mọi thứ lên phong tục kết hôn là xong chuyện.

Hôn nhân, sau cùng thì, dường như lại hạn chế chuyện quan hệ khá là trầm trọng. Một số đàn ông hình dung rằng nếu việc quan hệ được cho phép ngay cả trong và bên ngoài cuộc hôn nhân, thì chắc số lần quan hệ phải cao gấp hai lần so với thường lệ. Họ cho rằng đã từng có một cái bể chứa đầy sự ham muốn về phụ nữ, cho tới khi nó bị phong ấn lại bởi chế độ một vợ một chồng. Để có thể giải thoát cho nó, họ tìm kiếm một thứ trong suốt thời kỳ đầu hậu chiến tranh, để thay thế cho Điều Răn Thứ 7 bằng sự ủng hộ cho những hoạt động quan hệ tình dục giữa “những người lớn đồng ý quan hệ” với nhau. Mỗi người đàn ông đều có thể có một dàn

hậu cung của riêng mình. Hành vi tình dục nói chung, hầu như chẳng liên quan gì đến cuộc sống gia đình, từ đầu vốn đã được xem là một vấn đề cá nhân. Những người theo chủ nghĩa truyền thống bất đồng với ý kiến trên, muốn “có một cảnh sát trong mọi phòng ngủ”. Giai đoạn này còn là thời kỳ của Kinsey Reports và sự xuất hiện lần đầu tiên của tạp chí Playboy. Những giấc mơ ướt át của những người đàn ông lười biếng, nay lại trở thành một phong trào trong xã hội.

Chủ nghĩa Xã hội Không tưởng, đặc trưng cho tính dục nam này vào những năm đầu hậu chiến tranh, là tiền thân của cuộc cách mạng tình dục nhưng về bản chất lại không phải là một cuộc cách mạng. Đàn ông không có khả năng đem lại những thay đổi mang tính cách mạng trong các mối quan hệ dị giới mà không có sự hợp tác từ -“việc đồng ý quan hệ” trừ danh — của phụ nữ. Nhưng lúc đó, những người đàn ông sẵn sàng làm cách mạng từ đầu lại không hiểu được bản chất của bản năng tình dục của phụ nữ. Đó là lý do mà mọi thứ đã không đi theo kế hoạch được đề ra.

Điểm đặc biệt gì ở ham muốn tình dục ở phụ nữ, giúp phân biệt với ham muốn tình dục ở đàn ông?

Đôi lúc người ta cho rằng đàn ông thì đa thê, và phụ nữ thì thích một chồng một vợ. Niềm tin ấy thường được bao hàm trong những bài viết từ các nhà bình luận nam giới có xu hướng “bảo thủ”: phụ nữ chỉ muốn người chồng tốt, nhưng đàn ông lại nhấn tâm lợi dụng và bỏ rơi họ. Vài bằng chứng còn cho thấy sự ủng hộ với quan điểm trên, trông thì có vẻ đáng tin cậy. Một cuộc khảo sát vào năm 1994 cho thấy rằng “trong khi đàn ông cho rằng, lý tưởng nhất là họ sẽ có khoảng 6 người bạn tình trong một năm nữa, và 8 người bạn tình trong 2 năm tiếp theo, phụ nữ lại phản hồi rồi lý tưởng nhất với họ là chỉ cần một người bạn tình trong một năm tới.

Và sau hai năm thì sao? Câu trả lời, của phụ nữ, vẫn là một. Liệu đây không phải là bằng chứng cho thấy phụ nữ về mặt tự nhiên, lại thích chế độ một vợ một chồng chẳng?

Không, rõ là không. Phụ nữ biết rõ thôi thúc tình dục của họ là cực kỳ phóng túng, nhưng về mặt truyền thống thì họ đã có đủ ý thức để tự giữ mồm về chuyện ấy. Người chồng có niềm tin rằng vợ của anh ta về mặt tự nhiên thích chế độ một vợ một chồng, điều đó giúp anh ta yên lòng phần nào. Chẳng lợi lộc gì với người vợ khi người chồng hiểu cô ấy quá rõ: Kiến thức là sức mạnh. Tóm lại, ta sẽ có một “lời nói dối cao quý” mang phong

cách của Plato như sau—Có niềm tin là có lợi ích, cho dù niềm tin ấy là sai.

Sẽ chính xác hơn nếu nói rằng bản năng tình dục của phụ nữ là hypergamy. Đàn ông có lẽ có xu hướng trải nghiệm đa dạng trong chuyện tình dục, nhưng phụ nữ lại có khẩu vị đơn giản hơn, theo kiểu của Oscar Wilde: Họ luôn cảm thấy được thỏa mãn với những thứ tốt nhất. Theo định nghĩa thì, chỉ có một người đàn ông là người tốt nhất mà thôi. Sự khác biệt trong “Khuyến hướng tình dục” ở cả nam lẫn nữ rất dễ nhận thấy giữa những loài linh trưởng bậc thấp hơn, ví dụ, trong một đàn khỉ đầu chó. Những con cái sẽ cạnh tranh cho vị trí cao nhất để được kết đôi, con đực được đưa lên vị trí đầu.

Phụ nữ, thực tế, lại có một xu hướng tình dục không tưởng đặc biệt, tương ứng với bản năng hypergamy của họ. Ở dạng thuần không tưởng nhất của xu hướng, nó được chia làm hai phần: Đầu tiên, cô ấy kết đôi với chính nỗi ác mộng của cô ấy, người đàn ông hoàn hảo theo trí tưởng tượng của cô; và, thứ hai, anh ta “cam kết,” hay chấm dứt việc kết đôi với tất cả những người phụ nữ khác. Đây chính là công thức của rất nhiều cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Ảo vọng ấy hoàn toàn là điều không tưởng, một phần là vì chẳng có người đàn ông hoàn hảo nào tồn tại cả, nhưng một phần cũng vì thậm chí nếu anh ta có tồn tại, thì theo logic sẽ là chuyện bất khả thi để mà anh ta có thể đặc biệt kết đôi với mọi người phụ nữ khát khao có được anh ta.

Tuy nhiên, vẫn có khả năng cho phép phụ nữ kết đôi theo hướng hypergamy, ví dụ, với người đàn ông có sức hấp dẫn tình dục nhất (đẹp trai hay thống trị về mặt xã hội). Trong vở kịch Ecclesiazusae của Aristophanes, những người phụ nữ của thành Athen đã thực hiện một cuộc đảo chính. Họ chiếm lấy hội đồng lập pháp và chặn những người chồng của họ ở bên ngoài. Sau đó họ tiến hành ban bố một điều luật rằng, những người đàn ông nào hấp dẫn nhất của thành phố sẽ bị buộc phải kết đôi với mỗi người phụ nữ trong thành theo thứ tự, bắt đầu từ người ít hấp dẫn nhất. Đó chính là xã hội tình dục không tưởng khi phụ nữ chiếm quyền. Aristophanes có cách hiểu tốt hơn về tâm trí phụ nữ hơn một ông chồng bình thường.

Từ quan điểm của mọi người thì hypergamy không phải là monogamy (ché độ một vợ một chồng). Dù rằng chắc sẽ chỉ có duy nhất một “alpha male” làm đầu đàn tại bất kỳ thời điểm nào, rồi con đầu đàn cũng sẽ bị thay thế

mà thôi. Trong khái niệm của loài người, điều này có nghĩa là phụ nữ hay thay đổi, say đắm chỉ một người đàn ông tại một thời điểm bất kỳ, nhưng vốn lại không chung thủy với một người chồng trong suốt cuộc đời. Những ngày xưa cũ trước kia, việc nêu ra bản chất không chung thủy của người phụ nữ đã từng được cho phép. Hãy tham khảo, lấy ví dụ là, câu chuyện hài của Ring Lardner mang tên “I Can’t Breathe”— nhật ký của một cô gái mười tám tuổi, người muốn mỗi tuần phải cưới một chàng trai trẻ khác nhau. Nếu được khảo sát về số người “bạn tình” mà họ muốn có, cô sẽ trả lời là “một”, điều này không có nghĩa là cô ấy biết người ấy là ai.

Khía cạnh quan trọng của hypergamy chính là ẩn ý cho chuyện bị từ chối của đa số đàn ông. Phụ nữ về cơ bản thì khá viễn vông. Họ có xu hướng tin vào việc chỉ có người đàn ông “tốt nhất” (có sức thu hút tình dục nhất) là xứng đáng với họ. Đây lại là một chủ đề lãng mạn nổi tiếng khác (nàng công chúa xinh đẹp, bị vây quanh bởi những người cầu hôn đang rất hồi hộp, lạc lõng trong vô vọng vì một người đàn ông “đích thực”—cho tới một ngày nào đó . . . v.v.).

Tất nhiên, về mặt khách quan thì không hẳn đúng. Một người đàn ông bình thường thì về lý thuyết là đủ tốt cho một người phụ nữ bình thường rồi. Nếu mỗi người phụ nữ đều có thể kết đôi với mọi người đàn ông mà cô cho là “xứng đáng”, thì cô ấy sẽ chẳng còn thời gian để làm những việc khác mất. Nhắc lại lần nữa, hypergamy là hoàn toàn khác biệt với chế độ một vợ một chồng. Đó là một bản năng phi lý trí; xã hội tình dục không tưởng của phụ nữ là một hệ quả của chính sự khác biệt ấy.

Cuộc cách mạng tình dục tại nước Mỹ là một nỗ lực của phụ nữ trong việc hiện thực hóa xã hội không tưởng của chính họ, chứ không phải của đàn ông. Những ý tưởng không tưởng của phụ nữ được truyền bá đến công chúng thông qua các dự án, chỉ vài năm sau khi Kinsey và Playboy xuất hiện. Quyển *Sex and the Single Girl* của Helen Gurley Brown xuất hiện vào năm 1962, và bà ta tiếp quản tạp chí *Cosmopolitan magazine* ba năm sau đó. Nổi tiếng là có hiềm khích với thiên chức làm mẹ, bà ta công khai khuyến khích phụ nữ dùng đàn ông (kể cả những người đàn ông đã có gia đình) để hưởng khoái lạc.

MỘT CUỘC CÁCH MẠNG

Sự bùng nổ thật sự của cuộc cách mạng tình dục diễn ra khi một lượng đáng kể những người phụ nữ trẻ bắt đầu thực hiện chiến dịch không tưởng mới. Có vẻ như là nó đã diễn ra ở rất nhiều trường đại học vào những năm 1960s. Phụ nữ bắt đầu dùng thuốc tránh thai và cam kết quan hệ tự nguyện với bất cứ người đàn ông nào mà các cô thấy hứng thú, và tuyên bố rằng họ đang giải phóng chính bản thân họ khỏi ách nô lệ trong hôn nhân. Đàn ông, vốn bị thôi thúc bởi những hormones lúc còn trẻ, thường là những người ủng hộ hành vi này, nhưng khi bị chỉ ra vấn đề thì lại chẳng mấy ai cảm thấy hạnh phúc. Nhà bình luận Paul Craig Roberts gọi nhắc lại:

Tôi còn là một giáo sư trẻ tuổi khi mọi thứ bắt đầu và chứng kiến cảnh một ký túc xá bị biến thành nhà thổ. Các nam sinh viên cũng cảm thấy khó hiểu, thậm chí đến cả những người cánh tả được dạy rằng trình tiết của phụ nữ là sự đàn áp, cũng cảm thấy như thế. Tôi vẫn nhớ rằng những người theo chủ nghĩa Marx trong ký túc xá vốn rất kiêu ngạo, cũng tới phản nản với tôi rằng “những cô gái xinh đẹp này đang tự hủy hoại bản thân họ”.

Điều này không mấy ngạc nhiên. Hầu hết đàn ông đều thích một cô dâu còn trinh nguyên; đây là một khía cạnh rất chân thực khi nói về ham muốn tình dục của nam giới ưa thích chế độ một vợ một chồng, và vì thế nên các anh lại liên tục bị áp lực xung đột với động lực tìm kiếm sự đa dạng trong chuyện quan hệ tình dục.

Những người phụ nữ trẻ, dù rằng chẳng ai là triết gia cả, nhưng vẫn cố tạo ra được các lý lẽ luân luân để bao biện cho hành vi của họ. Hầu hết trong số chúng cũng chỉ là biến thể từ chủ đề nói về phẩm hạnh truyền thống liên quan đến “tiêu chuẩn kép”.

Người ta nói rằng phụ nữ mà quan hệ bừa bãi thì bị cho là “đĩ”, trong khi đàn ông mà làm việc tương tự thì được gọi một cách ngưỡng mộ là “ngựa giống”. Có người còn chỉ ra rằng một số đàn ông tìm kiếm tình dục ngoài hôn nhân và sau đó lại đòi hỏi cô dâu của các anh phải còn trinh. Sự phổ biến của cụm từ “người đàn bà sa ngã”, và sự vắng mặt của cụm từ tương ứng “người đàn ông sa ngã,” được trích dẫn như một bằng chứng bổ sung cho sự tiêu chuẩn kép, bất công với phụ nữ. Kết luận mà các nhà cách mạng nữ rút ra được là phụ nữ từ giờ trở về sau, cũng, nên tìm kiếm tình

dục ngoài hôn nhân. Điều này, tất nhiên, chẳng logic gì cả. Thay vì thế, họ đã có thể quyết tâm, từ ví dụ về những nam giới ương ngạnh ấy, để thực hành hôn nhân một vợ một chồng cho thật tốt, bất chấp những hành động của các anh.

Nhưng hãy để chuyện đó sang một bên trong chốc lát và phân tích tiền đề của những lời phản biện từ phụ nữ, tiêu chuẩn kép. Cũng giống như hầu hết những sự sai lệch có sức ảnh hưởng, chúng mang tính xuyên tạc, nhiều hơn là một lời phủ định đơn thuần, cho một sự thật quan trọng nào đó. Nghe thì có vẻ rất hợp lý, thế nên nó rất nguy hiểm, vì nghe rất giống sự thật.

Trong thực tế, đàn ông chưa từng được khuyến khích đi tìm kiếm tình dục phổ thông với nhiều phụ nữ. Làm sao mà một xã hội chuẩn mực lại có thể khuyến khích cho những hành vi ấy? Những hệ quả tất yếu và rõ ràng là: những người phụ nữ bị bỏ rơi và những đứa trẻ không cha là những người sẽ trở thành gánh nặng tài chính cho các bên thứ ba vô tội. Theo đó, đàn ông lãng nhãng, theo truyền thống thì vẫn luôn bị coi là phóng túng, nguy hiểm và đáng khinh bỉ. Họ vẫn luôn bị gọi bằng những cái danh như “dâm đãng” hay “trác táng”. Nguyên tắc truyền thống trong việc quan hệ tình dục trước giờ vẫn là giữ mình ngoài hôn nhân và tin tưởng nhau trong hôn nhân—cho cả hai giới tính.

Nhưng ở một khía cạnh khác thì không nghi ngờ gì, tiêu chuẩn kép là có xảy ra: Hành vi tình dục sai lầm, dù là ăn cơm trước kẻng hay ngoại tình, thường bị coi là vấn đề nghiêm trọng hơn ở phụ nữ so với ở đàn ông, và những hình phạt được quy định trong xã hội dành cho hành vi ấy thường cũng lớn hơn. Nói cách khác, trong khi cả hai giới được mong đợi là sẽ thực hành chế độ một vợ một chồng, và với phụ nữ thì điều đó lại càng đặc biệt quan trọng. Tại sao phải thế nhỉ?

Đầu tiên, họ có xu hướng rất giỏi việc đó. Đây chẳng phải là sự vượt trội về mặt đạo đức gì ở phụ nữ, vốn được rất nhiều đàn ông cảm thấy yên tâm để tin tưởng, nhưng là do nồng độ testosterone ở mức thấp hơn và chu kỳ tình dục của họ cũng chậm hơn: tỉ lệ rụng trứng là một giao tử mỗi tháng.

Thứ hai, nếu toàn bộ phụ nữ đều chung thủy, thì đàn ông bắt đắc dĩ cũng sẽ chung thủy: Về mặt số học thì chế độ đa thê sẽ không thể nào là chuẩn

mục xã hội cho đàn ông, ví lý do liên quan đến tỉ lệ giới tính trong quá trình sinh sản.

Thứ ba, tính riêng tư trong hành vi tình dục và quá trình mang thai 9 tháng có ý nghĩa rằng, trong khi chẳng một ai lại đi thắc mắc là mẹ của một đứa trẻ bất kỳ nào đó là ai, thì sự thắc mắc sẽ đổ dồn về người cha của đứa bé ấy. Sự chung thủy là cần thiết để đảm bảo rằng những đứa con của người vợ cũng là những đứa con của anh ta.

Thứ tư, bên cạnh những đứa con, thì phụ nữ là những đối tượng chính được hưởng lợi từ hôn nhân. Hầu hết đàn ông chấp nhận lãng phí cuộc đời họ cho những công việc họ chẳng quan tâm mấy, chỉ để hỗ trợ vợ và gia đình mình. Với phụ nữ, hôn nhân lại trùng hợp với sự hợp lý về tính kinh tế; với đàn ông, đi với gái mại dâm thì có vẻ là một thỏa thuận hợp lý hơn. Theo đó, việc giữ trinh tiết trước hôn nhân và chung thủy trong hôn nhân là những thứ tối thiểu mà một người phụ nữ phải mang ơn chồng của cô ta. Thật vậy, từ quan điểm truyền thống, thì cô còn nợ ơn từ anh ta nhiều hơn thế. Cô ấy còn phải xây dựng tổ ấm cho anh, đổi lại lòng biết ơn và sự chung thủy chính là sự hỗ trợ của anh ta dành cho cô, và chấp nhận anh ta là người chủ của gia đình.

Mối quan tâm mang tính truyền thống dành cho những người phụ nữ sa ngã, không có nghĩa là không có “những người đàn ông sa ngã”. Gian dâm thường bị coi là tội lỗi của sự yếu đuối, và chắc chắn rằng rất nhiều người đàn ông đã mắc phải lỗi lầm ấy đã cảm thấy rất xấu hổ. Tiêu chuẩn kép thật sự ở đây chính là rất ít người thông cảm với họ. Cả đàn ông lẫn phụ nữ đều có xu hướng thương hại cho phụ nữ hơn. Vài nam tiểu thuyết gia nổi tiếng của thế kỷ thứ 19 đã cống hiến hết mình để khắc họa được sự cảm thông đối với những người phụ nữ ngoại tình. Đàn ông, theo chiều ngược lại, được hy vọng là sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho những hành động của họ, mà chẳng có câu hỏi nào. Nói cách khác, tiêu chuẩn kép lại ưu ái phụ nữ. Cũng như hầu hết các vai trò của từng giới tính truyền thống, ví dụ như nghĩa vụ quân sự là bổn phận đặc biệt của đàn ông. Trách nhiệm của phụ nữ là người thực thi chính của chế độ một vợ một chồng, có thể coi đó là một ngoại lệ.

Sau cùng thì giải pháp cho vấn đề tiêu chuẩn kép là gì? Liệu nó có mang tính thực tế không, khi giao cho những chàng trai trẻ đang tuyệt vọng trong tình dục ấy trách nhiệm đặc biệt, để đảm bảo rằng sẽ không có hành vi gian dâm xuất hiện nữa? Hay là phụ nữ nên bị giam hết lại để biến việc đó

thành chuyện không thể? Về lý thì, một người phụ nữ phải hoặc không có bạn tình, hoặc có một bạn tình, hoặc là có nhiều hơn một bạn tình. Hai lựa chọn đầu tiên thì được xã hội chấp nhận; còn lựa chọn thứ 3 thì không. Bị xã hội từ chối là thế tuy nhiên nó không bao gồm sự ép buộc trong đó. Những người phụ nữ vẫn cứ khăng khăng để kết đôi với nhiều người đàn ông thì rồi họ vẫn sẽ làm được thôi. Nhưng họ phải tự chịu trách nhiệm cho hành vi đấy và những hậu quả của nó.

Những lời than phiền của phụ nữ về chuyện tiêu chuẩn kép chỉ đề cập đến một số ít trường hợp trông thì có vẻ khá ưu ái với đàn ông. Họ sẽ chẳng ngại làm lợi cho bản thân từ chính những thứ mà họ được ưu ái. Những người vợ trong hiện đại, với cuộc hôn nhân có hai nguồn thu nhập, ví dụ, thường cho rằng “những gì tôi kiếm được là của tôi; những gì anh ta kiếm được là của chung”. Những người phụ nữ trẻ cứ nhấn mạnh vào “sự độc lập” của họ, nhưng cũng cho rằng họ xứng đáng nhận được sự bảo vệ của đàn ông khi mọi thứ trở nên khó khăn.

Nhưng quan điểm sau cùng của thói đạo đức giả của phụ nữ trong xã hội hiện đại chính là nguy hiểm cho quyền được ngoại tình là dành riêng cho phụ nữ. Quan điểm này được thể hiện rõ trong rất nhiều quyển tiểu thuyết self-help đương thời nhắm đến phụ nữ. Mấy tựa sách như *Get Rid of Him* và *Ditch That Jerk* rất dễ để được tìm thấy bên cạnh những quyển *Men Who Can't Love: How to Recognize a Commitmentphobic Man*. Nói tóm lại, tôi yêu cầu sự chung thủy từ bạn, nhưng bạn không có quyền mong cầu nó từ tôi. Rất nhiều người phụ nữ trông thật sự chẳng thể nhận thấy sự mâu thuẫn ở đây. Phụ nữ hiện đại muốn nhận được những lợi ích từ hôn nhân nhưng lại không muốn chịu trách nhiệm; cô ấy muốn một thằng cưới cô nhưng cô thì lại không cưới hắn. Đó chính là ước mơ muôn đời về sự tự do vô trách nhiệm: Trong công thức của nữ quyền, tự do là cho phụ nữ, trách nhiệm là cho đàn ông.

Đàn ông thường sẽ chấp nhận rằng, yêu cầu của họ là sự chung thủy từ chính những người vợ của mình, bao gồm cả nghĩa vụ tương ứng trong sự chung thủy với những người vợ của họ. Thật tế, tôi tin rằng hầu hết đàn ông đều đang quá căng thẳng vì điều này. Với một người đàn ông, sự chung thủy trong hôn nhân nên là vấn đề của việc bảo vệ thanh danh của anh ta và chắc chắn rằng anh ta có thể trở thành một người cha mẫu mực trước các con của anh ấy; cảm xúc của vợ anh ta là vấn đề thứ cấp, cảm xúc của anh ta cũng nên như thế. Trong bất cứ trường hợp nào, lời thề hôn nhân được xây dựng rất kỹ càng để thể hiện sự tương hỗ của các

nghĩa vụ; cả đàn ông lẫn phụ nữ cùng cam kết chung thủy trọn đời. Từ những sự khác biệt về giới tính từ bẩm sinh đã được nêu ra trước đó, ta thấy rằng sẽ chẳng còn cách nào có thể loại bỏ được tiêu chuẩn kép tốt hơn những gì mà hôn nhân vốn đã cố gắng giải quyết.

TÀN DƯ CỦA CUỘC CÁCH MẠNG: “DATE RAPE”

Vài năm sau cuộc cách mạng tình dục, các bản báo cáo gây sốc bắt đầu xuất hiện với số lượng lớn những người phụ nữ trẻ tuổi—trong khoảng ¼ tới ½ lượng báo cáo—được cho là nạn nhân của việc hiếp dâm. Sự bàng hoàng đã chuyển sang nỗi hoang mang khi các nạn nhân tiết lộ những câu chuyện của họ. “Những kẻ hiếp dâm”, hóa ra, chưa bao giờ nằm yên trong những nơi vắng vẻ và đợi con mồi của mình tới, chẳng có vũ khí, hay tấn công nạn nhân. Thay vì vậy, những vụ “date rape” (hiếp dâm dưới cái mác hẹn hò) lại diễn ra ở những nơi rất riêng tư, thường là tại những căn phòng trong ký túc xá tại trường đại học, và cũng chẳng có sự đe dọa hay hành vi bạo lực nào. Thực tế cho thấy, những trường hợp ấy trông chẳng giống mấy với những gì mà ta thường nghĩ về chuyện hiếp dâm.

Vậy chuyện gì đã xảy ra?

Hãy để một bé gái còn rất nhỏ, chưa hiểu gì về ham muốn tình dục và để bé gái ấy nghe những thông tin tuyên truyền và để khiến bé nghĩ rằng, mình có quyền có được mọi thứ mà bé muốn bằng bất cứ cách nào trong môi trường này—mà chẳng cần có những nghĩa vụ tương xứng với Chúa, với cha mẹ của cô bé, hay bất cứ ai khác. Đừng chỉ dẫn cho cô bé bất cứ điều gì có lợi cho việc đạt được thứ cô bé muốn, cách để cô bé có thể điều chỉnh cách cư xử của bản thân, hay những phẩm chất gì mà cô bé nên kiếm tìm ở một người đàn ông trẻ tuổi. Thêm nữa, hãy dạy cho cô bé rằng khái niệm về những khác biệt tự nhiên về giới tính cũng chỉ là sự mê tín đến nực cười, mà thời đại được khai sáng của chúng ta đang dần vượt qua—và ngụ ý rằng ham muốn tình dục ở đàn ông cũng chẳng khác mấy hay thậm chí có phần mãnh liệt hơn của cô bé ấy chứ. Đồng thời, khi cô bé trưởng thành hơn về mặt thể chất, hãy bảo vệ cô ngay trong căn nhà của cha mẹ cô bé, che chở cô khỏi những trách nhiệm.

Sau đó, ở tuổi 17 hay 18, hãy tách cô khỏi gia đình của mình và những người mà cô từng biết đến. Giờ thì cô có thể thức khuya bao lâu tùy thích! Cô có thể tự quyết định mình nên học khi nào và bao nhiêu là được! Bất cứ khi nào có thể, cô sẽ kết thân với những người bạn mới, cả nam thanh lẫn nữ tú. Chẳng có vấn đề gì nếu những người bạn ấy về phòng cô hoặc cô qua phòng của những người bạn ấy; mọi người đều cảm thấy hoàn toàn bình thường về chuyện đó. Vậy có gì khác biệt chứ nếu đó là một chàng trai mà cô đã gặp tại một buổi tiệc? Anh ta trông cũng có vẻ tốt bụng đấy chứ, cũng giống như những người bạn mà cô gặp trong lớp.

Giờ thì ta hãy xem xét đến người đàn ông trẻ tuổi mà cô ấy đang một mình ở bên. Anh ta chẳng phải là một vị thánh hay một tên tội phạm, nhưng, cũng giống như tất cả những người đàn ông trẻ tuổi khác trong những năm đại học, anh ta cực kỳ hứng thú với chuyện quan hệ. Có những lúc anh chẳng thể tập trung học hành vì bị phân tâm bởi ý nghĩ về thân hình của vài người phụ nữ trẻ khác. Anh ấy cũng có một ít kinh nghiệm thực chiến với vài cô gái, nhưng hầu hết toàn là chuyện không mấy vui vẻ. Anh ta cũng từng vài lần bị từ chối nhưng vẫn cố tỏ ra là mình ổn, và chuyện xảy ra còn nhục nhã hơn những điều mà anh thừa nhận. Anh ta bị ấn tượng rằng, đối với những người đàn ông trẻ tuổi khác, mọi thứ trông chẳng khó khăn mấy: “Ai cũng biết rằng”, sau tất cả thì, từ những năm 1960s đàn ông có thể tiếp cận với mọi kiểu quan hệ tình dục mà họ muốn, đúng chứ? Anh ta bị oanh tạc bởi những cuộc nói chuyện với nội dung về tình dục trên truyền hình này, trong câu từ của những bài hát nổi tiếng này, trong những tin đồn về những người bạn được cho là đã “dứt điểm” với cô em này hay cô em kia. Anh ta bắt đầu thắc mắc là liệu có gì đó không đúng đang xảy ra với anh không.

Hơn hết, anh cũng nhận được sự giáo dục về giới tính, y như những gì mà cô gái đang ở bên anh lúc này, được giáo dục. Anh đã học được rằng, mọi người có quyền làm bất cứ điều gì họ muốn. Trừ cái việc hiếp dâm ra.

Anh cũng được dạy rằng là chẳng có điểm khác biệt quan trọng nào giữa cả hai giới. Điều đó tất nhiên có nghĩa là, các cô gái kia cũng ham muốn chuyện quan hệ tình dục nhiều như anh muốn mà thôi, mặt khác họ còn giả vờ rất khéo nữa kìa. Và chẳng phải những ham muốn thật sự của họ đã được xác nhận thông qua tất cả các trang bìa của tạp chí Cosmopolitan mà anh ta thường xuyên thấy tại các cửa hàng tạp hóa hay sao? Nếu phụ nữ quá hào hứng khi đọc những tờ tạp chí ấy nhiều đến vậy, tại sao lại quá khó để có thể tìm một cô gái, sẵn sàng ngủ với anh ta như thế?

Nhưng đêm nay, có vẻ như cuối cùng thì chuyện cũng đã thành công. Anh ta đã gặp được một cô gái tại buổi tiệc. Họ đã tán dóc, và có lẽ đã uống một chút: những nụ cười, trông rất khác với những cô gái đã từng từ chối anh ta rất nhanh hồi còn ở trung học. Cô ấy còn thậm chí sau đó còn để anh tới phòng của cô nữa (hoặc là tới phòng của anh). Chẳng cần phải là thiên tài thì mới nhận ra được điều mà cô ấy đang nghĩ tới, anh tự nói với bản thân mình như thế. Đây là một thời điểm vô cùng quan trọng đối với anh ta; mỗi một ounce tự trọng của anh đang được thử thách. Anh cảm

thấy bối rối và tìm anh ta đập liên hồi, nhưng anh cố gắng diễn như thể anh biết mình đang làm gì. Cô gái cũng cảm thấy bối rối, và anh cũng gặp phải không ít những dấu hiệu chống cự (hoặc có vẻ chỉ anh ta thấy thế). Anh ấy không thật sự tận hưởng nó mấy, và không chắc rằng liệu cô gái kia có cảm thấy vậy không nữa. Nhưng đó chỉ là vấn đề phụ thôi; cái chính là anh ta giờ đã có thể xem bản thân mình là một người đàn ông thật sự. Sau đó họ có thể nói với nhau về những điều kiện mà cả hai mong muốn, liệu cô có trở thành một người bạn gái bình thường của anh hay không, v.v. Hôn nhân chẳng phải là thứ trước tiên anh suy nghĩ tới, nhưng—thậm chí—chắc cũng không bỏ qua đâu. Anh hỏi cô thấy thế nào sau cuộc mây mưa, và cô lẩm bẩm rằng cô thấy “ổn”. Điều này khiến anh cảm thấy yên tâm. Và phần chia tay có phần gượng gạo diễn ra ngay sau đó.

Đêm hôm đó hay vào sáng hôm sau, người phụ nữ trẻ của chúng ta cố gắng hình dung xem chuyện gì đã xảy ra với bản thân cô ấy. Tại sao anh ấy lại đột nhiên đẩy mọi chuyện đi nhanh đến vậy? Chẳng phải anh ta cố tiếp cận cô trước à? Áo thật đấy, mọi thứ diễn ra quá nhanh đi. Tình dục, thứ mà cô vẫn luôn nghe nói tới, đáng ra phải là một thứ gì đó vô cùng tuyệt diệu; nhưng sao trải nghiệm này khiến cô chẳng thấy thích thú gì cả. Cô cảm thấy mình bị lợi dụng.

Tất nhiên rằng, cô ấy chẳng việc gì phải thắc mắc quyền của bản thân cô, để được quan hệ với người đàn ông trẻ tuổi ấy nếu cô muốn. Quy tắc đạo đức số một, mà tất cả chúng ta đều biết, là việc quan hệ tình dục giữa những người lớn đủ tuổi quan hệ là hợp pháp. Cô ấy chỉ không chắc là cô ấy đã muốn làm chuyện đó hay không. Thực tế thì, càng nghĩ về chuyện đó, thì cô càng chắc chắn rằng cô đã không muốn thế. Nhưng nếu cô không muốn thế, vậy là hành động ấy chống lại ý chí của cô à, đúng không? Và nếu hành động đó là chống lại ý chí của cô, vậy nó có nghĩa rằng . . . cô đã bị hiếp dâm?

Tôi thấy đồng cảm cho cô gái trẻ ấy, từ góc nhìn của việc thiếu sự giáo dục, có lẽ đã khiến cô thiếu sự chuẩn bị cho tình huống mà cô đã vướng vào. Nhưng để trả lời cho câu hỏi rằng cô có bị hiếp dâm hay không, câu trả lời rất rõ ràng, là không.

Hãy để tôi giải thích bằng phương pháp loại trừ với phần trả lời ít mang tính cảm xúc hơn nhé. Hãy xem xét một người mua một tờ vé số và không thắng được giải gì. Tôi cho rằng anh ta sẽ phản biện như sau: “Tôi chấp nhận bỏ tiền là vì tôi muốn có giải thưởng. Tôi sẽ không bỏ một xu nếu tôi

biết trước là tôi sẽ mất hết; do đó việc tôi bị tước đoạt tiền của mình là trái với ý chí của tôi; chính vì thế nên tôi là nạn nhân của trò trộm cướp này”. Sẽ chẳng ai đồng ý lập luận này là hợp lý đâu. Tại sao chúng ta nên đồng ý chứ?

Vì lý do rất hợp lý như trên, nó đã giúp phủ định lại cái nguyên tắc ban đầu mà tôi đã nói về việc chịu trách nhiệm của mọi cá nhân. Những ai muốn có những lựa chọn cho riêng mình đều phải sẵn sàng chấp nhận những hậu quả theo sau sự những lựa chọn ấy. Hãy cân nhắc về những trường hợp khác: Nếu những người thua vé số đều được hoàn tiền thì sẽ chẳng còn tiền cho giải thưởng, và thế sẽ không còn vé số nữa. Vì những lý do tương tự như trên, hầu hết những nền văn minh đều phụ thuộc vào chuyện người dân phải chịu trách nhiệm cho những hành động của họ. Giữ cam kết, và hoàn thành nghĩa vụ cho dù họ có thích hay không thích những hậu quả theo sau.

Người bà của người phụ nữ trẻ trong câu chuyện của chúng ta không ý thức được rằng, bà sở hữu “quyền” để được ngủ với những chàng trai mà bà cảm thấy hứng thú—hay mời anh ta về phòng của mình và hy vọng rằng sẽ chẳng có gì xảy ra. Đó chính là những người nam và người nữ theo chủ nghĩa không tưởng trong giai đoạn hậu chiến tranh, những người cho rằng phụ nữ nên được tiếp cận với sự tự do không giới hạn về quyền được chọn thứ gì là quan trọng với họ. Không may rằng, họ đã chẳng đặt nặng vấn đề chịu trách nhiệm cho những lựa chọn sai lầm. Thay vì thế, những chuẩn mực đạo đức và xã hội dành riêng cho phụ nữ, theo truyền thống thì được sử dụng để hướng dẫn họ phải cư xử ra sao, thì nay bị xem là những rào cản vô lý, ngăn không cho họ tận hưởng cuộc sống này. Dưới sức ảnh hưởng ấy, hai thế hệ phụ nữ tiếp theo đã bị dẫn dắt đến với niềm tin rằng, miễn là họ thấy hài lòng thì sẽ được hạnh phúc và không có bất kỳ rủi ro nào kèm theo. Từ đó sinh ra những lời ngụy biện mang tính đạo đức như “Tôi không thích nó; nên tôi không muốn nó; nên nó đi ngược lại với ý chí của tôi”.

Với những ai tin rằng, một xã hội của những con người tự do và trách nhiệm thì phải đáng mong chờ hơn cái xã hội dựa trên sự kiểm soát tập trung, thì cái lý do giải thích cho xu hướng date rape lại càng đáng lo ngại hơn. Thay vì chỉ cần tuân thủ nguyên tắc đạo đức và đề phòng chung, thì mọi người lại chọn dựa dẫm vào luật pháp để bảo vệ phụ nữ trong những tình huống như tôi đã miêu tả ở trên, vốn chỉ có thể được đáp ứng theo đúng nghĩa đen khi ta phải “có một cảnh sát túc trực trong mọi phòng ngủ”.

Tuy nhiên, ta chỉ có thể cảm thông cho những người trẻ lầm lỡ có dính líu tới câu chuyện ấy (và ý tôi là cả đàn ông lẫn cả phụ nữ), chúng ta phải khẳng định lại rằng, việc tạo ra một môi trường hoàn toàn an toàn cho họ, hay bảo vệ họ khỏi những hệ quả từ hành vi của họ, hay đảm bảo rằng việc quan hệ tình dục sẽ là con đường đưa họ tới sự hạnh phúc, không phải là trách nhiệm của ta. Bởi vì có vài thứ còn quan trọng hơn rất nhiều so với nỗi đau mà họ đã chịu đựng, và nằm trong số đó chính là nguyên tắc về trách nhiệm mà sự tự do của tất cả chúng ta đều phụ thuộc vào.

Từ quan điểm truyền thống, sức mạnh dục vọng của một người phụ nữ, sử dụng lên người đàn ông, chưa bao giờ được xem là những quyền cá nhân vô điều kiện mà cô cho là mình có. Thay vào đó, việc tận dụng nguồn sức mạnh vốn có này lại được hiểu là phải gánh vác những trách nhiệm vô cùng rộng lớn—với Chúa, với gia đình của cô, với người đàn ông mà cô đã trao thân, với những đứa trẻ được sinh ra từ sự kết hợp ấy, và với niềm hạnh phúc về dài lâu của chính cô. Để có thể hoàn thành nghĩa vụ của mình với tư cách là một tạo vật, người con gái, người vợ và người mẹ thì cô cần phải có khả năng tự kiểm soát bản thân. Khả năng tự kiểm soát nhu cầu về tình dục thông qua sự giáo dục cũng như được xã hội củng cố thêm, được biết đến với cái tên sự thùy mị. Sự thùy mị đòi hỏi trước nhất là bản phần giữ gìn trinh tiết trước hôn nhân và chung thủy trong hôn nhân; thứ hai, sự thùy mị đòi hỏi việc duy trì một thái độ nhất định với những người đàn ông—lịch thiệp nhưng dè chừng.

Giờ đây, mỗi nghĩa vụ đều phải bao gồm một quyền lợi kèm theo: Nếu ta có nghĩa vụ chu cấp cho con cái của ta, hay nghĩa vụ bảo vệ đất nước, thì ta luôn đòi hỏi quyền lợi để ta thực hiện những nghĩa vụ trên. Trước đây, trước khi những quyền về tình dục được luật pháp công nhận, thì những quyền này được hiểu là những nghĩa vụ được nêu trên đều phải bao gồm sự thùy mị. Do đó, người phụ nữ có quyền từ chối việc tiến tới quan hệ tình dục với bất cứ người đàn ông nào khác, trừ chồng của cô ta. Nhưng đó là vì cô không được kỳ vọng có nguyên tắc đạo đức nào chấp nhận chuyện gian dâm hoặc ngoại tình (ngay cả khi còn chẳng có hình phạt nào cho hành vi đó cả).

Lý do mà việc hiếp dâm được xem nhưng một hình thức tấn công cực kỳ đáng ghê tởm, là vì hành vi đó vi phạm nguyên tắc đạo đức về tính riêng tư, mà một người phụ nữ đã phải kiềm nén những dục vọng nhất thời của mình để đổi lấy sự hạnh phúc của những người thân yêu nhất với cô. Sự khiêm tốn ấy cần phải được tôn trọng, hoặc phải được bảo vệ, nếu đó là

thứ cho thấy chức năng xã hội quan trọng trong việc bảo vệ thanh danh của những gia đình.

Theo luật La Mã, hiếp dâm gái điếm không được xem là một tội nghiêm trọng: Một người đàn ông không thể xâm phạm đến sự thù mị của một người phụ nữ nếu cô ấy đã chẳng còn điều đó trong mình. Theo luật Châu Âu sau này, hiếp dâm gái điếm cũng bị coi là phạm tội. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng, khái niệm hiếp dâm đã bị tách rời với sự nét na của người phụ nữ; đúng hơn là luật pháp hiện nay đã chấp nhận vào bảo vệ những trường hợp ăn năn vì đã đánh mất sự thù mị của bản thân. (Cơ đốc giáo có liên quan ở vấn đề này).

Cuộc cách mạng tình dục đã khẳng định quyền quan hệ của mỗi cá nhân dựa trên những điều kiện của anh ta hoặc cô ta—nói cách khác, đó là quyền về sự ích kỷ hoàn hảo trong vấn đề thỏa mãn tình dục. Một hiệu ứng từ sự thay đổi này chính là việc loại bỏ đức hạnh thù mị của người phụ nữ. Chả ai lãng quên nó cả, tất nhiên rồi, nhưng rồi dần dà về sau mọi người sẽ quen với việc lựa chọn theo gu cá nhân, như cứ thích quen mấy thằng khốn hay quan hệ đồng tính chẳng hạn. Khi sự hứng thú ban đầu của việc từ bỏ trách nhiệm trong việc phải kèm chế bản thân đã không còn mãnh liệt như trước, thì họ cũng nhận ra rằng niềm hạnh phúc được hứa hẹn trước kia cũng đã chẳng xuất hiện. Và lý do mà họ sẽ sớm nhận ra điều đó, là vì những điều kiện mà đàn ông muốn đặt ra khi thực hiện quan hệ tình dục lại không giống với những điều mà phụ nữ luôn khát khao. Thế nên, việc trao cho đàn ông quyền được quan hệ tình dục theo những điều kiện họ mà họ đặt ra, nhất thiết phải có sự phủ định lại quyền của người phụ nữ.

Tình trạng hỗn loạn, cùng với những gì mà cuộc cách mạng tình dục đã tạo ra chính là điều kiện cần thiết cho một giai đoạn chuyển tiếp.

TỪ HỖN LOẠN TÌNH DỤC ĐẾN KHỦNG BỐ TÌNH DỤC

Cái triết lý chính trị sáo rỗng, cho rằng công dân mà càng ít khả năng kèm chế bản thân, thì họ càng bị cưỡng bức nhiều bấy nhiêu. Sự cần thiết về mặt lợi ích dưới hình thức trao đổi, có thể được tìm thấy trong những cuộc nổi dậy bất thường như những cuộc cách mạng Pháp và Nga. Đầu tiên, những khuôn mẫu và những chuẩn mực theo tập quán xưa cũ đều bị gạt sang một bên nhân danh sự tự do. Khi tình trạng mất kiểm soát sau đó trở nên khó có thể chịu đựng được nữa, thì một vài nhóm có tham vọng, độ tự tin, và độ tàn nhẫn sẽ thành công trong việc áp đặt trật tự của chính họ lên chính cái xã hội đang suy yếu ấy. Đây là những gì sẽ dần xảy ra, cả trong trường hợp của cuộc cách mạng tình dục, vai trò của phái Jacobins/Bolsheviks nay sẽ được đảm nhiệm bởi các nhà hoạt động vì nữ quyền.

Con người không thể sống mà thiếu mất đi những chuẩn mực xã hội, để chỉ dẫn họ trong việc đối xử giữa những cá nhân với nhau. Chẳng ai lại hy vọng rằng những người phụ nữ trẻ sẽ tạo ra một hệ thống đạo đức tình dục, như cách mà Descartes đã kiến thiết ra hẳn một cái vũ trụ trong tâm trí của chính ông. Nếu bạn thôi tìm kiếm những chuẩn mực trong hôn nhân, thì họ sẽ tìm kiếm sự chỉ dẫn từ bất cứ nơi nào mà họ cho là sẽ tìm ra nó. Trong 30 năm qua, họ đã tìm thấy được chỉ dẫn cho bản thân thông qua nữ quyền, đơn giản là vì những nhà nữ quyền đã lán át đi tiếng nói của người khác qua việc tuyên truyền của họ.

Sau khi khuyến khích những người phụ nữ trẻ thực hiện thử nghiệm tình dục, chủ nghĩa nữ quyền cũng thấy rằng, nó có thể tư lợi từ những bất hạnh mà chính nó đã gây ra. Kế hoạch của họ trong việc viết lại những nguyên tắc trong hành vi tình dục loài người, một mặt thì có thể coi là sự tiếp nối kế hoạch không tưởng của những người theo chủ nghĩa tự do, mặt khác thì có thể coi là sự phản động chống lại những gì mà nó đại diện. Những nhà nữ quyền chấp nhận khái niệm về quyền được thực hiện những gì có lợi cho người đó mà không cần phải chịu trách nhiệm với người khác; họ gần như khẳng định rằng, chỉ có phụ nữ mới có cái quyền này.

Trong quá trình tìm kiếm những cơ sở đạo đức và hợp pháp, để có thể áp đặt những suy nghĩ mang tính viễn vông trên, họ đã tìm thấy quy định cổ xưa chống lại nạn hiếp dâm. Những nhà nữ quyền hiếp dâm là gì, tuy nhiên, không phải với góc nhìn từ việc xâm phạm đến sự thù mị của một người phụ nữ hay sự chung thủy trong hôn nhân, mà là dưới góc nhìn của

những mong muốn mang tính cá nhân hơn. Họ sử dụng bộ luật cổ chống lại nạn hiếp dâm để áp đặt, nhưng mục đích không phải là để tôn trọng sự thùy mị của người phụ nữ, mà là để phục tùng cho những ham muốn bất chợt của phụ nữ. Lý tưởng của họ, không phải là sống trong xã hội với người đàn ông có khả năng tự chủ, cho phép một người phụ nữ thực hiện quyền của cô ấy, mà là với người đàn ông sẵn sàng phục tùng vì niềm vui của một người phụ nữ—người đàn ông sẽ cư xử như thể, không phải là một quý ông, mà là một công cụ để thỏa mãn tình dục.

Nhưng việc coi thường những mong muốn cá nhân của một người phụ nữ rõ ràng không phải là lý do mà đàn ông bị ghét bỏ, bị bỏ tù, ở một vài xã hội thì tội hiếp dâm thậm chí còn bị tuyên án tử hình. Đứng từ góc nhìn mới, thì việc đồng ý quan hệ tình dục là vấn đề có phần quan trọng hơn sự bền chặt trong hôn nhân, với cùng một hành vi quan hệ tình dục thì vào thứ Hai hay thứ Tư thì bị coi là phạm tội, còn vào thứ Ba và thứ Năm thì nó được coi là quyền, phụ thuộc vào sự chuyển biến trong tâm lý của một người phụ nữ. Giới nữ quyền cho rằng tội hiếp dâm chưa được xem xét một cách nghiêm túc; có lẽ tốt hơn hết thì nên hỏi xem như thế nào mới thật sự là nghiêm túc một lần luôn, rồi ta sẽ bắt đầu ra luật theo cái cách mà họ muốn. Nếu phụ nữ muốn được tự do làm những gì mình muốn lên người đàn ông, thì tại sao đàn ông không được tự do làm những gì mình muốn lên người phụ nữ?

Thật vậy, chiến dịch date rape có được sự thành công là dựa vào sức ảnh hưởng cho tới hiện thời từ những quan điểm cổ xưa. Bản thân những nhà nữ quyền cũng chẳng cảm thấy bị bối rối bởi những quan điểm này; thế nên mới có chuyện họ tự do “tái định nghĩa lại nạn hiếp dâm” là gì. Tất nhiên rằng, với những người vẫn còn sử dụng thứ Tiếng Anh truyền thống như chúng ta, điều này bao gồm cả việc cho phép họ buộc tội đàn ông một cách sai trái.

Một người có thể sẽ thấy đồng cảm cho “những nạn nhân của date rape”, nếu trong trường hợp những nạn nhân này đồng ý lấy người đã hãm hiếp họ làm chồng, trường hợp những nạn nhân này sợ hãi vì trong mắt của những ứng cử viên khác thì họ đã bị “hủy hoại”, và trường hợp là họ đã sẵn sàng để thực hiện nghĩa vụ làm người vợ, làm người mẹ. Nhưng đơn giản là vì đó không phải trường hợp mà ta đang nói tới. Những người thực hiện chiến dịch date rape, nếu không nói là chính những cô gái trẻ đang tự làm bản thân bối rối, có thái độ thù địch với ý tưởng về hôn nhân, và sẽ chẳng bao giờ coi đó là giải pháp cả. Họ chỉ muốn bỏ tù đàn ông, chứ không muốn đàn ông trở thành những người chồng có trách nhiệm. điều

này còn kinh khủng hơn cưới chạy bầu nữa, vì ít nhất thì nó cho phép người đàn ông thực hiện trách nhiệm của một người cha đối với đứa trẻ mà anh đã sinh ra.

Và điều gì có lợi cho phụ nữ từ việc cầm tù đàn ông như những tên date rape, từ chính sự thôi thúc khát khao được trả thù? Từ chuyện đàn ông bị trừng phạt thì chúng ta cũng thấy rằng, những người phụ nữ đang bị bối rối trong vấn đề đạo đức từ chính sự lệch lạc trong cái cảm giác nạn nhân của họ—sự oán hận sẽ không có điểm dừng, cũng giống như chuyện càng gãi lại càng ngứa thêm.

Việc phụ nữ càng được củng cố thêm niềm tin rằng, đây chính là quyền của họ, muốn làm gì thì làm khi người đàn ông có hành vi hiếp dâm họ. Việc đó càng khiến cho họ cư xử với ít sự tôn trọng hơn với đàn ông, hay thực hiện ít hơn những hành động mang tính thấu hiểu hay cảm thông với những người đàn ông. Nói tóm lại, họ bắt đầu quen với cách suy nghĩ và cư xử như những đứa trẻ ngỗ ngược, và đòi hỏi mọi thứ và không sẵn sàng để cho đi bất cứ thứ gì.

Trong khi đó, đàn ông phản ứng với việc này theo những cách không quá khó để đoán được. (Ban đầu) họ chẳng từ chối chuyện quan hệ tình dục bất chính với nhiều người phụ nữ, bởi vì sự thiếu sót về mặt đạo đức của phụ nữ sẽ chẳng để lại ảnh hưởng gì quá lớn lên hành vi quan hệ tình dục ấy. Nhưng về mặt lý trí thì, họ sẽ từ chối dính líu sâu hơn đến các cô. Thế nên phụ nữ cũng đã được trải nghiệm những cuộc hôn nhân và “những mối quan hệ” với đàn ông ở một số lượng ít hơn, ngắn hơn và cũng tệ hơn nữa. Nhưng họ không đổ lỗi cho bản thân vì sự không hài lòng mà họ đang trải qua; họ từ chối thừa nhận bất kỳ sự liên hệ nào giữa hành vi của họ với sự cô đơn và tuyệt vọng mà họ đang cảm thấy. Từ đó, hơn lúc nào hết, ta cũng nhận được những mô tả rất thường xuyên về những người đàn ông được cho là những kẻ hiếp dâm hay những kẻ sẵn mồi, lạ lùng thay là những người đàn ông này lại từ chối nhận tội.

Thật vậy, những người duy nhất được hưởng lợi từ việc áp đặt ra những quy chuẩn mới chính là những nhà nữ quyền đã tạo ra chúng. Sự sống còn của phong trào, phụ thuộc vào việc duy trì nguồn cung, là gồm những người phụ nữ đang cảm thấy phần uất, những người tin rằng quyền của mình đang bị xâm phạm; ta chỉ có thể thừa nhận rằng những nguyên tắc giúp củng cố thêm cho những chiến dịch date rape được thiết kế một cách đáng ngưỡng mộ, để đảm bảo việc duy trì nguồn cung ấy. Nữ quyền là

phong trào lớn mạnh trên chính những thất bại của nó; do đó, thật khó để có thể đảo ngược phong trào này.

Từ điển đại học Merriam-Webster, bản thứ 11, lần đầu tiên liệt kê cách sử dụng của cụm từ “date rape” vào năm 1975. Trong vài năm, chúng ta cũng thấy rằng một người theo chủ nghĩa truyền thống tận tâm như Thomas Fleming của tạp chí Chronicles cũng sử dụng cách diễn đạt ấy một cách thẳng thắn, y như bất cứ nhà hoạt động vì nữ quyền nhiệt thành nào. Công cụ thứ hai của giới nữ quyền trong triều đại khủng bố tình dục – đó là “quấy rối tình dục”, có vẻ như cũng xuất hiện lần đầu vào năm 1975. Trong vòng chưa tới một thế hệ, khái niệm này đã trở thành một nền công nghiệp quốc gia, mang lại cho rất nhiều người một cuộc sống thoải mái. Và lại một lần nữa, ta thấy rằng mô hình mang tính cách mạng này được chấp nhận một cách dễ dàng, bởi những người bảo thủ (conservatives), mà không cần phải tranh luận như thế nào là đàn ông “quấy rối” phụ nữ, và thế nào là “biện pháp để chấm dứt nạn quấy rối”. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là: Người La Mã đã giải quyết nó ra sao? Nhà thờ Cơ đốc giáo đã phản ứng thế nào? Thế còn người Trung Quốc hay người Aztecs thì sao? Câu trả lời rõ ràng rằng chẳng có ai ở trên từng làm gì về chuyện đó cả, bởi vì mô hình ấy chỉ mới được phát triển gần đây trong bối cảnh của phong trào nữ quyền mà thôi. Thế mà chẳng ai nghi ngờ gì à? Vậy tại sao đàn ông lại nhanh chóng thích nghi với những từ ngữ đến từ phía những kẻ đã tuyên chiến với họ vậy?

Ý nghĩa thật sự đằng sau phong trào quấy rối tình dục chính là việc phụ nữ được hưởng thụ “một môi trường không có những sự xúc tiến tình dục không mong muốn”— hiểu theo tiếng Anh toàn dân là, các cô sẽ không phải nhận những lời đề nghị lãng mạn đến từ những người đàn ông kém hấp dẫn. Những ai từng bị ép phải chịu đựng những đoạn video với nội dung phòng chống quấy rối trong các tập đoàn, sẽ thấy rằng điều mà họ đang lên án chỉ là hành vi tán tỉnh theo truyền thống của nam giới mà thôi.

Sự ra mắt của bộ luật về việc quấy rối, được hỗ trợ bởi một chiến dịch, để thông tin đến những người phụ nữ trẻ về thứ quyền lợi mới mẻ này. Ví dụ, ở các trường cao đẳng đã lập nên những ủy ban xử lý tình huống quấy rối, một trong số những ủy ban này đã nêu lên mục đích cho việc thành lập này là “để khuyến khích những nạn nhân đứng lên”. (Tôi từng dự đoán chuyện này sẽ diễn ra sớm thôi). Những kẻ kích động mong muốn sẽ có thật nhiều phụ nữ trẻ tuổi đứng lên tố cáo những hành vi sai trái đến từ những kẻ tán tỉnh không thành công. Và họ đã thành công khá đáng kể; rất nhiều phụ nữ

đã không ngần ngại tự lợi cho chính họ từ sự miễn trừ trách nhiệm này. Những người đàn ông trẻ tuổi sẽ cảm thấy thật là mạo hiểm khi tán tỉnh hoặc có lời mời hẹn hò với phụ nữ, để rồi bị cảnh sát hỏi thăm.

Sự bất nạt của phụ nữ là đi ngược với những hành động trượng nghĩa truyền thống của nam giới. Đàn ông, ít nhất là trong nền văn minh Phương Tây, đã và đang bị xã hội hoá đến độ miễn cưỡng lắm mới phải sử dụng vũ lực lên phụ nữ. Đây không phải là một nguyên tắc mang tính tuyệt đối: Rất ít người đàn ông phủ nhận rằng, họ có quyền được tự vệ trước một người phụ nữ đang cố gắng giết chết họ. Nhưng có rất nhiều người đàn ông sẽ từ chối việc trả đũa người phụ nữ bằng bất cứ hình thức nào. Thái độ này khác xa so với nguyên tắc về bình đẳng giới của nữ quyền. Thật vậy, điều đó cũng ngụ ý cho quan điểm rằng đàn ông là thể thống trị trong tự nhiên: Đó cũng được xem là một hành động cao quý. Và theo những gì tôi quan sát thấy, hành động tha thứ ấy chẳng hề làm giảm đi giá trị của bản thân anh ta về lâu dài, nếu đứng từ phía người đàn ông; nói cách khác, đó là nguyên tắc về lòng tự trọng. Nguyên tắc của những hiệp sĩ cho rằng, một người đàn ông chẳng có quyền hạn đạo đức gì để mà sử dụng vũ lực lên phụ nữ, cho dù anh ta hoàn toàn có thể làm như thế.

Một khó khăn rất dễ nhận thấy ở nguyên tắc này là nó cực kỳ dễ bị tổn thương bởi những người lợi dụng nó. Tôi từng có một đứa bạn chung lớp ở trường, và nó từng nghe ở đâu đó rằng “con trai thì không được đánh con gái”. Thật không may, các cô lại diễn giải nó theo cách hiểu rằng, con gái lại có thể đánh con trai, và thế là các cô biến nó thành sự thật. Và các cô trở nên cực kỳ căm phẫn khi các cô biết rằng đôi lúc, cánh đàn ông cũng sẵn sàng đáp trả đấy.

Điểm đặc biệt của hành động cao quý này chính là nó chẳng vì mục đích tự lợi gì cả. Trên quan điểm truyền thống, một người đàn ông phải miễn cưỡng lắm mới sử dụng vũ lực lên phụ nữ, nhưng phụ nữ chẳng có quyền gì để tự phụ từ việc ấy cả. Sự miễn cưỡng bắt nguồn từ việc nhận ra rằng phụ nữ là phái yếu, chứ không phải là mệnh lệnh công nhận đó là quyền hạn của các cô.

Có lẽ là do phụ nữ là phái yếu hơn, nên họ cũng chưa bao giờ phát triển khả năng kiềm chế việc sử dụng bạo lực lên đàn ông. Trong một xã hội với một trật tự theo kiểu truyền thống, điều này chẳng mấy khó khăn gì, vì những nghĩa vụ của một người phụ nữ với chồng của cô ta rất dễ để hiểu được và được xã hội ủng hộ. Nhưng thời thế đã thay đổi khi hàng triệu

người phụ nữ trẻ hư hỏng và đa cảm bị thuyết phục rằng đàn ông đang “quấy rối” họ và phản ứng thích hợp cho chuyện đó là cầu cứu đến luật pháp và lực lượng cảnh sát của quốc gia. Thật vậy, hệ thống hiện nay được thiết lập để trao thưởng cho họ vì đã hành động như vậy.

Mặt khác, đàn ông thường xuyên bị từ chối theo đúng thủ tục, bị hủy hoại một cách rất chuyên nghiệp và bị đe dọa bởi những hình phạt cực kỳ hà khắc, nếu có bất kỳ hình thức trả đũa nào lên người phụ nữ đã cáo buộc anh ta với một tội danh mới được thành lập và còn chưa được xác định rõ ràng. Vì những lý do thận trọng, một phần nam giới ngoài mặt thì sẽ chấp nhận những điều luật mới. Nhưng cũng không có nghĩa là, cái truyền thống miễn cưỡng lắm mới phải dùng vũ lực để chống lại phụ nữ ấy sẽ tồn tại mãi trong cách thực hiện hành vi của nữ giới ngày nay. Nếu tôi mà là phụ nữ, tôi sẽ lo lắng về chuyện này đấy.

TRỞ VỀ VỚI SỰ NGUYÊN THỦY

Việc thảo luận công khai về cuộc cách mạng tình dục có xu hướng tập trung vào chuyện date rape và “chịch-dạo”, vốn là những gì đang thật sự diễn ra, hơn là tập trung vào việc tạo ra những gia đình ổn định, vốn không phải là những gì đang diễn ra. Các kết quả từ khảo sát đôi khi cũng chỉ ra được sự thỏa mãn của nam giới trong “đời sống tình dục” của họ, còn với phụ nữ là sự bất hạnh. Điều này tạo ra cái ấn tượng rằng hiện nay, đàn ông thật sự được “quan hệ tình dục nhiều hơn” với những cô gái thiếu sự chỉ bảo dẫn đến việc hành xử một cách lệch lạc, so với 40 năm về trước. Người ta khẳng định chuyện không tưởng về ham muốn tình dục của nam giới là có được dàn hậu cung cho riêng mình, như thể nó đang thật sự diễn ra vậy.

Chuyện đó nghe không đáng tin lắm, không hẳn điều đó không đúng, nhưng nó cũng không thể hoàn toàn đúng được. Số trẻ em nam gần như bằng số trẻ em nữ (không hẳn: thật tế thì có nhiều hơn khoảng 5% số trẻ em nam được sinh ra nhiều hơn trẻ em nữ — nên sẽ không có chuyện một nữ cho mỗi người nam). Điều sẽ xảy ra khi ham muốn tình dục của nữ giới được giải phóng, không phải là sự gia tăng về số người con gái mà người đàn ông quan hệ được, mà là sự tái phân phối của nguồn cung sẵn có. Xã hội sẽ tiến tới chuyện đa thê. Tình huống mà hầu hết những người đàn ông sẽ tuyệt vọng trong việc kiếm vợ, nhưng hầu hết phụ nữ lại cũng chấp nhận quăng mình một cách đầy tuyệt vọng vào số ít những người đàn ông đặc biệt hấp dẫn. Những người đàn ông như thế, thường cảm thấy rất dễ dàng trong việc kết đôi, do đó họ sẽ có được rất nhiều bạn tình.

Một trạng thái đặc trưng của những xã hội suy đồi đó chính là sự trở lại của hình thức văn hóa tiền văn minh, nguyên thủy. Đó chính là những gì đang diễn ra với chúng ta. Sự giải phóng tình dục thật sự mang ý nghĩa rằng, hình thức giao phối của bây giờ đầu chó có trong học thuyết Darwin, đang tái xuất hiện trong xã hội loài người.

Một khi chế độ một vợ một chồng bị bãi bỏ, thì sẽ chẳng còn hạn chế nào lên việc lựa chọn của một người phụ nữ nữa cả. Do đó mà tất cả phụ nữ đều sẽ chọn chung một vài người đàn ông. Nếu nói Casanova đã có tới 132 cô tình nhân, thì đó là vì cả 132 người phụ nữ ấy đều đã chọn anh ta. Những người đàn ông như thế thì lại có được một dàn hậu cung cho riêng mình, không phải vì họ là những gã sẵn mời, mà là vì họ hấp dẫn. Vấn đề không nằm ở sự vô đạo đức của đàn ông, nếu chỉ nhìn vào các phép tính

đơn thuần; mà nó nằm ở việc, rõ ràng là việc một người phụ nữ muốn sở hữu riêng cho mình người đàn ông hấp dẫn nhất là chuyện không thể. Nếu phụ nữ muốn kết đôi, đơn giản là do những động lực tự nhiên thôi thúc họ, thì họ phải, nói một cách hợp lý là, sẵn sàng chia sẻ bạn tình của họ với những người phụ nữ khác.

Nhưng, phụ nữ sẽ chẳng dùng lý trí để thể hiện thái độ hợp lý trong tình huống ấy được. Họ sẽ hy vọng rằng người đàn ông đầu đàn của họ sẽ thực hiện “cam kết”. Người ta cho rằng, việc than phiền của phụ nữ về sự thất bại của đàn ông trong việc thực hiện cam kết, mang ý nghĩa rằng họ gần như không thể khiến một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn thực hiện cam kết với họ; nghe như kiểu chuyện một người đàn ông bình thường cầu hôn nàng Helen của thành Troy và bị cô ấy từ chối để rồi than vãn rằng “phụ nữ chẳng muốn kết hôn”.

Thêm nữa là, nhiều người phụ nữ cảm thấy bị hấp dẫn tình dục bởi những người đàn ông lăng nhăng là chính, chứ không phải là bất chấp, sự lang chạ của những người đàn ông ấy. Điều này được giải thích là do có nguồn gốc từ loài linh trưởng. “Con đực đầu đàn” trong bầy có thể được xác định thông qua việc nó kết đôi với nhiều con cái. Đây có lẽ là nguồn gốc cho những tranh cãi về các khái niệm đĩ-và-ngựa giống, lẫn tiêu chuẩn kép—nguyên nhân không phải là do xã hội chấp nhận chuyện lang chạ của nam giới, mà là đến từ việc nữ giới cảm thấy bị hấp dẫn bởi việc lang chạ. “Sự vô đạo đức” của nam giới (trong cách dùng ngôn ngữ truyền thống) trông khá hấp dẫn với các con cái. Do đó, một khi chế độ kết đôi đa thê bắt đầu, thì xu thế đó lại càng được củng cố thêm.

Những sinh viên ngành hành vi động vật đã học được rằng, sự hiện diện của một hoặc hai con cái làm mỗi đực, ở gần một con đực thì sẽ khiến cho những con cái thật sự khác muốn kết đôi với con đực ấy hơn. Với những người phụ nữ cũng vậy, nếu đã thành công trong quá khứ thì cũng sẽ thành công trong tương lai thôi. Tôi từng nghe về những giai thoại về chuyện phụ nữ từ chối hẹn hò với chàng độc thân ngoài 30 là bởi vì, “Nếu anh ta chưa từng kết hôn, thì chắc hẳn phải có gì đó chưa đúng ở anh ta”. Thời còn là sinh viên, tôi đã chứng kiến thấy những anh bạn sống rất tình nghĩa và phong nhã lại bị bỏ rơi, trong khu mấy anh có tiếng là ngoại tình lại chẳng thấy khó khăn gì khi quen hết cô này đến cô khác.

Những nhà bình luận về các vấn đề đương thời, hiếm khi cho thấy sự quan tâm của họ về điểm bất thường trong việc lựa chọn bạn tình của phụ nữ.

Điều đó gợi nhớ cho tôi về việc đã từng xem qua một bài viết nhiều năm về trước, nói về kế hoạch thành lập một trường đại học mới với mục đích mời chào những người phụ nữ trẻ đang tìm kiếm “những người chồng Cơ đốc giáo”, khoác lên mình sự ngây thơ và tin rằng họ đang làm như thế. Và tất nhiên rằng, chưa từng có một cuộc trao đổi nào nói về việc giúp đỡ những người đàn ông trẻ tìm được cho mình những người vợ chung thủy cả.

HIỆP SĨ THỜI HIỆN ĐẠI

Cả đàn ông lẫn phụ nữ đều sẽ cảm thấy dễ cảm thông cho những người phụ nữ trẻ tuổi, hơn là cho những người đàn ông trẻ tuổi. Đối với những người nam khi quan sát những cô gái tội nghiệp, nhiều khả năng họ sẽ tự tưởng tượng ra cảnh mình sẽ đi giải cứu cô gái ấy. Trong các tác phẩm văn học và những câu chuyện dân gian trên khắp thế giới đều tràn ngập những câu chuyện về các anh hùng, đi giải cứu những thiếu nữ vô tội khỏi nanh vuốt của những kẻ xấu xa: vì xuất hiện quá nhiều nên khó có thể gọi là trùng hợp được. Người thiếu nữ trong bối cảnh hiểm nghèo gọi nhắc điều gì đó đã ăn sâu vào trong tâm trí của những người đàn ông, và có thể coi là một điều rất tự nhiên. Hầu hết đều diễn giải điều đó, theo hướng tự chúc mừng cho chính bản thân họ trong cuộc cạnh tranh để được kết đôi. Đàn ông tự phóng chiếu những bản năng tình dục phóng túng của họ lên những người khác, thế là những người đấng mày râu phải vào vai những kẻ săn mồi trong câu chuyện tập làm người hùng của những người đàn ông này.

Trong thế giới hiện tại, bản năng bảo vệ của nam giới thường thể hiện theo hướng suy đồi, để ủng hộ cho những mục tiêu của giới nữ quyền: lấy ví dụ, mấy đứa “chúa hờ” hay buộc tội những kẻ quấy rối và những kẻ date rape. Đây là có thể coi là sự can đảm mà các thanh niên ngày nay đã thích nghi một cách thái quá từ thói quen bị động của họ. Các ví dụ thì đầy rẫy trong cánh báo chí bảo thủ. Những nam sinh viên thường bị gán cho hành vi “lợi dụng” phụ nữ—những người mà thật tế đã đủ tuổi để kết hôn và bắt đầu có gia đình riêng rồi. Joseph Farah của trang World Net Daily lại đi ca tụng một người vợ vì đã giết chết người chồng không chung thủy của cô. Có những lời kêu gọi nhằm khôi phục lại hình thức kết hôn chớp nhoáng (cưới chạy bầu) và án tử cho những kẻ hiếp dâm. Nếu chỉ những hình phạt đủ hà khắc mới có thể được coi là tương xứng với những người đàn ông xấu xa kia, thì cách nghĩ ấy trông cũng có vẻ là, rồi mọi thứ sẽ lại ổn thôi. Nhưng lỗi cơ bản trong cách suy nghĩ đấng mày râu chính là sự thất bại trong việc nhận ra rằng, chính phụ nữ mới là người kiểm soát phần lớn quá trình kết đôi.

Những người phụ nữ thông minh, từ lâu đã biết cách để thao túng sự thôi thúc trong bản năng bảo vệ của nam giới cho những mục đích của chính họ. Cuộc công kích của giới nữ quyền vào các vấn đề như quan hệ tình dục dị giới và gia đình, với mục tiêu là những người chồng và những người cha vì những lý do nhằm thu hút sự quan tâm của công chúng. Sẽ chẳng có ai ủng hộ một chiến dịch nhắm vào phụ nữ hay trẻ em cả, nhưng rất

nhiều người đàn ông lại có thể dễ dàng bị điều khiển để công kích những người đàn ông khác. Kết quả là những người đàn ông trẻ tuổi hiện nay đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu họ tìm kiếm một người bạn tình, họ là những kẻ săn mồi; nếu họ tìm kiếm một người bạn tình, họ là những kẻ date rape; nếu họ né được toàn bộ những thử thách, thì họ bị coi là chưa chín chắn và thiếu trách nhiệm vì đã không cam kết. Chúng ta đã trải qua cái hoàn cảnh mà từ đầu thì có vẻ như mọi thứ đều được cho phép, để rồi tới giờ thì chẳng còn thứ gì được cho phép nữa cả. Chuyện hôn nhân được xem như một hợp đồng ràng buộc, mang tính hợp pháp thì nay cũng đã không còn nữa, và những người đàn ông trẻ vẫn bị buộc phải tin rằng tìm kiếm tình dục ngoài hôn nhân là một điều sai trái. Điều đó quả thật là thiếu sự khôn ngoan khi đặt quá nhiều áp lực lên bản chất con người.

Trong khi đó, cái ảo tưởng về việc đang có “quá nhiều tình dục” đã dẫn đến những đề xuất nhằm “giáo dục về sự tiết chế”, được giảng dạy tại những trường công lập và được trả công bằng tiền thuế. Những thiên tài tạo ra cái quan điểm bảo thủ này có lẽ sẽ cần một lời nhắc nhở nhẹ nhàng, rằng loài người không thể sống mãi với cái tình trạng tiết chế tình dục này được. Họ có lẽ đã nên suy nghĩ kỹ càng hơn về việc, đã có bao nhiêu gia đình không được hình thành và đã có bao nhiêu đứa trẻ không được sinh ra, do những nỗ lực quá mức của họ trong việc bảo vệ những người phụ nữ trẻ khỏi những người đàn ông mà có lẽ đã là những người chồng và những người cha tốt.

CUỘC CÁCH MẠNG HỦY HOẠI CHUYỆN TÌNH DỤC

Cho tới lúc này thì ta đã đề cập rất nhiều về đặc điểm lang chạ của nữ giới, và đó rõ là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng có tới hai cách để phụ nữ né tránh chế độ một vợ một chồng: bằng cách có nhiều hơn một bạn tình và—bằng cách có ít hơn một bạn tình.

Giờ ta hãy cùng xem xét về trường hợp của cả những bà cô chưa chồng lẫn những ả lăng lơ.

Một lần nữa, tôi muốn cảnh báo về cái quan niệm sai lầm, vốn phổ biến trong cánh nhà văn nam: Việc cho rằng những người phụ nữ trẻ chưa từng có bất kỳ mối quan hệ tình dục nào với đàn ông thì chắc hẳn phải là những người phụ nữ thùy mị. Trên thực tế, có hàng loạt những lý do, bên cạnh lý do mang tính tôn giáo hay quy tắc đạo đức, nhằm khuyến khích một người phụ nữ nên giữ mình trước việc tìm kiếm bạn tình, và một vài điều trong số đó hiện đang hoạt động còn mạnh mẽ hơn cả trước khi cuộc cách mạng tình dục diễn ra. Hãy xem qua đoạn trích dưới đây, từ quyển sách *A Return to Modesty* của nhà văn Wendy Shalit:

“Pfffffft!”, sự thùy mị trong chuyện tình dục sẽ nói với thế giới rằng, “Tôi nghĩ là tốt hơn hết là cứ chờ đợi thôi. . . Nên là không phải anh, không phải anh, không phải anh, và cũng là không phải anh”. Đấy rõ ràng chẳng phải là sự thùy mị. Một người phụ nữ 27 tuổi theo Chính Thống Giáo nói với tôi thế này. . . “những người con gái Israel không phải để cho ai muốn làm gì thì làm”. Cách cô ấy nói rõ ràng là đang rất mãn nguyện, cũng có phần kiêu kỳ, với cái thực tế là cô ta cũng chưa từng ngủ với bất kỳ ai xung quanh cả.

Đấy là cái ảo tưởng thuần túy, là kết quả từ bản năng hypergamy của nữ giới chứ không hề phụ thuộc vào bất kỳ phẩm chất nào có ở người phụ nữ ấy cả. Nhưng nó có lẽ là một ảo tưởng có ích cho xã hội. Nếu một người phụ nữ tin rằng bản thân cô ta “quá tốt” để đi ngủ lang, thì có lẽ chính nhờ cái ảo tưởng ấy đã giúp giữ gìn sự chung thủy của cô với người chồng của mình. Hôn nhân, nói cách khác, là cách để hướng bản năng hypergamy của nữ giới theo hướng có lợi cho xã hội. (Ta rất hay nghe thấy về sự cần thiết của việc định hướng bản năng tình dục của nam giới vào chuyện hôn nhân và gia đình, nhưng chẳng thấy ai nói tới nữ giới cả; đây là một sai lầm).

Trong bất cứ trường hợp nào, những người phụ nữ chẳng thường thể hiện sự thùy mị của họ nhiều như những lúc họ náo rỗng đầu. Bản năng hypergamy ngụ ý cho chuyện họ sẽ cố từ chối mọi lời đề nghị một cách tối đa; nếu như sự lựa chọn tốt nhất mà các cô chỉ coi nó là đủ tốt thôi, thế thì hầu hết mọi người xem ra chẳng đủ tốt với các cô ấy rồi. Thay vì tự bán rẻ bản thân, những người quan sát nhận định rằng, phụ nữ hiện đại có vẻ như đang tự hét giá bản thân quá cao so với thị trường. Người ta thường nói rằng “một người phụ nữ mà cho rằng cô ấy quá tốt với bất kỳ người đàn ông nào thì chắc cũng đúng đấy, nhưng phần lớn thời gian—thì cô toàn làm điều ngược lại”. Tại sao điều này lại đặc biệt nguy hiểm đối với phụ nữ ngày nay?

Trước đây, hầu hết mọi người sống cuộc sống trong khu vực quanh nhà thờ, trong một thế giới mà nhiếp ảnh còn chưa tồn tại nữa. Khái niệm về sự hấp dẫn tình dục của họ bị giới hạn bởi chính những trải nghiệm của họ. Lấy ví dụ về chính nguồn gốc gia đình của tôi, đã từng có một gia đình với ba người con gái, lớn lên tại một nông trại cùng với ba gia đình khác ở bên cạnh. Khi từng người con gái tới tuổi, mỗi cô sẽ cưới một người con trai từ những trang trại kế bên. Họ cũng chẳng mong cầu gì nhiều ở một người chồng. Có lẽ là do cả ba cô gái trên đã sống một cuộc sống mà chưa từng gặp người đàn ông nào có vẻ ngoài giống như Cary Grant vậy.

Nhưng vào những năm 1930s, có hàng triệu người phụ nữ đã theo dõi Cary Grant hai tiếng mỗi tuần và lặng lẽ so sánh những người chồng của họ với ông ta. Trong vài thập kỷ sau đó, ngành công nghiệp giải trí đã tiếp tục phát triển và cũng trở nên thô tục hơn. Cuối cùng thì có thời điểm, rất nhiều phụ nữ cảm thấy rằng họ đơn giản là không hứng thú gặp gỡ bất kỳ người đàn ông nào trông không giống một ngôi sao điện ảnh. Trong khi việc biến mình thành những ngôi sao điện ảnh của cánh đàn ông là điều không thể, thì việc khuyến khích cho cánh phụ nữ quăng mình vào, hay ít nhất là giữ mình cho tới khi gặp được những người trông có vẻ là ngôi sao điện ảnh lại khả thi hơn, tức là họ cũng lần lượt trở thành những con đĩ hoặc những bà cô chưa chồng. Helen Gurley Brown đã kiếm được hàng triệu đô bằng cách tạo ra chính xác những điều này. Sự ngán ngùi trong thanh xuân của người phụ nữ, kết hợp với lối suy nghĩ chưa đủ chín chắn trong giai đoạn này của cuộc đời, luôn cho thấy sự dễ tổn thương của phụ nữ với những kỳ vọng mang tính thiếu thực tế. Cuộc cách mạng tình dục là một phần trong việc khai thác sự dễ tổn thương của phụ nữ nhằm trục lợi trên quy mô lớn.

Vâng, với đàn ông cũng vậy, việc liên tục bị vây quanh bởi những hình mẫu phụ nữ đặc biệt hấp dẫn khiến họ bị hao tổn phần nào. Nhưng thật tế là họ lại ít bị ảnh hưởng hơn, bởi vì—nhắc lại một lần nữa—phụ nữ có sự lựa chọn. Cả những người phụ nữ trẻ tuổi với phong cách giản dị cũng thường chọn những người đàn ông có vẻ ngoài hoặc địa vị xã hội; nên họ có thể lựa chọn việc lang chạ hay không. Nhiều người phụ nữ không thể hiểu được chuyện những người đàn ông trẻ tuổi bình thường khác, vì họ sẽ không có quyền được lựa chọn ấy.

Phe truyền thống thỉnh thoảng cho rằng nếu chế độ một vợ một chồng được xem là sự trao đổi, với mục đích là hạn chế việc quan hệ tình dục của đàn ông một cách nhân tạo, nhằm nâng giá trị của người phụ nữ lên vì lợi ích của chính họ. (Đây cũng là điều mà mấy nhà chủ nghĩa không tưởng về tình dục của nam giới tin tưởng). Nhưng điều này sẽ buộc đàn ông phải nâng giá trị của mình lên, ví dụ như biến bản thân họ trở nên hấp dẫn hơn theo ý muốn. Chế độ một vợ một chồng không biến phụ nữ thành nhóm những người khát khao có được bạn tình, mà mặt khác là giúp cho họ có thêm nhiều sự lựa chọn. Có một phép so sánh tương đương về mặt kinh tế khác phù hợp với bối cảnh này: đó là trong tình dục cũng như những khía cạnh khác, thì người mua, chứ không phải người bán, là những người được toàn quyền quyết định giá cả. Và người mua, nhìn chung số đông, thì chỉ toàn những người đàn ông bình thường mà thôi.

Hơn nữa là, rất nhiều những người phụ nữ trẻ tin rằng, nếu có bất kỳ người đàn ông nào có ý định gặp gỡ họ, thì tất nhiên sẽ lấy họ làm bạn đời. Một phần là do sự ngây thơ lúc còn trẻ; một phần là kết quả từ nỗ lực hủy hoại những những cách tàn tình được xã hội cho phép; một phần là do những chiến dịch nữ quyền đã gán mác những hành vi tàn tình của nam giới là “quấy rối”. Thế nên những người phụ nữ ấy từ chối một cách giận dữ mọi nỗ lực từ cánh đàn ông mà họ nhận được trong suốt những năm đẹp nhất cuộc đời, như thể đó chỉ là những lời mời gọi để quan hệ đầy thô thiển. Khi họ bước sang những năm cuối của tuổi đôi mươi, thanh xuân của họ cũng đã dần xé chiều nên có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu chấp nhận ít nhất là vài lời mời hẹn hò. Rồi sau đó, họ ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng đàn ông thường chỉ dẫn họ đi chơi trong một hoặc hai lần rồi cũng ngừng liên lạc luôn. Họ cho rằng đàn ông chỉ đang vờn họ mà thôi. Họ tin rằng bản thân họ xứng đáng có được một chiếc nhẫn cưới, để đổi lại việc bản thân các cô đã rất hạ mình để cuối cùng chấp nhận một cuộc hẹn. Cũng như vài người đàn ông nghĩ rằng, thế giới nợ họ một cuộc sống, còn những người phụ nữ này nghĩ rằng thế giới nợ họ một tấm chồng.

Khi một người đàn ông mời một người phụ nữ đi chơi, thì anh ta chỉ ngụ ý rằng anh ta sẵn sàng cân nhắc việc xem cô ta như người bạn tình: Anh ta có thể sẽ cân nhắc việc cầu hôn cô ấy, nếu như cô làm cho anh ấy cảm thấy hài lòng trong quá trình tìm hiểu. Hầu hết những cuộc hẹn hò đều không kết thúc bằng những lời cầu hôn. Chẳng có lý do gì để họ nên làm vậy cả. Thay vì đổ lỗi cho cánh đàn ông vì đã không cam kết trong những trường hợp trên, họ nên phớt lờ vào việc tự kiểm soát trong chuyện quan hệ tình dục và thận trọng trong việc tìm kiếm bạn tình.

Để tổng kết lại: việc khuyến khích tối đa sự từ chối và những kỳ vọng không mang tính thực tế là một lý do (không liên quan gì đến sự thù mị cả) mà nhiều phụ nữ ngày nay không sinh con. Lý do thứ hai là thứ mà tôi gọi là hẹn hò ký sinh, một dạng trò chơi sẵn mồi mang tính kinh tế, với con mồi là nam giới và người chơi là nữ giới. Hãy để tôi giải thích.

Sự suy giảm trong việc kết hôn thường bị cho là do đàn ông hiện có thể “lấy những gì họ muốn” từ phụ nữ mà chẳng cần phải cưới hỏi gì. Nhưng sẽ ra sao nếu một người phụ nữ có thể lấy mọi thứ cô ấy muốn từ một người đàn ông mà chẳng cần phải cưới xin gì? Liệu các cô cũng sẽ bớt “cam kết” lại trong những trường hợp như thế? Thực tế là, phần lớn phụ nữ tìm kiếm chủ yếu là sự chú ý và tài sản từ những người đàn ông. Họ cảm thấy hạnh phúc khi hẹn hò với một người mà họ chẳng có tí tình cảm gì, họ chỉ coi đó là một hình thức giải trí và là nguồn chu cấp cho những bữa ăn miễn phí cùng những món quà mà thôi. Một người đàn ông có thể lãng phí rất nhiều tiền bạc và thời gian cho người phụ nữ như thế, trước khi anh ta nhận ra rằng mình đang bị lợi dụng.

Cuộc sống gia đình phải bao gồm sự hy sinh; một người mẹ tốt sẽ hết mình vì những đứa con của cô. Còn những người tình ký sinh chỉ là những kẻ biết lấy, chứ không biết cho; họ cũng chẳng phù hợp để kết hôn hay làm mẹ. Tính cách của những người này thường là đã cố định rồi khi một người đàn ông gặp được họ. Và vì anh ta chẳng thể nào thay đổi được họ, thì cách hợp lý duy nhất chính là học cách để nhận diện và né tránh những người này.

Cản trở thứ ba trong việc hạn chế sinh sản ở phụ nữ, đó là sự quá khích về vấn đề date rape. Bạn đọc có thể tham khảo qua vài chương đầu trong quyển *The Morning After* của tác giả Katie Roiphe. Ở độ tuổi mà phụ nữ có truyền thống chủ động tìm kiếm bạn tình, thì họ sẽ tham gia vào những

cuộc tuần hành “thâu đêm suốt sáng”, những chiến dịch “nâng cao nhân thức về việc hiếp dâm”, và các lớp học tự vệ, dạy họ cách đá vào háng của những hình nhân nam. Những người phụ nữ trẻ này dường như dành ít sự quan tâm đến những việc mà nam giới đang thật sự làm, hơn là với ham muốn tình dục của nam giới. Chủ biên Angela Fiori đã có những lời đánh thếp như sau, “Các chiến dịch date rape tại các trường đại học vào những năm đầu thập niên 1990s, chưa từng được thúc đẩy bởi sự quan tâm thật sự về vấn đề hạnh phúc của phụ nữ. Chúng chỉ là một phần trong nỗ lực xóa bỏ sự hợp pháp của bản năng tình dục khác giới, với những người phụ nữ trẻ và có sức hấp dẫn, bằng việc tô vẽ đàn ông như những kẻ hiếp dâm”. Ví dụ như việc huấn luyện tự vệ chẳng hạn, cũng chỉ thật sự nhằm mục đích khắc ghi vào tiềm thức nữ giới cái tâm lý tự vệ trước đàn ông, khiến cho việc tin tưởng và gần gũi của họ trở nên bất khả thi.

Đàn ông vẫn luôn là một phần lý do khiến cho xã hội trở nên ủng hộ quá mức cánh phụ nữ như thế. Những nỗ lực trong việc đẩy lên những nỗi sợ hãi vô lý của nữ giới, đang khiến họ rơi vào tình trạng tự giam cầm trong chính nỗi sợ của mình. Có rất ít thứ mà mỗi một người đàn ông có thể làm để thay đổi được việc này, hay có rất ít những lý do để khiến họ làm vậy. Ai mà lại muốn tán tỉnh một cô gái, thu mình trong một bộ giáp tâm lý chứa đầy sự nghi ngờ mà không thể xuyên thủng được?

Một lần nữa, những nam giới theo chủ nghĩa truyền thống với mục đích tốt đẹp vẫn chưa được giải thoát khỏi sai lầm trong việc phản ứng trước tình huống ấy. Những người cha khuyến khích con tham gia những lớp học tự vệ và mắc chứng hoang tưởng về date rape, khi cho rằng sự an toàn của con gái họ phải được ưu tiên hơn những vấn đề khác. Cuối cùng thì họ chắc sẽ bắt đầu thất vọng, vì sao mà họ chẳng có một đứa cháu nào cả.

Lý do thứ tư, rất nhiều phụ nữ không có bạn tình chỉ vì một lý do đơn giản, đó là họ đã bỏ rơi những người đàn ông của họ. Phụ nữ chủ động đòi ly hôn chiếm 2 phần 3 trong tổng số các vụ ly hôn. Tuy nhiên, hầu hết những người quan sát đồng ý rằng, thống kê đó đã đánh giá thấp các vấn đề sau: Trong rất nhiều trường hợp khi người chồng muốn ly hôn, đó là vì những người vợ không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân nữa. Thật khó để có thể nắm bắt chính xác dữ liệu được, nhưng những nhà theo dõi sát sao về vấn đề này cho rằng chính phụ nữ chịu trách nhiệm cho chín trên mười vụ ly hôn và đổ vỡ: Không phải đàn ông không yêu rồi bỏ họ, mà là đàn ông yêu họ và bị bỏ rơi bởi họ. Thật vậy, rất nhiều phụ nữ trẻ tin rằng họ muốn có hôn nhân, nhưng những gì họ thật sự muốn là một cái đám cưới mà thôi (hãy

nghĩ về mấy cái tạp chí chuyên về đám cưới ấy). Vô hình chung thì phụ nữ là người muốn bước vào hôn nhân trước tiên và cũng là người muốn bước ra đầu tiên. Tất nhiên là, chuyện cưới thì dễ; còn sống hạnh phúc tới đầu bạc răng long mới là khó khăn thật sự.

Điển hình là việc, người vợ không đáng tin tưởng ấy lại chẳng có ý định ở một mình như vậy hoai. Nhưng vài người đàn ông sẽ đắn đo vì bản thân bị liên lụy trong chuyện ly hôn ấy; họ sẽ thắc mắc rằng “Tôi đang hẹn hò với vợ của ai đây?”. Cũng có những cân nhắc rất thận trọng; một người phụ nữ với quá khứ bỏ rơi chồng thì thật khó để có thể cho là đáng tin tưởng trong cuộc hôn nhân thứ hai. Và rất ít người đàn ông sẵn sàng hỗ trợ tài chính cho những đứa con của một người đàn ông khác. Những người phụ nữ thường xuyên thể hiện sự phẫn nộ khi bất lực để tìm ra một sự thay thế cho người chồng mà họ đã dứt áo ra đi: Tôi gọi những người phụ nữ đó là những kẻ ngoại tình nóng nảy.

Sự kiêu căng, chủ nghĩa ký sinh, chứng hoang tưởng và sự không chung thủy chỉ là số ít những đặc tính gây khó chịu của phụ nữ phương Tây hiện tại; thêm nữa là việc thiếu lễ độ. Ở mức độ nào đó thì nhìn chung, sự sụt giảm trong việc thể hiện sự lễ độ trong suốt nửa thế kỷ qua, đều có sự tham gia của cả hai giới. Nhưng tôi tin rằng, một vài trong số đó là hậu quả đến từ chủ nghĩa không tưởng về tình dục của nữ giới. Đây là lý do vì sao.

Khi nhìn vào bìa của tờ tạp chí Cosmopolitan, người ta sẽ nghĩ rằng phụ nữ bị ám ảnh bởi việc trao cho những người đàn ông khoái cảm tình dục. Điều này quả thật là rất mới mẻ với rất nhiều người đàn ông. Thật vậy, sự mâu thuẫn giữa những thứ phụ nữ đọc được và những gì họ đối xử với đàn ông, hầu hết đều trông rất kỳ lạ. Lời giải cho bí ẩn này chính là, người đàn ông mà các cô gái trên tạp chí Cosmo sẵn sàng để thỏa mãn chỉ có trong trí tưởng tượng mà thôi. Cô sẽ gặp anh sau khi trang điểm theo kiểu mới này, sau khi giảm thêm 5 pound hay tìm ra được mái tóc ưng ý chẳng hạn. Trong khi đó, cô lại đối xử với những người đàn ông bằng xương bằng thịt mà cô gặp chẳng khác gì bụi bần. Tại sao lại phải cư xử lễ độ với những người đàn ông bình thường trong khi chắc chắn sẽ có một người đàn ông hoàn hảo tới bên mình vào mai đây? Những người đàn ông từ thế hệ trước sẽ chẳng thể nào hiểu rõ làm sao mà những người phụ nữ lại trở nên kém văn minh đến như thế. Khi tôi nhận ra sự bất thường trong hành vi của phụ nữ mà tôi quan sát thấy được, thì cũng có vẻ đã trễ rồi—giả dụ như phụ nữ có từng cư xử như thế tại nhiều thời điểm khác nhau trong quá khứ, thì chắc loài người đã tuyệt chủng mất rồi.

Độc giả mà còn đang nghi ngờ việc tôi đang phóng đại, xin hãy dành một chút thời gian để lướt qua những dòng tự giới thiệu của cánh phụ nữ trên những trang web hẹn hò. Họ chẳng bao giờ đề cập tới con cái cả, nhưng hầu hết vẫn luôn lồng vào từ “vui”. “Tôi thích tiệc tùng và được vui vẻ! Tôi thích làm vài ly bia, đi chơi với những người thú vị, và đi mua sắm!” Những người phụ nữ trẻ mời gọi “những anh chàng nóng bỏng” liên lạc với họ. Không ngạc nhiên mấy khi một số anh sẽ liên lạc, và có lẽ là sẽ có một chút niềm vui với những cô gái ấy. Nhưng liệu có anh chàng nhạy cảm, “nóng bỏng”, hay nói cách khác, sẽ bắt đầu một gia đình với một sinh vật như thế không?

Một người vợ tốt không phải cứ đẻ là có. Những bé gái trước đây, từ lúc còn thơ thì được dạy rằng rồi chúng cũng sẽ trở thành những người vợ và những người mẹ. Chúng sẽ được dạy những kỹ năng cần thiết để có thể trở thành những hình mẫu ấy đấy. Một người cầu hôn trẻ tuổi sẽ mong cô gái ấy biết được một vài điều như nấu ăn và nội trợ chẳng hạn. Ngày nay, rất nhiều phụ nữ có vẻ không ý thức được rằng họ cần phải có thứ gì đó chăm sóc cho người chồng của mình, bên cạnh một cơ thể ấm nóng.

Chuyện đang xảy ra với một người phụ nữ ở hiện tại, là tự gạt bản thân rằng cô ta xứng đáng với một người chồng tầm cỡ ngôi sao điện ảnh, và thất bại không chỉ dừng lại ở việc không tìm được hình mẫu lý tưởng, mà là cả hình mẫu bình thường cũng không nốt. Tất nhiên phụ nữ không đổ lỗi cho sự vô lý và cả tin của bản thân, cô đổ lỗi cho cánh đàn ông. Có một thể loại văn học được sinh ra để xúi giục nữ giới chọc tức người khác giới. Dưới đây là tên của một vài tựa sách, tất cả đều đang được bày bán trên trang Amazon.com: Why Men Are Clueless, “Let’s Face it, Men are @\$#%e\$”: What Women Can Do About It, How to Aggravate A Man Every Time . . . And Have Him Beg for Mercy, Things You Can Do With a Useless Man, 101 Reasons Why a Cat Is Better Than a Man, 101 Lies Men Tell Women — And Why Women Believe Them, Men Who Hate Women and the Women Who Love Them, Kiss-Off Letters to Men: Over 70 Zingers You Can Use to Send Him Packing, Mess with His Head, hay Just Plain Dump Him, hay—cho người phụ nữ nào mà muốn chia tay ngay lập tức—How to Heal the Hurt by Hating.

Đối với một vài người phụ nữ, việc ghét bỏ đàn ông có chiều hướng chuyển sang vấn đề về tâm thần. Một biển quảng cáo lớn tại quê nhà của tôi, như đang hỏi những người lái xe tạt ngang qua rằng: “Có bao nhiêu phụ nữ phải chết trước khi bạo lực gia đình bị xem là một tội?” Người đi

đường chắc sẽ suy nghĩ rằng, chuyện gì xảy ra với người tài trợ quảng cáo cho cái thông điệp đó vậy. Liệu họ có thật sự nhận ra rằng việc đó vẫn luôn được xem là một tội, khi một người đàn ông cố giết vợ của anh ta? Liệu họ có đang khuấy động nỗi sợ hãi ấy? Hay là tâm trí họ đang bị u mờ bởi sự ghét bỏ, đến mức họ chẳng thể nhìn nhận thế giới theo cách thực tế nữa?

Đây là những gì ta đang chứng kiến chỉ sau một thế hệ phụ nữ trải qua việc giải phóng tình dục. Rất nhiều người đàn ông cảm thấy hoang mang khi họ nhận ra được mức độ sâu rộng trong sự phẫn nộ của phụ nữ lên chính họ. Điều gì đã khiến những người phụ nữ được cho là có cuộc sống sung túc và được che chở nhất trong lịch sử, lại trở nên phẫn nộ đến như thế?

Henry Makow, một người ghi chép về lịch sử internet đã đưa ra một chẩn đoán hợp lý mà tôi chưa từng thấy ở bất cứ đâu, trong một văn bản có tựa đề “The Effect of Sexual Deprivation on Women” (Ảnh hưởng của việc mất đi quyền lợi tình dục của phụ nữ). Trùng hợp với phong trào cuồng loạn về việc hiếp dâm, anh ta cho rằng: “Đàn ông là ‘những kẻ hiếp dâm’ vì họ không cho người phụ nữ thứ tình yêu mà họ cần”. Nói cách khác, nếu như vấn đề nằm ở việc đàn ông, ahem, không còn theo đuổi phụ nữ nữa? Những gì mà ta đã nói ở trên ủng hộ cho cái giả thiết, rằng văn minh phương Tây đang đối mặt với cơn đại dịch về sự tuyệt vọng trong tình dục của nữ giới. Và một lần nữa, một nhà bình luận bảo thủ điển hình sẽ hoàn toàn không có khả năng để giải quyết vấn đề một cách đúng đắn: Theo bản năng, anh ta sẽ muốn bước đến trong bộ giáp sáng chói của mình và nói rằng “Đừng sợ hãi, hỡi những thiếu nữ dịu dàng, ta sẽ ngăn chặn những con quái vật hung ác này, làm ô uế sự trinh nguyên của các nàng”. Nếu phụ nữ cần tình yêu từ đàn ông nhưng lại không có được nó, thì cũng chẳng giúp ích gì cho họ cả.

NHỮNG NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ LÃNG QUÊN

Nỗ lực để hiện thực hóa một xã hội không tưởng về tình dục của phụ nữ đã bị đổ bể từ trước khi nó bắt đầu. Những mong cầu của phụ nữ chỉ toàn nhắm tới những điều không thể, chúng xung đột với nhau, và thay đổi một cách khó đoán. Do đó, bất cứ đề xuất nào buộc đàn ông (hay “xã hội”) phải làm thỏa mãn những mong ước của phụ nữ đều sẽ thất bại, cho dù nếu tất cả đàn ông sẵn sàng đáp ứng những điều đó. Phụ nữ càng được nhiều quyền lợi, thì đàn ông càng phải chịu thêm nhiều sự trừng phạt: Nó sẽ không thể thành công, bởi vì những mong cầu của phụ nữ sẽ luôn vượt ra ngoài khuôn khổ và dẫn tới những đòi hỏi mới khác.

Nhưng trong khi cuộc cách mạng vẫn chưa hoàn thành được những mục tiêu, thì nó đã đạt được vài thành tựu nhất định. Nó đã hủy hoại được chế độ một vợ một chồng và sự ổn định của gia đình. Kết quả là đã hình thành nên tập quán kết đôi đa thê của những người phụ nữ khiếm nhã, đang theo đuổi một số lượng nhỏ những người đàn ông một cách đầy mù quáng. Lượng trẻ em sinh ra cũng bị giảm đi, và chắc chắn rằng rất nhiều trong số những đứa bé được sinh ra sẽ lớn lên mà không có bóng dáng người cha trong cuộc đời của chúng. Và, điều ít được nhắc tới nhất, đó là cuộc cách mạng đã khiến cho chuyện kiếm vợ của những người đàn ông tử tế trở nên bất khả thi.

Một người thỉnh thoảng sẽ nghe thấy những nghiên cứu với mục đích chỉ ra rằng đàn ông có phần hạnh phúc hơn trong “đời sống tình dục” của họ hơn phụ nữ. Tôi luôn cảm thấy buồn cười khi có ai đó lấy những kết quả khảo sát ấy để làm cơ sở cho những điều họ nói. Trước tiên, phụ nữ phàn nàn về mọi thứ nhiều hơn tất cả đàn ông. Nhưng điều thứ hai, đó là rất nhiều đàn ông (kể cả những anh chàng trẻ tuổi) trải qua cảm giác cực kỳ nhục nhã khi họ không thành công trong việc tán tỉnh phụ nữ. Họ hiếm khi được chú ý so với những người đàn ông khác, và ở hiện tại thì họ thật sự còn ít khi được chú ý hơn trước nữa. Mỗi người họ đều khoác lên mình cái vẻ ngoài mạnh mẽ, nhưng thật tế thì có vẻ như anh ta đang rất cô đơn. Do đó, hầu hết đàn ông luôn tưởng rằng, những người đàn ông khác đều rất thành công trong việc tán tỉnh phụ nữ hơn cái thực tế đang diễn ra. Tình trạng đã trở nên tệ hơn kể từ thập niên 1960s, bằng việc tuyên truyền về cái ảo tưởng rằng có “nhiều cơ hội quan hệ” cho đàn ông hơn so với trước đó.

Nhưng nếu phụ nữ chỉ kết đôi với số ít những người đàn ông đặc biệt hấp dẫn, và nếu rất nhiều phụ nữ thất bại hoàn toàn trong việc kết đôi, thì chắc hẳn phải có một số lượng rất lớn những người đàn ông chẳng thể có cho mình một người phụ nữ. Dựa trên tinh thần của William Gilmore Simms, ta sẽ đặt tên cho họ là những người đàn ông bị lãng quên của cuộc cách mạng tình dục. Tôi có lý do để tin rằng dần dà sẽ có rất nhiều người sẵn sàng “chui ra khỏi tủ” (một thuật ngữ đang khá phổ biến, chỉ việc công khai về quan điểm tình dục) và chấp nhận chuyện đó, chuyện mà họ chưa từng được trải nghiệm tình dục, thứ mà một người có lẽ đã được đọc qua hết. Thận trọng một chút sẽ khiến ta phải cân nhắc về tình huống của những người đàn ông này.

Trong những xã hội, nơi mà chế độ đa thê phổ biến (ví dụ như, tại châu Phi và thế giới Hồi giáo), những người độc thân có xu hướng hình thành nên những băng nhóm có hành vi chống đối xã hội: “Chẳng hay ho gì khi để một người phải cô đơn”.

Trong xã hội của chúng ta, vô hình chung khi nói về những nhóm hay những sự kiện “độc thân” thì những người đàn ông được cho là ngoài 30, ngây thơ, chưa có gia đình và những người phụ nữ thì bị cho là thô lỗ, cộc cằn và thường xuyên ly dị. Thế thì những người độc thân ấy đã làm gì trong suốt những năm qua? Ở phương Tây cho tới thời điểm hiện tại, chưa có thói quen cho việc hình thành nên các băng nhóm tội phạm nào như trên cả. Nếu họ đã thật sự làm gì đó thì chắc đã hấp dẫn được phụ nữ rồi: Mọi người có lẽ là đã nghe qua những câu chuyện về tử tù, vây quanh là những lời cầu hôn từ những người phụ nữ đang cảm thấy chán chường và muốn tìm kiếm cảm giác mạnh.

Tôi không cho rằng những người độc thân hiện nay, có gì khác biệt so với những người đàn ông kết hôn sớm và chăm lo cho gia đình, từ trước khi cuộc cách mạng tình dục diễn ra.

Bản năng tự nhiên khiến những chàng trai trẻ gần như cực kỳ “điên loạn” vì các cô gái. Họ tin rằng những cô gái trẻ là thứ gì đó rất tuyệt vời trong khi thực tế hầu hết lại không như vậy. Ham muốn tình dục của nam giới, vốn là thứ luôn bị phụ nữ hiện đại than phiền rất nhiều, lại tồn tại phần lớn là vì lợi ích của chính phụ nữ. Như Schopenhauer từng viết rằng:

Thiên nhiên đã ban tặng [cho các cô gái] sắc đẹp và sự quyến rũ chỉ trong vài năm để trong suốt những năm ấy, các cô có thể theo đuổi hình

tượng về một người đàn ông sẵn sàng làm mọi thứ để hỗ trợ cô một cách đầy hãnh diện, bằng cách này hay cách khác trong suốt phần đời còn lại của cô, đây chắc hẳn là một bước đi dường như rất khó để xảy ra, khi mà anh chàng ấy cân nhắc một cách kỹ càng. Do đó, tự nhiên đã trang bị cho phụ nữ, cũng như giống cái của mọi loài sinh vật, những công cụ và vũ khí để khi cần thì các cô có thể tự đảm bảo được sự tồn tại chính mình.

Tôi thấy chẳng có lý do gì để những chàng trai trẻ nên bớt ngây thơ lại hơn họ trước đây, khi nói về những cô gái trẻ.

Hơn nữa, rất nhiều đàn ông còn cho rằng phụ nữ coi trọng đàn ông trung thực, sống trong sạch và có trách nhiệm (trông có vẻ ngược lại với, ví dụ như, tử tù chẳng hạn). Thế là anh cố gắng cắm mặt vào làm việc thật chăm chỉ, đầu óc thì quay cuồng bởi sự bất định và nghi ngờ về bản thân, dần dà thì chàng độc thân của chúng ta cũng có được một cuộc sống khá tươm tất cho chính mình. Nhưng lại chẳng có người phụ nữ nào ở đó để yêu thương, để ủng hộ và hết lòng vì anh cả. Cho dù nếu như anh có thật sự đi kiếm vợ đi chẳng nữa, rồi anh sẽ thấy bản thân bị vướng vào những cáo buộc như là quấy rối hay rình rập.

Nếu đá một con chó thân thiện đủ lâu, thì bạn sẽ có cho mình một con chó hung dữ.

Thế còn những người phụ nữ mơ ước của những người đàn ông cô đơn kia đang làm gì trong suốt những năm qua, khi mà các anh còn là một chàng thanh niên khốn khổ và cô đơn, khi các anh khát khao có được cô? Đi quan hệ với những anh chàng bảnh bao và cũng là những người từ chối các cô một cách đầy bí ẩn trong việc “cam kết” làm đám cưới, rồi các cô cưới chồng và li dị sau đó, hoặc giữ mình rồi chờ cho tới khi gặp được một Mr. Right hoàn hảo.. Ngạc nhiên thay, những người phụ nữ ấy với vẻ ngoài đã không còn trẻ trung và đang nhanh chóng tới thời kỳ mãn kinh, thì giờ lại sẵn sàng đi chơi với anh ta. Nếu như các cô cảm thấy được thỏa mãn bằng những bữa ăn miễn phí và phương tiện giải trí mà các anh chu cấp cho, thì lúc đó các anh mới được phép trao cho các cô chiếc nhẫn cưới đấy. Rồi các cô sẽ gia ân cho các anh bằng cách hỗ trợ các cô lẫn con của các cô, mà họ có với người đàn ông khác, trong suốt quãng đời còn lại của các anh. (Tôi từng chứng kiến một bài quảng cáo từ một người phụ nữ, tuyên bố rằng mục tiêu của cô là “đạt được sự đảm bảo về tài chính cho chính tôi và những đứa con gái của tôi”). Thế quái nào mà có ông nào chịu được cái điều khoản này cơ chứ? Như một người đàn ông

nói với tôi rằng: “Mấy con mèo con mà đã chẳng ưa tôi rồi, thì tôi cũng chẳng cần mấy con mèo lớn xác làm gì.”

Phụ nữ phương Tây giờ đã trở thành “gánh nặng cho đàn ông da trắng” mới, và các dấu hiệu cũng cho thấy rằng các anh cũng chẳng muốn chịu đựng việc đó chút nào.

ĐẢO CHÍNH TÌNH DỤC: SỰ ĐÌNH TRỆ HÔN NHÂN

Thuật ngữ “Thermidor” (tháng đảo chính) ban đầu được dùng để nói về tháng kết thúc nổi kinh hoàng của cuộc Cách mạng Pháp. Tới tháng 7 năm 1794, hàng ngày có khoảng hai mươi tới ba mươi người bị chém đầu tại Paris dưới một bộ luật gọi là Luật Tình nghi, không yêu cầu bất cứ bằng chứng rõ ràng nào để tố cáo cả. Tại buổi Hội nghị vào ngày 26 tháng 7, Robespierre thận trọng tiết lộ rằng có một số đại biểu đang bị tình nghi là “những kẻ phản bội”, nhưng từ chối nêu đích danh họ. Những người nghe thấy được đều nhận ra rằng, hy vọng an toàn duy nhất của họ nằm ở việc phải giết Robespierre trước khi ông ta giết họ. Họ lên kế hoạch ngay đêm đó, và tới sáng hôm sau thì ông ta bị bắt. Chỉ trong hai ngày, ông cùng tám mươi người ủng hộ ông trong đảng đều bị xử chém. Trong suốt những tuần tiếp theo, các nhà tù đều trống chỗ và cuộc sống dần trở lại bình thường.

Có điều gì đó tương tự đang diễn ra ở hiện tại, đặc biệt là với chủ nghĩa nữ quyền. Lấy ví dụ như phong trào quấy rối tình dục chẳng hạn. Khi phong trào này lan ra, số lượng đàn ông chưa bị tố cáo từ từ giảm dần. Thậm chí là có thời điểm, kể cả những người đàn ông chủ động đồng cảm với phong trào này, cũng hiểu rằng bản thân họ cũng không được an toàn, sự vô tội của họ cũng chẳng thể bảo vệ họ hay công việc của họ. Một bằng chứng không rõ ràng cho thấy rằng, tại rất nhiều khu vực làm việc đã đạt tới một cột mốc. Lúc này, đàn ông đang phát triển một dạng hành vi để tự-bảo-vệ-bản-thân nhằm tránh nói phải những từ hay tiếp xúc với phụ nữ. Người ta có thể nghe thấy những câu chuyện về việc phụ nữ bước vào căn phòng đang tràn ngập tiếng nói chuyện của những người đồng nghiệp nam, rồi bỗng nhiên không khí trở nên căng thẳng và yên ắng khi họ nhìn thấy phụ nữ bước vào. Quả thật là một “môi trường làm việc kém thân thiện”.

Tuy nhiên, một diễn biến nghiêm trọng hơn mà ta được biết tới với cái tên đình trệ hôn nhân đã xảy ra. Khái niệm này lần đầu được biết đến là trong một bài xã luận trên trang Philadelphia Enquirer vào năm 2002. Hai năm sau đó, một nghiên cứu chính thức đã đưa ra những dữ liệu về vấn đề này: Gần 22% người Mỹ độc thân trong độ tuổi 25–34 đã quyết định sẽ không bao giờ kết hôn. Hơn 53% nói rằng họ không hứng thú với việc kết hôn sớm. Điều đó chỉ ra rằng chỉ có 25% là muốn lấy vợ. Đây có lẽ là một tình huống vô tiền khoáng hậu trong lịch sử thế giới.

Cánh đàn ông dẫn chứng việc quan hệ tình dục thoải mái ngoài hôn nhân là một lý do khiến họ không muốn kết hôn. Nhưng điều này không mang ý nghĩa rằng vấn đề có thể được giải quyết chỉ đơn giản là khiến họ phải tuyên thệ (ví dụ như, cưới chạy bầu chẳng hạn). Hiện nay, đàn ông nhận ra rằng họ có nguy cơ mất đi những đứa con của mình trong cái khoảnh khắc dù anh ta chẳng là gì sai cả, nhưng vì mẹ của những đứa trẻ quyết định thanh lý cuộc hôn nhân hay “mối quan hệ của họ” tại Tòa án Gia đình. Chính vì lý do này, rất nhiều trong số họ từ chối việc trở thành cha của những đứa trẻ dù có được miễn trừ xét xử hay không. Tại Đức, nơi có tỷ lệ sinh còn thấp hơn cả ở Mỹ, vấn đề này được gọi là Zeugungsstreik, giống một “cuộc đình trệ sinh sản”, hơn là một cuộc đình trệ hôn nhân. Một số phụ nữ trải qua cái cảm giác mà nay đã được biết đến là chứng “cuồng em bé”, khiến cho những người phụ nữ này phải nói dối những người đàn ông của họ về việc có sử dụng biện pháp tránh thai hay không. Tất nhiên là đàn ông cũng đang rất thận trọng về vấn đề này.

Chẳng ai nợ phụ nữ việc phải hỗ trợ tài chính, những đứa con, sự tôn trọng hay tình yêu cả. Người phụ nữ mà chấp nhận và sống đúng với những nguyên tắc thì sẽ có quyền đưa ra những yêu cầu nhất định với người chồng của cô; cái danh nữ giới chẳng đem lại cho cô ta thứ gì cả.

Phụ nữ phương Tây đã tự vứt bỏ nôi cơm của mình trong suốt nhiều thập niên gần đây. Với tôi thì quả thật công bằng khi nói rằng, đa số phụ nữ sẵn sàng từ bỏ đặc quyền kết hôn với những người đàn ông tử tế. Đã đến lúc để đàn ông từ bỏ vai trò bảo vệ và nói với phụ nữ, rằng chúng tôi sẽ tự “giải phóng” bản thân mình cho dù phụ nữ có muốn hay không. Phụ nữ có thể tự lo công việc của họ, tự trả phí hàng tháng, sống, già đi, và cuối cùng là tự chết luôn. Mỗi bước đi của họ khiến mọi chuyện trở nên như hiện tại, đều liên quan tới sự khẳng định về “quyền” của họ và sự nhượng bộ của nam giới. Cũng sẽ hợp lý nếu đàn ông nói với họ rằng, bằng vài lời của Schadenfreude, “bạn tạo ra chiếc giường cho riêng mình, giờ thì bạn có thể thoải mái nằm trên đó—một mình.”

Không may là, vấn đề này không chỉ đơn giản là ngừng tại đó. Không có con cái, loài người không có tương lai, và không có phụ nữ thì đàn ông không thể tự có con cái được.

Một xu hướng khá phổ biến đó là tìm kiếm vợ người ngoại quốc. Có thể đoán được rằng, giới nữ quyền đã rất nỗ lực nhằm kêu gọi đưa xu hướng này ra ngoài vòng pháp luật, hay ít nhất là thể hiện thái độ không ủng hộ, và một luật đã được Quốc Hội thông qua (Đạo luật Môi giới Hôn nhân

Quốc tế 2005). Lý do bề ngoài là bảo vệ những cô gái ngoại quốc vô tội khỏi việc “bị lạm dụng”; lý do thật sự là để bảo vệ những phụ nữ người Mỹ hư hỏng và ủng hộ chủ nghĩa nữ quyền chống lại sự cạnh tranh từ ngoại quốc. Hầu hết những lập luận mang tính kính tế và hành rào thuế quan để bảo vệ nền công nghiệp nội địa đều dựa vào cùng quan điểm trên.

Giới nữ quyền đã nghĩ về phương án cưỡng ép thông qua chính phủ. Ý tưởng là sẽ khơi gợi hành vi mang tính dục vọng của đàn ông, vốn là thứ mà giới nữ quyền không nhận được. Một số người đàn ông đã thể hiện sự lo lắng về việc đề xuất hình thức hôn nhân ép buộc có thể sẽ diễn ra.

Trong khi đó, đàn ông đã bắt đầu nhận ra rằng bất kỳ sự thân mật về tình dục nào với một người phụ nữ, đều có thể dẫn tới những cáo buộc về date rape dựa vào những gì đang diễn ra trong đầu cô ấy, vốn chẳng phải là thứ mà các anh có thể kiểm soát được. Phụ nữ thường xuyên chối bỏ trách nhiệm trong việc thực hiện hành vi quan hệ, bằng việc đổ lỗi lên người đàn ông có liên quan đến hành vi ấy. Chẳng cần đến bất cứ hình thức ép buộc kết hôn hợp pháp hay được xã hội công nhận nào, vì vậy mà đàn ông coi sự trong trắng là hình thức duy nhất để tự bảo vệ chính họ.

Đình trệ tình dục lên nam giới chắc hẳn vượt quá những gì mà Aristophanes có thể tưởng tượng được. Nhưng tôi không hề đánh giá thấp đàn ông. Bởi chính chúng ta, chứ không phải phụ nữ, là những người kiến thiết, duy trì, và là những người bảo vệ nền văn minh.

Thông tin mới nhất đến từ những khu ký túc xá trong các trường cao đẳng, phụ nữ đã bắt đầu than phiền rằng đàn ông chẳng mời họ đi chơi gì cả. Đúng thế đấy: Khi hệ nội tiết của đàn ông đang đạt đỉnh thì họ sẽ tới lớp và tay trong tay với những cô nàng trẻ trung và hấp dẫn, hiện nay còn đông đảo hơn những người phụ nữ than phiền kia, bên cạnh đó mấy anh cũng từ chối hoặc lơ mấy cô nữ quyền nổi. Một số báo cáo còn cho thấy việc thường xuyên đặt câu hỏi rằng “Bạn là gay à?” của những cô sinh viên đang cảm thấy tuyệt vọng. Đây là những gì sẽ xảy ra khi phụ nữ đã liên tục than phiền trong suốt bốn mươi năm về việc bị “lợi dụng như những công cụ tình dục”: Thế thì đàn ông ngưng lợi dụng họ như những công cụ tình dục mà thôi.

Không lâu trước đó, tôi để ý thấy một poster tuyển dụng của giới nữ quyền tại một trường cao đẳng tại địa phương. Hầu hết trong số đó đều có chữ FALSE (sai) được ghi in hoa và dễ thấy từ xa. Phía dưới có ghi gì đó kiểu

tuyên truyền: “. . . chúng ta là những kẻ điên bị đám đàn ông ghét bỏ”, v.v;
“Hãy tham gia cùng chúng tôi”.

Khi hầu hết những khẩu hiệu tuyên truyền cho một phong trào đều đi kèm với lượng lớn những câu như ‘Chúng ta không tệ như mọi người hay nói’, bạn biết đấy, chắc phải có chuyện gì đó rồi.

VẬY CẦN PHẢI LÀM GÌ?

Chúng ta đã đi đến cái giai đoạn lịch sử hiếm hoi khi mà chúng ta, những người đàn ông chiếm được thế thượng phong trong cuộc chiến về giới tính. Đa phần là đều dựa vào cách mà chúng ta sử dụng nó ra sao. Thứ duy nhất còn chống đỡ cho chính quyền quan liêu của giới nữ quyền hiện tại, là việc sẵn sàng để tiếp tục sống theo những nguyên tắc truyền thống của những “nam giới da trắng dị tính” bị căm ghét kia: không chỉ làm việc, tiết kiệm, trả thuế, và tuân thủ theo pháp luật, mà còn là sinh ra và nuôi nấng những đứa trẻ. Một khi chúng ta ngừng làm những việc trên, thì toàn bộ cái hệ thống bảo trợ và theo chủ nghĩa ký sinh kia sẽ sụp đổ.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi chính là khi nữ giới có sự nhượng bộ đầu tiên, thì bản năng bảo vệ của nam giới sẽ lại được kích hoạt và đàn ông sẽ hân hoan và hét lên rằng “Mọi chuyện sẽ được tha thứ” rồi thi nhau chạy tới đội các cô lên đầu. Điều này không được xảy ra. Ưu tiên trước nhất của chúng ta là chấm dứt nền công nghiệp ly hôn hiện tại. Một người đàn ông phải kiên quyết không nhượng bộ dưới mức ràng buộc về mặt pháp lý mà cô ta phải yêu quý, trân trọng và tuân theo anh ta, trước khi anh trao cho cô một đứa con lúc cô “đủ tuổi để quan hệ”.

Một sự cam kết khác được dùng để củng cố cho hôn nhân, đó là sử dụng những hợp đồng hôn nhân đã được cá nhân hóa. Những hợp đồng này có thể được điều chỉnh cho phù hợp với nhiều tập tục và tôn giáo khác nhau. Tôi thấy chẳng có lý do gì để mà họ không yêu cầu những người chồng của mình sẽ thay mặt gia đình đi bầu cử. Giới nữ quyền, thường cho là việc tham gia chính trường có phần quan trọng hơn đời sống gia đình, vẫn có thể sống cuộc sống mà họ cảm thấy thoải mái, nhưng họ sẽ bị buộc phải thực hiện một lựa chọn sáng suốt. Điều này cũng sẽ giúp làm xói mòn đi sự mê tín về quyền phổ thông khi tham gia vào chính trị, và bản thân đời sống chính trị cũng sẽ bớt bị ảnh hưởng bởi xu hướng nữ quyền nhằm coi trọng sự ổn định thay vì sự tự do, và xây dựng những chính sách công dựa trên tình cảm. Tài sản cũng sẽ được đảm bảo hơn khi những người tạo ra của cải có được quyền lực chính trị lớn hơn.

Chính sách kinh tế nên được quyết định dựa trên nhu cầu để duy trì giống loài và nền văn minh. Có điều gì đó không ổn ở đây, khi mà mọi người đều có thể mua được một chiếc TV plasma có độ phân giải cao cùng với ba trăm kênh truyền hình, nhưng một người đàn ông thật thà với năng lực chỉ

ở mức trung bình và sẵn sàng làm việc lại không đủ khả năng để nuôi gia đình.

Việc lựa chọn bạn tình của nữ giới luôn bao gồm yếu tố kinh tế trong đó. Hesiod đã cảnh báo những thính giả nam vào thế kỷ thứ bảy trước Công nguyên rằng “cái nghèo đáng ghét thì chả ai chia sẻ cùng, chỉ có lúc phú quý mà thôi”. Chính vì sự hiển nhiên trong bản năng tình dục của phụ nữ như thế nên đó cũng là lý do đằng sau những từ như “dù giàu có hay nghèo đói” trong lễ kết hôn của đạo Cơ đốc giáo. Người đàn ông phải biết rằng anh ta nắm trong tay một giao kèo, để đảm bảo rằng cho dù anh ta có thành công trong việc chu cấp như vợ anh ta (hay chính bản thân anh ta) mong ước hay không.

Trong gia đình, người chu cấp phải kiểm soát được việc phân phối tài sản của anh ta. Cái cách người ta quản lý tài sản kiểu truyền thống trong hôn nhân, ví dụ như, người vợ yêu cầu được chồng mình hỗ trợ, một lần nữa cần phải có điều kiện kèm theo. Cô ta có thể chạy theo người bán sữa nếu cô ấy muốn thế—tất nhiên là phải bỏ lại đằng sau những đứa con của cô (nếu bất cứ ai mà sẵn sàng làm như thế thì có lẽ họ không phù hợp để làm mẹ trong bất kỳ tình huống nào cả); nhưng cô không có quyền đuổi chồng cô ra khỏi nhà của chính anh ta và thay thế anh bằng người bán sữa được, hay tiếp tục bòn rút tài sản từ chính người chồng mà cô đã bỏ rơi. Cho tới khi những cải cách hợp lý được đặt ra, đàn ông phải từ chối việc trở thành con mồi cho cái chế độ tội phạm, ép buộc họ phải chu cấp cho những người vợ phản bội và tước đoạt đi những đứa con khỏi vòng tay của họ.

Vấn đề date rape có thể được giải quyết một cách nhanh chóng bằng việc khôi phục định chế hôn nhân cưỡng ép—những người bị cưỡng ép phải là phụ nữ. “Nạn nhân” của chúng ta nên được yêu cầu phải vào bếp và chuẩn bị bữa ăn tối cho vị lãnh chúa và chủ nhân mới của cô. Nghe thì có vẻ cả hai bên đều không hòa hợp lắm, nhưng ít nhất thì đứa trẻ sẽ có được cả người cha lẫn người mẹ. Hơn nữa, sau khi sinh ra đứa con của mình, người phụ nữ sẽ có những thứ quan trọng hơn để lo lắng, hơn là bất cứ hành vi nào mà cô cho là phù hợp với quan niệm mới mẻ về “thế nào là tự nguyện quan hệ thật sự” của các vị giáo sư theo chủ nghĩa nữ quyền. Sinh con vẫn luôn là liều thuốc tốt nhất cho chứng kiêu ngạo của nữ giới.

Những cáo buộc về việc bị quấy rối, nên được ghi nhận lại một cách công khai. Điều này sẽ giúp duy trì những danh sách, bao gồm những người phụ nữ có lịch sử cáo buộc tội danh trên, vì lợi ích của chính những nhân

viên trong cùng công ty, quan trọng hơn nữa, là của chính những người bạn đời tiềm năng trong tương lai. Do đó mà phụ nữ cũng sẽ tự hòa hợp với quan niệm cổ điển rằng, họ nên bảo vệ danh tiếng của bản thân.

Đồng giáo dục (coeducation) phổ thông nên bị loại bỏ. Một vấn đề liên quan đến cả hai giới ngày nay đó là tình trạng thân thiện một cách quá mức. Người ta cho rằng, những chàng trai trẻ thường nếu suốt ngày được vây quanh bởi các cô gái, sẽ tăng khả năng kiếm được cho mình một người bạn tình. Nhưng sự quen thuộc lại thường là kẻ thù của sự thân mật. Khi một cô gái xã giao với những chàng trai trẻ tại buổi khiêu vũ một lần trong tuần, thì lúc ấy cô mới đánh giá cao việc làm bạn với những chàng trai này được. Lợi thế của đàn ông nằm ở chỗ không phải lúc nào cũng có mặt với người bên cạnh. Đàn ông cũng vậy, hầu hết đều sẽ chọn kết hôn khi không quá am hiểu về phụ nữ.

Ta cần phải hành động thật nhanh. Chỉ cần nửa thế kỷ để ta dấn vào mớ hỗn độn ở hiện tại, nhưng ta không có đủ chừng đó thời gian để giải quyết được mớ hỗn độn ấy. Chỉ một thế hệ Zeugungsstreik là đã đủ tiêu diệt loài người rồi. Thế nên ta không thể chờ tới khi phụ nữ cảm nhận được điều đó; ta phải chịu trách nhiệm và bắt đầu quá trình đầy đau thương ấy để khôi phục lại.

HÔN NHÂN MỘT VỢ MỘT CHỒNG HOẠT ĐỘNG RA SAO

Theo truyền thống, đàn ông được kỳ vọng là sẽ lập gia đình. Hội những người độc thân từng bị những xã hội xưa cũ ở châu Âu kịch liệt cấm đoán, bao gồm cả thời tiền cộng hòa La Mã. Mọi người đề cao địa vị xã hội cao hơn cho những người chồng và đối với những gã độc thân thì có phần bị sỉ nhục. Dường như vẫn luôn tồn tại một nỗi sợ rằng, chỉ mình bản năng tình dục không là không đủ để duy trì số lượng hậu duệ thích hợp. Một lý do khác cho việc lập gia đình mà ít khi được nhắc tới, đó là sự ganh tị của những ông chồng với những anh còn độc thân: “Tại sao trong khi những anh bạn ấy được tự do và hạnh phúc còn mình thì phải mắc kẹt trong một cuộc sống chỉ biết gạt qua mọi thứ để hỗ trợ cho thứ sinh vật không có lòng biết ơn và vẫn luôn cần nhằn tôi nhỉ?”

Với người hiện đại thì chuyện đó nghe thật lạ lùng, sự ủng hộ chủ nghĩa độc thân đến từ những người Cơ đốc giáo, chính là sự giải phóng cho các vấn đề đạo đức về tình dục; xã hội đã chấp nhận những động cơ mang tính hợp pháp để duy trì tình trạng độc thân. Một chức năng xã hội của những dòng tu độc thân chính là trao cho một lượng thiếu số những người đàn ông và phụ nữ không có bạn tình hay không muốn kết hôn một phương pháp được xã hội chấp nhận để tránh phải lập gia đình.

Rõ ràng là, bản phận kết hôn cũng phải bao hàm thêm cả khả năng kết hôn nữa. Trong quá khứ, không quá khó để một người đàn ông bình thường có được vợ. Có một lý do mà tôi gọi là hiệu ứng người bà.

Sự hiểu biết vốn luôn được cho là có phần thiên vị hơn ở những người có tuổi so với những người trẻ. Sau vài thập kỷ sống trong cuộc sống hôn nhân, một người phụ nữ sẽ nhìn lại và nhận ra rằng, thật khó hiểu là bà đã từng cho rằng mặt mũi đàn ông là một yếu tố quan trọng để lựa chọn bạn đời. Bà cố gắng giảng giải những quan điểm của bà với người cháu gái của mình trước khi quá trễ. “Đừng lo lắng về việc anh chàng ấy trông ra sao; đừng quá quan tâm về chuyện anh chàng ấy khiến con cảm thấy ra sao; việc đó không quan trọng đâu”. Nếu cô cháu gái được một người cầu hôn, trông anh không quá quyến rũ, nhưng mặc khác lại chẳng có gì để chê trách cả (ở hiện tại thì anh chàng này sẽ bị tố cáo là quấy rối rồi đấy), thì người bà sẽ đứng về phía anh chàng này: “Nếu con không kết hôn với anh chàng này khi còn có thể, thì vài cô gái thông minh khác sẽ làm việc đó”. Và như thế, thế hệ này nổi tiếp thế hệ khác. Điều này tạo ra cái cảm giác

tốt đẹp về sự cạnh tranh lành mạnh, đi ngược lại với việc đề cao những nam giới có sức hấp dẫn về tình dục. Những anh chồng thường chẳng bao giờ ngờ tới sức ảnh hưởng từ người bà, mà lại sống một cuộc sống với cái ảo tưởng rằng vợ họ cưới họ là vì những giá trị xuất sắc của họ. Nhưng ở ngày nay, những người bà này đã bị thế chỗ bằng cuốn tạp chí Cosmopolitan, và kết quả thì ai cũng thấy rồi đấy.

Hầu hết những sự khó hiểu đều được tạo ra bởi việc cố gắng bắt phụ nữ phải nói những gì họ muốn ở người đàn ông. Thường là họ sẽ lái nhái về chuyện “một người đàn ông nhạy cảm sẽ rất có khiếu hài hước”. Nhưng đã rất nhiều lần, hành vi của họ lại đi ngược với những gì họ nói. Bất kỳ người đàn ông nào tin vào điều đó đều đã trải qua sự thất vọng và hụt hẫng trong suốt nhiều năm. Những điều mà họ thật sự đang tìm kiếm nếu mà đúng theo ý họ (tức là, trong trường hợp không có ảnh hưởng từ người bà) sẽ là những anh chàng đẹp trai, có địa vị xã hội, hay là người đàn ông giàu có. Rất nhiều người còn thích cả những người đàn ông đã có gia đình hay mấy anh lăng nhăng; một số còn chủ động hẹn hò với tội phạm nữa.

Tuy nhiên, trong ngữ cảnh sâu xa hơn, như những nhà triết gia từng nói rằng, loài người mong cầu sự hạnh phúc. Đọc suốt chiều dài lịch sử, chưa ai từng thử hình dung xem những cô gái trẻ muốn gì cả; họ chỉ đơn giản là nói ra những thứ họ muốn, nghĩa là, một người chồng tốt. Đó là một cách tiếp cận rất tốt.

Tình dục là một vấn đề quá quan trọng để cho những cô gái trẻ có thể tự quyết định được, vì họ hiếm khi cho thấy rằng họ đã quyết định đúng. Phần lớn phụ nữ sẽ cực kỳ hạnh phúc về lâu dài nếu như họ cưới một người đàn ông bình thường và có con, hơn là tìm kiếm những cảm giác mạnh về tình dục, leo tới những vị trí cao trong công ty, hay tuyên truyền những tài liệu khoa trương về thuyết giới tính. Bản chất của việc quan hệ chính là để một người phụ nữ phát triển sự kết nối về mặt cảm xúc với bạn đời của cô ấy; đây là lý do vì sao những cuộc hôn nhân sắp đặt (trái ngược với định kiến của phương Tây) thường lại khá hạnh phúc. Tán tỉnh một cách lăng mạn luôn có sức hút riêng, nhưng sau cùng thì không có cũng chẳng sao; còn hôn nhân là điều cần thiết.

Suy cho cùng thì hôn nhân một vợ một chồng khác giới sẽ đi ngược lại với chuyện bình đẳng giới. Một người vợ có sức ảnh hưởng hơn trong gia đình, đó là chỉ khi cô ấy dành nhiều thời gian hơn chăm lo cho tổ ấm; sự lãnh đạo của một người chồng thường sẽ có sức nặng, hơn là chỉ những

lúc cần thì anh mới không chiều theo ý của vợ. Nhưng sự lãnh đạo của người chồng là điều cần thiết để đối chọi với hypergamy của phụ nữ. Phụ nữ luôn muốn một người đàn ông mà họ có thể trông cậy; họ sẽ xa lánh và hết tình cảm khi họ không còn tôn trọng người đàn ông ấy nữa. Vì thế, đàn ông thật sự chẳng còn sự lựa chọn nào khác trong vấn đề này cả.

Một lần nữa ta thấy rằng, sự đồng tình tuyệt đối giữa cả hai phe cấp tiến nữ quyền lẫn phe bảo thủ, chính là sự thất bại trong việc hiểu được bản chất sự việc, còn đàn ông thì vẫn bị cả hai bên đổ lỗi. Giới nữ quyền lên tiếng về “sự chênh lệch về quyền lực” giữa hai giới—nói rõ hơn là, sự chênh lệch về địa vị hay quyền giữa hai giới—biến sự chấp thuận trong việc quan hệ tình dục trở nên vô nghĩa. Tương tự vậy, vị biên tập cứng rắn của trang Chronicles than vãn rằng “trong trường hợp của vị giáo sư tại trường cao đẳng, người đã ngủ với một sinh viên 18-tuổi, sự chênh lệch về độ tuổi hay cấp bậc nên là cơ sở để tố cáo rằng vị giáo sư này là một kẻ hiếp dâm. Nhưng những vị giáo sư sẵn đón những cô gái này đều không bị cho vào tù. Thậm chí họ còn chẳng mất việc nữa”.

Thực tế cho thấy, đây cũng cũng chỉ là một ví dụ khác cho việc lựa chọn bạn tình đến từ hypergamy của phụ nữ. Trong hầu hết các cuộc hôn nhân, người chồng thường ít nhất cũng phải lớn tuổi hơn người vợ. Những người phụ nữ thường có xu hướng gần như bị hấp dẫn bởi những người đàn ông có quyền hạn. Y tá thì thường chọn bác sĩ, thư ký thì chọn sếp, và đặc biệt là nữ sinh sẽ chọn một vị giáo sư; điều này không có nghĩa rằng đàn ông lạm dụng bất kỳ “quyền lực” nào để ép những sinh vật bất lực nào đó phải kết đôi với họ.

Tôi phải khẳng định rằng, một người đàn ông “sẵn đón” một người phụ nữ trẻ ở cấp bậc thấp hơn nên được coi là cơ sở của việc xem anh ta như một người chồng. Đàn ông được kỳ vọng là sẽ có quyền lực hơn người phụ nữ; đó là một khía cạnh của hôn nhân. Bình đẳng giới khiến đàn ông trong mắt phụ nữ trở nên kém hấp dẫn; có lẽ đó là nguyên do chính cho việc sụt giảm tỉ lệ sinh ở phương Tây. Đã đến lúc phải đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

KẾT LUẬN

Hôn nhân là một tập tục; nó đặt ra những giới hạn do chính con người tạo ra lên những lựa chọn của phụ nữ. Nhắc lại: Thiên nhiên quy định rằng con đực phải thể hiện còn con cái sẽ lựa chọn. Hôn nhân một vợ một chồng là hình thức do con người tạo ra nhằm củng cố vị thế của nam giới bằng việc nhấn mạnh vào việc (1) mỗi nữ nhân phải chọn cho mình một nam nhân riêng biệt; và (2) mỗi nữ nhân phải tuân theo sự lựa chọn của mình. Chế độ một vợ một chồng sẽ dẫn đến việc những người đàn ông cực kỳ hấp dẫn sẽ được đưa ra khỏi bể kết đôi từ rất sớm, thường là bởi những người phụ nữ hấp dẫn nhất. Những người phụ nữ tiếp theo bị buộc phải lựa chọn một người bạn tình có phần ít hấp dẫn hơn nếu như họ đang muốn kết đôi bằng mọi giá. Dù vậy, thậm chí có là những người phụ nữ cuối cùng và kém hấp dẫn nhất cũng có thể tìm được cho mình một bạn tình: Với mỗi người con gái sẽ luôn có một người con trai. Việc từ bỏ hôn nhân chỉ giúp củng cố cho bản năng mạnh hơn mà thôi: từ bỏ hôn nhân sẽ cũng cố thêm phụ nữ với cái giá phải trả là đàn ông, chạy đua theo sự hấp dẫn sẽ phải trả giá bằng việc bản thân sẽ trở nên kém hấp dẫn đi theo thời gian.

Hôn nhân, cũng như hầu hết những việc có ích khác, có lẽ đã được phát minh bởi đàn ông: một phần là để giữ cho xã hội hòa bình, một phần là để họ chắc chắn rằng những đứa con của vợ họ cũng chính là con ruột của họ. Kết quả của kết hôn hẳn phải xuất hiện rất nhanh sau khi nó trở thành một tập tục: Những nỗ lực trước đây dành cho việc tranh giành bạn tình đã được thay thế bằng sự cố gắng không ngừng nghỉ nhằm chu cấp cho hậu phương và để bảo vệ hậu duệ sau này. Chẳng ngạc nhiên mấy khi những bộ tộc hàng xóm sẽ thắc mắc vì sao bộ tộc này gần đây lại phát triển cực kỳ mạnh mẽ như thế. Khi họ biết được lý do, tập tục này chắc hẳn đã được coi là một vấn đề mang tính sống còn.

Nó đã và vẫn mang tính sống còn. Nếu như phương Tây không thể khôi phục được việc kết hôn, rồi ta sẽ cảm thấy bị choáng ngợp bởi những người tiếp tục duy trì tập tục ấy.

ĐÀN BÀ, ĐỨA TRẺ CÓ TRÁCH NHIỆM NHẤT

Bởi . I

Mới nghe thì có vẻ như điều này là một cái gì đó xúc phạm đến trí tuệ của mày khi nói rằng một người phụ nữ trưởng thành là một đứa trẻ tuổi teen. Sao mà như thế được? Phụ nữ cũng trưởng thành như đàn ông mà đúng không? Khi họ chạm mốc 30 hoặc 40 tuổi, họ cũng sẽ hành xử như cách một người đàn ông 30 – 40 hành xử mà, đúng không? Thực ra, có nhiều chứng cứ chứng minh điều ngược lại. Có thể đàn ông có niềm tin thâm căn cố đế rằng phụ nữ cũng trưởng thành giống như mình (suốt cuộc đời) bởi vì trong thời gian đầu của cuộc đời, phụ nữ trưởng thành nhanh hơn đàn ông.

“Cái gì càng hoàn hảo và cao quý thì luôn chậm hơn và đi sau trong việc trưởng thành. Rất ít đàn ông chạm được sự thành thực trong khả năng lập luận và tinh thần trước năm 28 tuổi, đàn bà thì đạt được lúc 18 tuổi, nhưng của cô ta vô cùng hạn hẹp. Đây là lý do tại sao phụ nữ mãi mãi là những đứa trẻ trong suốt cuộc đời, bởi vì họ chỉ nhìn được những thứ nằm ngay trước mắt, những thứ ở hiện tại, họ chỉ nhìn thấy được bề ngoài của một vật và cho đó là hiện thực và họ ưa thích những thứ tầm thường vật vãnh hơn là những thứ quan trọng.”

-Arthur Schopenhauer, On Women (1851)-

Lý do mà phụ nữ trưởng thành nhanh hơn đàn ông không phải là một thứ gì đó mà họ đáng để tự hào, mặc cho họ có vẻ tận hưởng việc nói về thứ ấy như nào. Như đã nói trong bài “Mày chỉ là một công cụ” (You are just a tool), thứ thật sự khiến họ phải trở nên như thế là vì tính sinh học của người mẹ và bản năng chăm sóc cho con mình. Họ trưởng thành nhanh hơn đàn ông là bởi vì một khi họ có đủ khả năng sinh sản sau khi dậy thì, họ phải có được tiềm lực tinh thần để chăm sóc cho những đứa trẻ mà họ sinh ra. Mày có tìm đồ mắt cũng không ra được giống loài nào trong tự nhiên sinh sản ra đời sau mà không có tiềm lực để chăm sóc cho chúng.

Điều này không chỉ thể hiện ở chỗ hông lớn để sinh sản, vú để có sữa, nhưng cũng ở chỗ thành thực của tinh thần để có thể cung cấp những chăm sóc cơ bản nhất cho những đứa nhỏ. Nếu để ý mày sẽ thấy rằng trong xã hội hiện đại của chúng ta, khi những trẻ nữ chạm mốc 12 tuổi thì chúng sẽ bắt đầu thích đóng vai người mẹ chăm sóc em bé và xa hơn một chút thì người lớn sẽ tin tưởng mà giao những đứa nhỏ để chúng săn sóc.

Điều này đơn thuần trùng hợp với bản chất sinh học của người nữ, khi con gái trưởng thành đủ để có thể sinh sản, tinh thần của nó cũng sẽ phát triển song hành cùng với thể chất.

Sự khác biệt giữa nam và nữ là trong khi phụ nữ thành thục nhanh hơn đàn ông, tất cả sẽ ngừng khi họ 18 tuổi, như Schopenhauer đã quan sát. Trong khi đàn ông tới 28 tuổi mới bắt kịp phụ nữ, nhưng sau đó họ sẽ tiếp tục trưởng thành – suốt cuộc đời. William James đã mô tả quá trình trưởng thành này trong sách Principles of Psychology:

“Chúng tôi đã quan sát sự khác biệt chính giữa người nam nói chung và người nữ nói chung. Một người nữ trẻ ở tuổi 20 phản ứng với trực giác nhanh nhạy và sự an toàn trong mọi tình huống mà cô ta được đặt vào. Thứ cô ta thích và không thích được hình thành, các quan điểm của cô ấy sẽ giữ nguyên như vậy từ đó cho đến hết cuộc đời. Tính cách của cô ấy đã hoàn thiện ở mức căn bản rồi. Một chàng trai ở tuổi 20 hoàn toàn thấp kém khi so sánh với cô ấy ở những khía cạnh này. Tính cách của anh ta vẫn còn “sần sật”, chưa có hình hài ổn định, giống như kiểu cố gắng trong vô vọng về mọi hướng. Anh ta cảm nhận được sức mạnh của bản thân nhưng lại thờ ơ không biết được cách để biểu đạt nó. Khi so sánh anh ta với người chị em của mình thì anh ta là một thực thể chẳng có chút góc cạnh nào. Nhưng chính sự thiếu đi những xu hướng nhanh chóng trong não để thiết lập các chế độ cụ thể là điều kiện đảm bảo rằng, não của anh ta sẽ có khả năng cao hơn của người nữ. Sự vắng bóng của những chuỗi ý nghĩ được định trước là nền tảng để những nguyên tắc chung và các nguyên tắc phân loại nảy mầm, và bộ não của nam giới xử lý các sự vụ mới, phức tạp một cách gián tiếp dựa vào những thứ ấy. Bằng một cách mà phương pháp nữ tính như trực giác trực tiếp, ngưỡng mộ và nhanh chóng như cách nó thực hiện trong giới hạn không thể có hy vọng mà đối phó như thế”

-William James, Principles of Psychology-

Nó giống như việc so sánh một chai rượu vang lên men trong vòng 3 tháng đựng trong hộp giấy và một chai Scotch yếm mạch hảo hạng đã trải qua nhiều thập kỷ trong thùng gỗ sồi. Phụ nữ trưởng thành nhanh hơn đàn ông nhưng sẽ dừng việc trưởng thành vào năm 18 tuổi, điều này biến họ trở thành đứa trẻ tuổi teen có trách nhiệm nhất trong gia đình. Thật thú vị khi có nhiều người đàn ông quả quyết rằng họ bắt đầu hiểu được những thứ liên quan đến phụ nữ năm 27 hoặc 28 tuổi.

“Phụ nữ được trực tiếp thích ứng với việc hành động như y tá và những nhà giáo dục trong những năm tháng thơ ấu vì lý do đơn giản rằng họ trẻ con, ngò nghếch và thiển cận – ngắn gọn thì họ là một đứa trẻ suốt cuộc đời, là cái gì đó trung gian giữa một đứa trẻ và một người đàn ông, đàn ông trong nghĩa chặt chẽ nhất của từ này. Hãy xem xét cách mà một người phụ nữ trẻ chơi đùa với trẻ con ngày qua ngày, hát cho nó nghe và nhảy múa với nó rồi hãy xem người đàn ông, với những mục đích tốt nhất dành cho trẻ nhỏ, có thể làm gì trong vị trí của cô ta.”

-Arthur Schopenhauer, On Women-

Lý do mà phụ nữ dừng việc trưởng thành ở năm 18 tuổi cũng liên quan đến định mệnh sinh học của cô ta là một người mẹ và người chăm sóc cho những đứa trẻ. Như Schopenhauer nói rằng phụ nữ có thể chơi đùa cả ngày với bọn nhỏ và có thể tận hưởng điều ấy, trong khi người đàn ông có thể làm gì? Phụ nữ có nhiều cảm xúc hơn đàn ông. Xu hướng thiên về cảm xúc của phụ nữ liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ nuôi dưỡng trẻ mà tạo hoá đã gán cho họ. Trẻ nhỏ là một ví dụ, chúng giao tiếp chỉ bằng cảm xúc và mặc cho chúng có lớn lên một chút nữa thì phần nhiều những giao tiếp của chúng vẫn là thông qua cảm xúc. Người phụ nữ là trung gian giữa một đứa nhỏ và một người đàn ông, nói cách khác, phụ nữ là những thanh thiếu niên mới lớn.

Xa hơn, liên quan đến trạng thái cảm xúc của phụ nữ, chúng ta nên biết rằng cảm xúc và lý trí không thể tồn tại cùng một lúc. Càng biểu lộ cảm xúc nhiều thì càng ít suy nghĩ. Lấy ví dụ một người tham gia giao thông một cách bực bội, khó chịu; sự giận dữ đã che mờ tâm trí anh ta đến độ anh ta có thể thực hiện cách hành vi bạo lực, khi mà tỉnh táo hồi hận lại thì sự đã rồi. Phụ nữ dùng nhiều cảm xúc hơn đàn ông, thế nên họ không thể dùng lý trí để dẫn dắt bản thân như đàn ông đâu.

CÁI GÌ CỦA TÔI LÀ CỦA TÔI VÀ CÁI GÌ CỦA ANH LÀ CỦA CHÚNG TA

Những ông chồng không hiểu được đây là bản chất của việc kết hôn sau một khoảng thời gian ư? Và hơn nữa, phải chăng đây chính là thái độ của một đứa thiếu niên trong gia đình đó sao?

Hãy nghĩ về một đứa thiếu niên với chiếc xe trong nhà, chiếc mà bố mẹ nó chi trả hết mọi chi phí, chúng nó nghĩ đó là chiếc xe “của chúng ta”. Nhưng cái ipod mà nó mua được với tiền lương sau một thời gian làm việc bán thời gian thì là “của nó”. Có phải mặc định rằng những gì của cha mẹ nó là “của chung” còn cái gì mà nó làm ra thì chỉ của riêng nó và một mình nó mà thôi? Đấy, đấy là hình ảnh của hôn nhân, là hình ảnh của cha mẹ nó trong cuộc hôn nhân đấy – người đàn ông sẽ làm việc cả đời để chi trả các hoá đơn và chu cấp cho gia đình, nhưng khi người phụ nữ có thể làm việc thì số tiền mà cô ta kiếm được là của riêng cô ta mà thôi. Số tiền đó của cô ta sẽ không đi vào cùng một chỗ mà tiền của chồng cô ta đổ vào, nhưng nó sẽ trở thành số tiền đặc biệt, số tiền của riêng cô ta.

(TÔI ĐANG CẢM THẤY...)

Có thể mà đã được nghe câu nói : “Phụ nữ có đặc quyền để thay đổi ý kiến của cô ta...” Đây là thứ mà chúng ta thường bỏ qua như là một lời thoái thác dễ thương dành cho những hành vi của phụ nữ (mặc cho nó đôi khi sẽ gây ra những thiệt hại cho người khác), hãy nghĩ về khoảnh khắc mà điều này tương đồng với hành vi của những đứa trẻ và những đứa thiếu niên. Hỏi một đứa nhỏ rằng nó muốn làm gì khi lớn lên, nó sẽ bảo là nó muốn làm lính cứu hỏa, rồi một tuần sau nó sẽ nói là nó muốn làm phi hành gia.... Những người trẻ sẽ như vậy từ lúc nhỏ, đến khi học cấp ba rồi đến đại học – nơi mà chúng sẽ thay đổi ngành học của chúng ít nhất một lần, chưa nói đến việc sau khi lấy bằng cử nhân, kế hoạch của nó có thể sẽ thay đổi một lần nữa...

Nếu tao là một phụ huynh và con tao nói rằng nó muốn làm bác sĩ, tao sẽ thêm ngay câu: “Con đang cảm thấy (con muốn làm bác sĩ)”, tao sẽ thêm đoạn đó vào trước mọi quyết định của đứa nhỏ ấy. Dĩ nhiên, tao sẽ không tin chúng 100% và bắt đầu sử dụng tài nguyên để nó làm bác sĩ, đơn giản vì chỉ sau vài tháng nó sẽ không muốn làm bác sĩ nữa mà sẽ muốn làm hot tiktoker thì sao ... ?

Một trong những sự thật đáng buồn khi trưởng thành là mà sẽ bị ép phải đưa ra những lựa chọn và bám chắc vào đấy nếu muốn thành công trên con đường của mà. Người mà quyết định trở thành một thợ máy năm 18 tuổi có khả năng thành công cao hơn bạn của nó – kẻ năm 18-24 tuổi có trở thành bác sĩ tâm lý, rồi cảm thấy chán và chuyển sang học làm thợ điện trong 6 năm tiếp theo, chỉ để cảm thấy chán tiếp sau khoá học và chuyển sang làm kế toán. Một phần của việc trưởng thành và đưa ra các lựa chọn và theo đuổi nó, để cho cái cây có thể lớn lên và sinh hoa kết trái. Những đứa mà thay đổi xoành xoạch thường không thể thu được kết quả tốt nhất. Nói cách khác, khi mà chọn một hướng thì những hướng kia thường sẽ đóng lại. Chúng ta cho phép những đứa trẻ được thay đổi quyết định của nó trong khi chúng lớn lên, nhưng sau đó thì chúng ta phải hướng nó vào việc đưa ra lựa chọn và theo đuổi lựa chọn ấy.

Phụ nữ cũng thay đổi quyết định như những đứa thiếu niên vậy. Ở thì cô ta có thể quyết định (cô ta đang cảm thấy) muốn làm bác sĩ, nhưng đã có những số liệu chứng cứ trong ngành y cho thấy hầu hết phụ nữ học để trở thành bác sĩ chỉ dành ít hơn một thập kỷ để làm việc đó rồi nghỉ và quyết định rằng (cô ta cảm thấy) muốn làm mẹ. Sau hết, hầu hết phụ nữ quyết

định rằng (cô ta cảm thấy) chỉ muốn làm bác sĩ bán thời gian mà thôi. Dĩ nhiên, theo dòng thời gian thì cô ta sẽ ngày càng có ít kinh nghiệm hơn những đồng nghiệp nam, kể chẳng bao giờ “nghỉ xả hơi” để đi theo những lựa chọn khác.

Khi một người phụ nữ nói rằng cô ta sẽ yêu mà trọn kiếp, hãy đặt câu (cô ta đang cảm thấy) vào đó, thế là mà đã có được bản dịch hoàn chỉnh theo ngôn ngữ của phụ nữ (aka Womanese): “(Ngay bây giờ tôi đang cảm thấy) tôi sẽ yêu anh trọn đời”. Tất cả những chứng cứ cho thấy mà nên điền câu này vào lời thề trong đám cưới luôn, vì hầu như những cuộc ly hôn thường được bắt đầu bởi người phụ nữ.

Hỏi: Cô có chấp nhận người đàn ông này là người chồng hợp pháp, cùng ở và yêu thương nhau cho đến khi cái chết chia lìa?

Trả lời: (Ngay bây giờ tôi cảm thấy) Có

Ừ thì phụ nữ bám vào các lựa chọn của họ tốt hơn những đứa trẻ, nhưng họ không làm việc đó tốt như đàn ông chúng ta đâu. Nói cách khác, các hành vi của phụ nữ sẽ nằm đâu đó giữa một đứa trẻ và một người đàn ông Và đó là Bọn thiếu niên.

CÁC BÀI SHITTEST CỦA PHỤ NỮ CŨNG GIỐNG NHƯ GIỚI HẠN MÀ NHỮNG ĐỨA TRẺ TÌM KIẾM

Bất kỳ ai từng chăm sóc và ở gần những đứa nhỏ đều biết rằng, chúng nó tìm kiếm những giới hạn và cảm thấy hạnh phúc khi tìm ra sự hiện diện và hiểu được những kết quả nếu như chúng vượt qua giới hạn ấy. Đứa nào mà không có cha mẹ đặt ra những giới hạn sẽ bực bội với mọi thứ xung quanh nó và trở nên tồi tệ.

Phụ nữ cũng như thế, cô ta sẽ đưa ra các bài shittest (aka fitness test – aka bài kiểm tra độ phù hợp) với đủ thứ phi lý, những hành vi lạm dụng để thử xem thằng đàn ông ấy có cứng d* hay không. Nếu thằng đó vượt qua, cô ta sẽ trở nên nhẹ nhàng, yên dịu và bằng lòng với những giới hạn mà thằng đó đặt ra. Khi cô ta biết rằng có những giới hạn và thằng đàn ông ấy sẵn sàng giữ vững giới hạn, cô ta biết rằng thằng đó có thể cung cấp và bảo vệ, thế là cô ta có thể thư giãn và tự tin đi theo sự hướng dẫn của nó.

Kết luận: Hành vi tìm kiếm giới hạn được đặt ra bởi cha mẹ của những đứa trẻ và những bài kiểm tra của phụ nữ dành cho người tình của cô ta giống nhau một cách kỳ lạ.

ĐÀN ÔNG YÊU ĐÀN BÀ, ĐÀN BÀ YÊU CON NÍT, CON NÍT YÊU NHỮNG CHÚ CÚN CON

Có một trật tự mà tình yêu hoạt động và nó chỉ hoạt động theo một hướng mà thôi. Mà có thể thấy điều này trong Kinh thánh, người chồng được ra lệnh phải yêu thương vợ mình trong khi người vợ được lệnh là phải “tôn trọng” người chồng. Những đứa trẻ cũng được dạy là phải tôn kính cha mẹ chúng. Tình yêu chỉ chảy xuống chứ không chảy ngược lại, ngược lại thì chỉ có sự tôn trọng/ kính trọng mà thôi.

Một đứa trẻ không thể nào yêu cha mẹ nó như cách mà họ yêu nó. Mà có thể thấy có những người cha người mẹ sẵn lòng hy sinh – có khi họ bỏ cả mạng sống cho con của họ nhưng mà hiếm khi thấy con cái làm điều ấy ngược lại cho cha mẹ. Thực tế, trong xã hội thì chúng ta cho rằng đó là điều đúng đắn khi cha mẹ hy sinh mạng sống mình cho con cái. Việc nuôi một đứa nhỏ đến khi nó trưởng thành bao gồm những sự hy sinh – hy sinh thời gian, hy sinh tài nguyên, sự khó khăn, sự chối bỏ những giấc mơ, Những thứ ấy sẽ không bao giờ được trả lại ngay cả khi đứa trẻ đó đã trưởng thành, bởi đơn giản lúc đó nó sẽ có con của nó và nó sẽ lại hy sinh cho con của nó mà thôi. Dù cho nuôi dưỡng một đứa con là con đường một chiều của sự hy sinh nhưng cha mẹ vẫn sẽ làm những việc ấy. Thứ mà cha mẹ có thể nhận được lại đó là sự tôn kính của những đứa con dành cho hy sinh của họ - chứ không phải tình yêu, bởi những đứa con không thể yêu họ như thế. Nước mắt chảy xuôi chứ có chảy ngược bao giờ.

Cũng như thế, tình yêu của phụ nữ dành cho đàn ông không bao giờ bằng với tình yêu đàn ông dành cho phụ nữ. Trật tự tự nhiên và bản năng Hypergamous của phụ nữ sắp đặt rằng người đàn ông buộc phải ở đẳng cấp cao hơn người phụ nữ. Đàn ông có thể yêu phụ nữ cũng như phụ nữ có thể yêu con của họ, nhưng phụ nữ không thể yêu đàn ông, họ chỉ có thể tôn trọng người đàn ông mà thôi. Và, cũng như những đứa trẻ một cách bản năng trông chờ vào sự chăm sóc của cha mẹ, người phụ nữ cũng một cách bản năng dựa vào sự chăm sóc của người đàn ông.

Thực ra, khi nói về tình yêu nam nữ, mà sẽ nhận ra phụ nữ không có yêu “người đàn ông ấy”, cô ta yêu cái mối quan hệ. Đàn ông chỉ là một nhân vật trong mối quan hệ và có thể dễ dàng bị thay đổi bởi một thằng đàn ông khác. Nếu một thằng nào đó mà trông chờ vào việc ngang hàng trong mối quan hệ với vợ nó, sớm muộn gì nó cũng sẽ mất đi sự tôn trọng của cô ta

và sẽ thấy cô ta đi tìm một thằng khác khác xịn hơn để dẫn dắt cô ta cho mà xem.

“Họ là *sexus sequior*- giới thứ yếu, thấp hơn so với giới đầu tiên về mọi mặt; Vì thế những yếu điểm của họ cần được bỏ qua nhưng thể hiện lòng tôn kính đối với họ thì là một điều cực kỳ lố bịch, điều này sẽ đồng thời hạ thấp vị thế của chúng ta trong mắt họ. Khi Tạo Hóa phân chia loài người thành hai giới, Ngài đã không vẽ một đường phân giới chính xác ở giữa! Sự phân chia đối cực giữa cực dương và cực âm không chỉ đơn thuần là về chất mà còn cả về lượng nữa. Đây là quan điểm của người xưa và của người phương Đông hiện tại về phụ nữ, cách nhìn của họ đối với vị trí thích đáng của phụ nữ thì chính xác hơn nhiều so với quan điểm cổ hủ của người Pháp về sự nuông chiều phụ nữ và cái ga-lăng lố bịch, đó chính là sản phẩm của sự ngu dốt Chirstian-Teutonic. Những quan niệm đó chỉ khiến cho phụ nữ thêm phần ngạo mạn và hồng hách, cho nên đôi khi người ta lại nhớ đến những con vượn thánh ở Benares trong trạng thái xuất thần và bất khả xâm phạm nghĩ rằng chúng có thể làm chính xác những gì mà chúng thích”

Arthur Schopenhauer, On Women

(Thổ: Benares là thành phố ở Ấn Độ, tên hiện tại là Varanasi, khi ở đây được coi là thần nên được đối xử đặc biệt và muốn làm gì thì làm, ở đây tác giả so sánh phụ nữ với những con khỉ ấy)

Mày không thể trông chờ một người phụ nữ để giao phó niềm tin, để làm người bạn tâm giao và là thứ để che chở mày trong cơn giông bão cuộc đời. *Đó, ngược lại chính là việc của mày, là thứ mày phải làm chứ không phải cô ta.* Giây phút mà mày tin vào việc việc trước đó thì cô ta sẽ mất đi sự tin tưởng vào việc dẫn dắt của mày, cô ta sẽ bắt đầu căm ghét mày, và sự căm ghét ấy sẽ được hiện hữu hoá bằng cách làm cho cuộc đời mày tồi tệ hết mức có thể. Đây có lẽ là bài học đáng nhất mà một thằng đàn ông phải học trong đời, bởi vì nó thay đổi hoàn toàn khái niệm về tình yêu hiện đại và mối quan hệ cho – nhận bình đẳng. Ở một cấp độ nào đó thì thằng đàn ông sẽ luôn cô đơn. Một người cha, người mẹ nào trông chờ vào việc con của họ trở nên một người bạn, một người ngang hàng và là chỗ dựa của họ trong lúc khó khăn thì sẽ vô cùng thất vọng với kết quả đấy. Bản năng của đứa trẻ là trông mong sự cha mẹ của nó là thượng cấp, là bề trên của nó và chăm sóc cho nó, chứ ngược lại với việc đấy sẽ chỉ tạo ra một đứa con nít tồi tệ và một bậc phụ huynh với trái tim tan vỡ mà thôi. Trật tự ấy cũng phải giữ giữa một người nam và người nữ, nếu không thì chào anh em đi đây, em đi kiếm một thằng khác *có thể dẫn dắt* em.

CON EM GÁI NGHỊCH NGỢM CỦA MÀY

“...Phụ nữ, chỉ là một đứa trẻ trong dáng hình người lớn, .. Một người thông minh thì sẽ chỉ đùa giỡn với họ, chơi với họ, chọc cười và khen ngợi họ như cách anh ta làm với một đứa con nít hiếu động hoạt bát, chứ anh ta không bao giờ hỏi ý kiến hay tin tưởng họ trong những công việc quan trọng, mặc dù anh ta thường khiến cho họ tin rằng anh ta đang làm điều ấy – đó là điều mà họ tự hào nhất...”

Thư gửi cho con của Lord Chesterfield

Trong chuyện tình ái thì đàn ông được khuyên là nên đối xử với phụ nữ như một cô em gái bé nhỏ:

“.. Mà càng đối xử với phụ nữ như những đứa nhỏ bao nhiêu thì tư duy phản biện của cô ta càng bị ảnh hưởng bấy nhiêu. Tất cả là bởi vì một nguyên tắc căn bản của mối quan hệ nam – nữ: Các cô gái thích những người đàn ông quyền lực. Và đoán xem điều gì sẽ diễn tả quyền lực nam giới nhiều như việc xem phụ nữ là cấp dưới, gần như cách mà xem một đứa trẻ vậy. Và cho rằng cô ta không xứng để có những câu trả lời nghiêm túc cùng những đầu tư về mặt tình cảm?”

Vậy “tất cả những gì cô ấy làm đều dễ thương” là gì?

Là không bị chọc tức với những bài kiểm tra độ phù hợp aka shit-test của cô ta, là không giải thích hay bao biện cho bản thân khi cô ta bực tức dậm chân và dứ dứ cái ngón tay bé nhỏ về phía mà. Có nghĩ là không tỏ ra hối lỗi hay lùi bước khi cô ta tức giận mà vô cớ với những lý do mà chẳng biết từ đâu xuất hiện. Nhớ cho kỹ rằng khi phụ nữ tức giận, quá nửa không phải là vì mà hoặc những việc cô ấy buộc tội mà.

Khi mà nghĩ về phụ nữ như một đứa em gái nhỏ không biết được việc nó đang làm là gì, mà sẽ bắt đầu đối xử với họ một cách kiên định với niềm tin của mà. Với đủ sự tái lập trình theo phương hướng đúng đắn thì rất nhanh những lời thốt ra từ miệng của mà sẽ diễn đạt những thứ mà thực sự muốn.”

-Chateau Heartiste-

KẾT LUẬN

Mặc cho những gì mà bọn “chuyên gia” về các mối quan hệ nói với mày, chìa khoá dẫn đến một mối quan hệ thành công và tốt đẹp không phải là giao tiếp một cách cởi mở và chân thực.

Đúng là phải có sự tôn trọng lẫn nhau trong mối quan hệ, nhưng sự tôn trọng ấy không thể nào ngang hàng được. Cha mẹ có thể tôn trọng con cái, tôn trọng những nhu cầu thiết yếu của nó, nhưng nếu cha mẹ mà coi con cái ngang hàng thì ối giờ ời luôn đấy. Cũng như vậy, đàn ông có thể tôn trọng phụ nữ, nhưng nếu thằng nào DÁM đưa cô ta lên ngang hàng với bản thân thì sớm thôi cô ta sẽ trở nên căm ghét nó và sẽ đi tìm một thằng nào khác cao cấp hơn – thằng có thể dẫn dắt cô ta, và cô ta tìm kiếm thằng đó, tìm kiếm sự vượt trội của nó một cách bản năng. Trong quan hệ tình ái thì điều trên luôn đúng, cô ta sẽ tìm một thằng vượt trội hơn để dẫn dắt cô ta, tao nhắc lại. Thế nên nếu như mày không thể bị thuyết phục rằng phụ nữ là những đứa trẻ trong hình hài người lớn thì ít nhất, hãy *đối xử với phụ nữ* như những đứa trẻ trong hình hài người lớn, để cô ta còn có thể yêu mến hoặc muốn tiếp tục quan hệ tình ái với mày nhé.

Khi một người đàn ông kết hôn với một người phụ nữ, nghĩa vụ của anh ta tăng lên gấp đôi và quyền thì giảm đi một nửa. Ngay từ thời hôn nhân 1.0 (Thỏ: thời mà đám cưới chưa bị ràng buộc bởi những điều luật nhằm nhí và phụ nữ chưa cởi trần và gào lên :nữ quyền...nữ quyền) thì điều này đã đúng. Đó là một trách nhiệm to lớn và rất nhiều nỗ lực mà ông chồng phải đổ vào vợ của mình, giống như cách nuôi dưỡng một đứa trẻ vậy. Mày không thể cầu mong rằng phụ nữ hay những đứa trẻ sẽ chu cấp cho những nhu cầu thiết yếu của mày và che chở mày khỏi giông bão cuộc đời. Ngược lại hoàn toàn, việc trở thành tảng đá, trở thành con thuyền mạnh mẽ xông qua đầu sóng ngọn gió trong những bão bùng của cuộc đời là việc của mày đẩy con trai ả.

Hầu hết các luật hiện đại và gần như tất cả các “chuyên gia” trong lĩnh vực xã hội học đã làm mọi cách có thể để phá hoại khả năng làm chồng của đàn ông. Tình hình chung là trật tự tự nhiên nam nữ đã bị đảo lộn. Ví dụ cho dễ hiểu nhé, như các bậc phụ huynh không cách nào có thể nuôi dạy con cái một cách tử tế nếu chính phủ đã ban hành một mớ luật phá huỷ vai trò tự nhiên của cha mẹ và ngăn cản họ đặt ra các giới hạn cho con cái, thì với nam và nữ cũng thế. Rất khó để đàn ông có thể hoàn thành vai trò lãnh đạo của mình, mà vai trò này lại là thứ mà phụ nữ, *một cách bản năng luôn muốn và luôn tìm kiếm* ở người đàn ông. Khi mà trẻ con có quyền hành vượt trên cha mẹ chúng, hỗn loạn sẽ được sinh ra. Cũng vậy, ở hôn nhân 2.0, khi phụ nữ

thượng đẳng hơn các ông chồng thì việc tiến tới lối đường để thực hành nghi lễ chỉ đem đến sự huỷ diệt và đau đớn cho cả hai bên mà thôi.

.....

“Chủ nghĩa nữ quyền bắt đầu rất đơn giản, lúc đầu nó chỉ là bản năng của một đứa con nít khi nói rằng: “điều này không công bằng” và “anh không phải là cấp trên của tôi”, rồi nó biến thành một thế giới quan và bắt đầu đặt câu hỏi về sự phân cấp trong xã hội.”

-Gloria Steinem-

CHIẾN THUẬT TÌNH DỤC LÀ VÔ ĐẠO ĐỨC

Bởi redpillschool

Quan điểm của tao rằng chiến thuật tình dục thì không có đạo đức. Mà có thể bám víu vào các giá trị của mày, nhưng ai quan hệ tình dục thì cứ quan hệ mà thôi.

Nó có thể được diễn tả tốt nhất thông qua tổ tiên của chúng ta. Mà có thích hay không thích phương pháp được sử dụng thì ai sinh sản thì tạo ra trẻ em, ai không thì không tạo ra.

Sự hiểu biết của mày về cách mà đạo đức hoạt động có chút sai lầm đấy. Không hề có đạo đức chung hay phổ thông. Không có thứ gì trong vũ trụ này có quy luật (trừ vật lý), tất cả chỉ là sự trừu tượng mà thôi.

Đạo đức không phải là hai mặt trắng và đen.

Nhìn thử vào việc trộm cắp nhé. Nếu tao trộm một ổ bánh mì, tất cả chúng ta đều cho rằng đó là một việc sai trái. Nhưng nếu tao là một đứa trẻ không nhà không cửa trên đường phố không còn cách nào khác để tồn tại thì sao? Nếu tao trộm ổ bánh mì đấy để sống sót thêm một ngày nữa thì điều đó có đúng đắn không? Đây có phải là vùng màu xám không?

Con người chúng ta đưa ra những quyết định mỗi ngày để chọn ra chiến thuật sinh tồn đúng đắn nhất (và để tối đa hoá hạnh phúc khi các nhu cầu thiết yếu đã được thoả mãn)

Hầu hết chúng ta đều nhận ra từ sớm rằng một chiến thuật tốt để sinh tồn là *đừng để bị giết*. Nghe đơn giản đúng không? Đó là cách mà khế ước xã hội được phát triển, tôi sẽ không đụng đến anh nếu như anh không đụng đến tôi.

Nhưng nếu có một đám nào đó tiến tới và xâm chiếm những thứ thuộc về chúng ta, ta có thể giết chúng.

Từ đó ta có thể thấy ngay cả việc giết chóc cũng không có đúng và sai hay trắng đen phân định gì cả.

Cướp, giết, hiếp, ... Đều là những gì mà hầu hết những người tham gia vào khế ước xã hội nói: "Tôi không muốn điều này, chiến thuật tốt nhất của tôi là hợp tác, thế nên tôi sẽ không làm những điều ấy". Thế là bộ khung căn bản của đạo đức được tạo ra.

Giết bọn Phát xít? Đạo đức. Giết người hàng xóm? Vô đạo đức. Một đoạn mã đơn giản để truyền lại kế ước cho phép xã hội được hình thành và hoạt động.

Tao nghĩ rằng tao và mày đều đồng ý là hai chúng ta đều đã tham gia vào cái ý tưởng này. Tao không muốn bị giết và tao tham gia vào cái kế ước không giết người. Hầu hết chúng ta đều có cái ý tưởng này được xây dựng trong quá trình tiến hoá – nó gọi là đồng cảm. Đồng cảm giúp cho chúng ta tồn tại, đồng cảm cũng đi theo hình mẫu như trên, mọi người đều cảm thấy đúng đắn khi giết kẻ thù hoặc giết vì thức ăn.

Đúng là có một bộ khung và chúng ta gọi nó là đạo đức, nhưng hãy hiểu nó đến từ đâu và tại sao nó hoạt động và nó hoạt động như thế nào. Cũng hãy hiểu rằng đạo đức không bất biến cũng không khách quan, và có một số người sẽ thay đổi đạo đức để đưa đến sự thành công và hạnh phúc cho họ. Nếu họ phá vỡ luật của chúng ta, chúng ta cho rằng điều đó gây hại đến sinh tồn của bản thân vì chúng ta dựa vào những kế ước xã hội để có thể tồn tại.

Chúng ta trừng trị những kẻ giết người, điều này sẽ gây khó dễ cho những kẻ muốn phá luật. Và tao hoàn toàn ổn với điều này.

Đây, đây là khi mà mọi việc trở nên tồi tệ. Nếu như chiến thuật tình dục của tao là bỏ đi một số lượng lớn các bạn tình tiềm năng (hypergamy) và nói với mọi người rằng một chiến thuật tình dục nào đó là sai trái thì tao có thể khiến mọi người đồng ý.

Nhưng sẽ ra sao nếu như bộ khung này không dựa trên kế ước đem lại lợi ích cho cả hai bên?

Nếu mày ký một cái hợp đồng trong đó nói rằng mày phải đưa tiền cho tao trong khi tao chẳng cần phải làm gì hết thì mày có chịu không?

Đó là một điều vớ vẩn đúng không?

Chiến thuật tình dục là vô đạo đức. Có những người quan hệ tình dục, có người thì không. Mày sẽ ký vào cái kế ước nào? Cái cho phép mày quan hệ tình dục? Hay cái mà người ta nói rằng đó là việc đạo đức mày nên làm nhưng không đưa đến việc quan hệ tình dục cho mày?

Đĩ nhiên chúng ta hiểu rằng chúng ta hoạt động trong những bộ khung mà chúng ta tin rằng sẽ được lợi. Chúng ta hiểu rõ rằng hiếp dâm là một quyết định tồi tệ bởi vì việc đó chống lại kế ước tự do cá nhân mà chúng ta đang sống.

Nhưng chúng ta cũng được bảo rằng một người đàn ông lớn tuổi tán tỉnh một cô gái 19 tuổi nhạy cảm là vô đạo đức bởi vì khoảng cách tuổi tác – Thằng đàn ông đó đã chi phối, đã ép buộc. Nói tao nghe, nếu chúng ta tránh khỏi việc này vì đạo đức – chúng ta được gì từ cái kế ước này? Đó là Female Imperative đó.

Đừng có lợi dụng tâm lý học thông thường để xây dựng sự thu hút bởi vì đó là vô đạo đức.

Đây là ví dụ chính cho việc tại sao chiến thuật tình dục là vô đạo đức. Bởi vì cuối cùng thì chiến thuật tình dục của họ là tùy vào sự thất bại của những thằng beta, còn chiến thuật của chúng ta là dựa vào sự thất bại của họ (Milo: ở đây là phụ nữ). Thế nên không có kế ước nào có thể dùng để đem lại lợi ích cho cả hai phía. Chỉ có đàn ông mới dễ dàng bị lừa vào mấy cái kế ước xã hội mà quên đi việc phải hỏi rằng: tôi được lợi gì từ việc này?

Chiến thuật tình dục thì không có đạo đức.

HIỆU ỨNG CÔNG TẮC ĐÈN

Bởi redpillschool

/u/projectsefl đã viết về cách mà phụ nữ viết lại lịch sử sau kết thúc của một mối quan hệ.

Viết lại lịch sử (re-writing history) – dù cho cô ta có gửi những bức thư tình, những tin nhắn yêu thương cho mày như thế nào. Cô ta lúc nào cũng không hạnh phúc.

Tao gọi việc này là hiệu ứng công tắc đèn. Và nó sẽ xảy ra khi người phụ nữ không còn thấy mày hấp dẫn và kết thúc mối tình.

Không phải là cô ta huỷ bỏ hết những điều tốt đẹp trong một mối quan hệ, cô ta thực ra không tin rằng những điều tốt ấy có thật. Để tao nói thêm một chút nữa và gắn kết nó vào thứ mà chúng ta gọi là luật của Briffault.

Phụ nữ sử dụng cảm xúc để giải thích hiện thực – ai cũng biết điều này đúng không? Khi một người đàn ông cảm thấy cảm xúc dâng lên, anh ta sẽ hỏi: điều gì tạo ra cảm xúc này? Nó có lý và có đúng đắn không? Có thể có hoặc có thể không nhưng tìm hiểu điều này sẽ giúp cho anh ta quyết định xem cảm xúc của anh ta có phù hợp với hiện thực khách quan hay không. Nếu như có gì đó không đúng thì phản ứng của anh ta đã sai rồi.

Khi một người phụ nữ cảm thấy cảm xúc, cô ta sẽ sử dụng nó làm hiện thực khách quan luôn. Tại sao cô ta cảm thấy bị phản bội trừ khi người khác phản bội cô ta? Tại sao cô ta cảm thấy buồn trừ khi một người khác hay một thứ gì đó làm cô ta buồn?

Thế nên quyết định cô ta đưa ra dựa trên hiện thực của cô ta có thể là thứ vô lý với đàn ông (phụ nữ thật điên khùng, đúng chứ?) bởi vì cô ta quyết định hiện thực dựa trên một sự thực duy nhất cô ta biết – trạng thái cảm xúc của cô ta. Nếu một người phụ nữ buồn bã, cô ta nói rằng mày làm cô ta buồn. Cô ta không quyết định trạng thái cảm xúc của bản thân, mày là người làm việc đó. Thay đổi trạng thái cảm xúc của bản thân là thứ mà cô ta không thể kiểm soát.

Thế có nghĩa là rằng trạng thái cảm xúc của cô ta đang trải qua là do mày đã làm cái gì đó để tạo ra điều ấy, có chủ ý hay không có chủ ý. Cô ấy buồn vì mày làm cô ấy buồn. Hiện thực khách quan của cô ấy là mày đã làm cái gì đó

sai trái khiến cho cô ấy buồn. Đây là lúc mà hầu hết các cuộc cãi vã xảy ra, bởi vì người đàn ông sẽ tranh cãi rằng “em đã hiểu sai những thứ anh nói, anh không có ý như vậy” và với cô ta thì không cần phải đúng đắn hay lý lẽ gì hết. Cô ta buồn và đáng ra cô ta sẽ không buồn nếu như không có lý do để buồn (Thỏ:vcl). Nỗi buồn của cô ta định nghĩa hiện tại. Nếu mà không làm gì đó sai trái thì cô ta chẳng buồn thế đâu.

Rồi, giờ quay trở về hiệu ứng công tắc. Khi mà hẹn hò với một người phụ nữ một thời gian và khi mọi thứ bắt đầu trở nên tồi tệ, thì mà sẽ trải qua giai đoạn mà cô ấy cho rằng chưa từng yêu mà hoặc mà cứ lạm dụng cô ta. Và thứ mà cô ta nhận thấy không phải là hiện thực mà là dựa trên cảm xúc của cô ấy.

Suy nghĩ của cô ấy diễn ra như thế này: *nếu tình yêu thật sự là thứ vĩnh cửu và có thật và tôi không cảm thấy tình yêu đích thực ở người này, mà chỉ cảm thấy xem thường và bực bội thì chắc chắn rằng tôi cảm thấy những sự ấy là vì người này. Anh ta khiến tôi cảm thấy tồi tệ, thế nên anh ấy chẳng tốt lành gì. Và bởi vì anh ta làm tôi cảm thấy tồi tệ tôi không thể nào đã từng yêu người này, bởi vì tôi chắc chắn sẽ không yêu một người khiến tôi cảm thấy tồi tệ. Toàn bộ mối quan hệ với anh ta chỉ là một lời nói dối. Tình yêu đích thực phải vĩnh cửu và thứ này không vĩnh cửu thế nên nó không phải tình yêu đích thực.*

Và cứ như thế, trạng thái cảm xúc của cô ta định nghĩa một hiện thực mới, nơi mà không có gì đã từng tốt và tất cả chỉ là một cú lừa. Như công tắc bật và tắt vậy, tất cả những gì mà từng có với cô ta biến mất sau khi công tắc được gạt xuống, như thể nó chưa từng hiện hữu vậy.

Nhiều thằng ở giai đoạn này sẽ cố vớt vát: “Sau tất cả những gì chúng ta đã cùng nhau trải qua, sao em có thể vứt bỏ hết mọi thứ cơ chứ? Chúng ta vẫn có thể cứu vãn mà”.

Đó là một câu hỏi không đâu vào đâu cả. Cô ấy đã vứt bỏ cái gì? Không có gì hết, trong trí não của cô. Nếu mà có giá trị gì trong mối quan hệ, cô ta đã không cảm thấy như vậy. Thế nên, không có giá trị gì trong mối quan hệ này cả.

Luật Briffault hoạt động qua các nguyên tắc này:

Giống cái, chứ không phải giống đực quyết định những điều kiện của một gia đình. Nếu như giống cái không thể nhận được lợi ích trong việc kết hợp với giống đực, thì sẽ không có sự kết hợp nào xảy ra.

Kết quả tất yếu:

1. Những lợi ích được cung cấp bởi giống đực trong quá khứ không hỗ trợ cho mối quan hệ hiện tại và tương lai.
2. Bất kỳ một thoả thuận nào mà giống đực cung cấp lợi ích ở hiện tại để nhận được sự kết hợp trong tương lai thì không có hiệu lực và sẽ bị cắt ngay khi con đực ngừng cung cấp lợi ích.
3. Lời hứa hẹn về những lợi ích trong tương lai không có sức ảnh hưởng với mối quan hệ ở hiện tại hay tương lai. Với sức ảnh hưởng tỉ lệ nghịch với thời gian cho tới khi lợi ích được nhận và còn phụ thuộc vào niềm tin của con cái dành cho con đực (thường là không có đâu).

Nói sâu vào kết luận 1- những lợi ích trong quá khứ không hỗ trợ cho mối quan hệ hiện tại hoặc tương lai. Lý thuyết về những lợi ích trong quá khứ và mối quan hệ ở hiện tại cần phải có một hiện thực khách quan bất biến mà phụ nữ có thể nhìn và hiểu được ẩn ý trong đó: *Chúng ta sẽ yêu nhau mãi mãi, chúng ta sẽ đi qua sóng gió cuộc đời. Anh sẽ mang đến cho em một chỗ trú ẩn và cung cấp cho em, và em sẽ nhớ đến những hy sinh anh đã bỏ ra ngày hôm nay, khi một ngày nào đó kết cục xấu xuất hiện.*

Trong tâm trí của cô ta, khi cái ngày xấu xí đó xuất hiện, trạng thái cảm xúc của cô ta sẽ định nghĩa một thực tại mới nơi mà những lợi ích quá khứ không chỉ không được tính mà còn bị xoá sổ hoàn toàn. Nếu như thực tại của cô ta bao gồm những sự hy sinh của mày và tình yêu thì chân thật, thì cô ta sẽ không cảm thấy như vậy. Cô ta không cảm thấy bị phản bội, cô ta sẽ không cảm thấy thiếu sự hấp dẫn, nhưng cô ta lại thấy mày thiếu hấp dẫn thế nên chắc chắn hiện thực nơi mà mày cung cấp các lợi ích trong quá khứ sẽ không có thật. Không hề có mối quan hệ nào cả.

Hiệu ứng công tắc.

Đừng có mà nghĩ rằng mày đang ở trong một mối quan hệ tốt đẹp với một người phụ nữ tốt đẹp, khi mà mọi thứ trở nên xấu đi thì công tắc sẽ luôn bật xuống đấy.

TẮT TẦN TẬT VỀ SHIT TESTS

1. Shit test là gì và mục đích của nó?

Tại sao người ta lại gọi là shit test? Bởi vì đây là bài test mà ai đó đưa ra những điều nhằm nhí, khó chịu cho mày để xem cách mà mày phản ứng. Ai cũng đã bị, đang bị và sẽ bị shit test. Đây là thứ không tránh được trong mối tương quan người với người. Chúng ta sử dụng shit test để đánh giá người khác và xem cách mà họ chịu đựng áp lực ra sao. Cơ chế của cái shittest là để kiểm tra

Shit test không phải lúc nào cũng dưới dạng các câu hỏi, nó có thể là câu khẳng định, là lời buộc tội hoặc khiêu khích. Những thứ ấy được thiết kế để có thể gọi lên phản ứng cảm xúc của mày và khiến cho mày để lộ ra các thông tin về bản thân.

“Ok tôi hiểu, nhưng tại sao lại không hỏi thẳng tôi điều mà bạn muốn biết thay vì cứ chơi trò vớ vẩn như thế?”

Có rất nhiều thằng đã tự hỏi bản thân và người khác câu hỏi trên. Con người chúng ta có thiên hướng nói dối và nói cho người khác những điều mà chúng ta nghĩ là chúng ta muốn nghe. Điều này đúng với phụ nữ và những thằng ẻo lả như đàn bà, đây là những người lúc nào cũng tìm kiếm sự đồng thuận của đám đông. Điều này giải thích cho việc tại sao phụ nữ dù ở bất cứ tầng lớp nào đều đắm chìm vào những việc đàn đúm, soi mói việc riêng tư, suy diễn,... trong khi đàn ông thì chẳng có thời giờ và có chẳng thì cũng chẳng có thích thú gì.

Nhìn lướt qua thì phần lớn chúng ta đều đang che dấu bản ngã thật sự của mình. Thế nên để có thể đưa ra đánh giá về một cá nhân nào đó, chúng ta sẽ đưa họ vào một hoàn cảnh để xem cách họ phản ứng, họ thực sự là như thế nào. Shit test có thể lộ liễu hoặc khoác trên mình lớp áo bí ẩn, tùy vào ý định hoặc tính cách của người sử dụng. Các biến thể của shit test thì hàng hà sa số và đưa ra rất nhiều các kết quả khác nhau, nhiều đến nỗi tao không thể nói hết trong khuôn khổ của bài viết này. Thế nên, tao sẽ cho chúng mày cần câu chứ không phải con cá, tao sẽ cung cấp cho mày kiến thức để mày có thể tự phân tích tình huống mà bản thân đang ở trong.

Mọi người thường có xu hướng phóng đại sức mạnh của bản thân và giả vờ để trông to lớn hơn bản thân thực tại. Thử nhìn trên Facebook mà xem, họ không cho thấy bản thể thực sự của họ, họ cố đưa ra “một số khoảnh khắc đáng nhớ (high-light)” và khiến cho chúng ta tin rằng đó là cách mà họ sống, rằng họ tuyệt vời như thế đó. Họ muốn chúng ta tin rằng “giá trị xã hội” của họ cao hơn nhiều so với thực trạng. Và adacadabra bất ngờ chưa, người ta không chỉ làm vậy ở trên Facebook, họ còn làm thế ở ngoài đời thực nữa.

Shit test được sử dụng để “định hình frame”. Frame là một khái niệm có nghĩa là sự điềm tĩnh và kiểm soát bản thân. Nếu mà vẫn không tưởng tượng ra được Frame là gì thì tao sẽ lấy ví dụ một bức tranh. Mà là bức họa nằm thẳng thớm giữa bộ khung trong một triển lãm. Nếu bộ khung (Frame) mất đi, mà – bức tranh sẽ trở nên dúm dỏ và sẽ rơi xuống. Đây là ẩn dụ về Frame đấy. Nói theo kiểu tâm lý học thì việc mà bị “dúm dỏ” ở trên có nghĩa là mà đã “mất kiểm soát và bỏ cuộc”.

Thêm một tưởng tượng nữa: shit test là một bài kiểm tra cuối kỳ. Nếu mà có thể kiểm soát bản thân và giữ vững các giới hạn thì chúng ta có thể nói rằng mà đã qua môn. Còn nếu mà buồn bực, bị tổn thương, nghi ngờ bản thân hoặc lộ ra điểm yếu khi bị shit test thì nhớ đóng tiền học lại nhé.

Tao sẽ kết luận như vậy: Vượt qua shit test sẽ nâng cao giá trị xã hội của mà, còn rớt thì sẽ giảm. Hãy vượt qua các shit test của người khác để nhận được sự nổi tiếng và thành công trong xã hội. Còn không vượt qua thì mà sẽ trở thành kẻ bị khai trừ và ruồng bỏ.

2. Shit test & Game:

Nếu một cô gái dễ thương nói rằng: “Em cá là anh nói điều này với mọi cô gái khác” (một bài shit test căn bản tầm thường) mà mà đứng đó cứng họng không trả lời lại được, mà đã rớt. Im lặng không phải là giải pháp bởi vì cô ta có thể nhìn ra mà đang cố tình làm lơ cô ta, mà đang bị kẹt ở chỗ không biết phải trả lời như thế nào. Đây là một lỗi nghiêm trọng của việc thiếu đi các kỹ năng xã hội.

Làm thế nào để vượt qua cái shit test này ấy hả? Hãy sử dụng kỹ thuật “đồng ý và khuếch đại”. Nếu mà nói là: “Ừ, nhưng thường thì anh không nhớ mặt họ” và cô ta nói: “À vậy ý anh là anh sẽ không quên em?” (Lại một shit test nữa). Mà đáp ngay lại với phương pháp “đồng ý và khuếch đại”:

“Chắc không đâu, nếu em cho anh một lý do” với một ngữ điệu lôi cuốn nhất có thể thì chúc mừng nhé, mà đã vượt qua rồi.

Không được chần chừ khi gặp shit test. Đôi khi từ tình không nó xuất hiện, mà không thể đoán trước được nó từ đâu đến và nó sẽ khiến mà rất bất ngờ, thế nên việc giỏi ứng đối là thứ giúp mà rất nhiều trong trường hợp này đấy.

Nếu mà biết dùng trêu tượng và ẩn dụ trong suy nghĩ và ngôn từ thì mà có thể tìm thấy niềm vui trong các bài shit test đấy. Những thằng lờ ngơ cả trong trí thông minh và từ ngữ sẽ gặp khó khăn với shit test. Nếu mà là vế sau thì tao khuyên hãy xem nhiều hài độc thoại và nói chuyện với nhiều người để nâng cao khả năng giao tiếp. Khi mà khá lên trong việc ngẫu hứng, ứng đối, quan sát, chế giễu,... thì mà sẽ thấy những shit test này quá dễ dàng và mà có thể tận hưởng nó.

Có nhiều cách vượt qua shit test, quan trọng không phải là mà đạt hay không, quan trọng là ở chỗ mà vượt qua thế nào. Ví dụ một thằng hài hước sẽ chấp nhận những lời tiêu cực hướng về bản thân và sẽ pha trò để thoát ra khỏi tình huống ấy, đây là “đồng ý và khuếch đại” còn những thằng có tính cách mạnh mẽ hơn thì sẽ tìm ra một lỗ hổng của đối thủ và chuyển hướng shit test thành một con dao găm mà đâm trả, đó gọi là “pressure flip” (“chuyển hướng áp lực/hồi mã thương/...”)

A.Những ví dụ về việc vượt qua / thất bại trong shit test

Tao sẽ lấy ví dụ bằng một shit test căn bản của phụ nữ, giả sử mà là một thằng tên là Tom: “Kìa, Tom là một thằng dân chơi đấy, nhìn là biết ngay” Nghe như một lời cảm thán nhỉ, không đâu, shit test đó và cô ta đang muốn xem cách mà phản ứng ra sao bằng cách đưa ra một phán xét vô lý để kích động mà đó Tom. Cô ta đang quan sát để xem mà sẽ nói gì thông qua ngôn ngữ cơ thể và đang thử Frame của mà.

Phản ứng mạnh mẽ: “Em có mắt nhìn người đấy” cùng với ánh mắt như thể con sói đang nhìn con cừu non mơn mớn (Thỏ: kiêu quyền rũ chứ không phải kiêu muốn lột da lóc xương đâu) hoặc im lặng để cho cô ta biết rằng cô ta vừa làm ra một trò thảm hại chẳng đáng quan tâm. Ding a ring ring 100 điểm.

Phản ứng yếu ớt: “Ồ ờ, ngay cả trong giấc mơ hoang đường nhất anh cũng chưa từng lừa một cô gái nào” và sau đó ngượng ngùng ngóck nghéck thì thôi nhé, cút.

Tao phải làm rõ ở đây là trong khi phụ nữ chủ động shit test mày, nhưng họ làm điều đó trong vô thức. Họ làm mà chẳng để ý đến lý do tại sao và khi nào đâu.

B.Ví dụ về những bài shit test căn bản

-“Ừ ôi anh buồn à?” – Dịch: Anh có phải là một thằng beta không? – Hãy phớt lờ hoặc dùng chiêu “đồng ý – khuếch đại”: “Ừ đấy, thôi anh đi về đây”

-“Anh là một dân chơi đúng không?” – Dịch: Anh có phải là một thằng Alpha không? Cũng hãy phớt lờ, hãy bí ẩn kiểu “Có lẽ vậy, em thử tìm hiểu thêm xem” hoặc “Đó mới chỉ là một phần về anh thôi”

-“Anh mời em một ly đi” – Dịch: Ah hah thằng ml beta. Mày mà mua nước cho cô ta thì mày là thằng ngốc. Câu trả lời đúng ở đây là: “Em phải mua cho anh mới phải chứ” – đây là thông điệp của mày cho thấy mày có giá trị hơn cô ta nhiều. Chỉ có thằng đàn ông vô giá trị mới đi mời rượu một người phụ nữ không quen biết. Trừ khi mày là thằng chủ quán thì mày muốn mua cho ai thì cũng không bị để ý. Một thằng đàn ông đích thực sẽ không ngần ngại làm những việc mà đám tầm thường cho rằng điên khùng và kỳ quặc.

-“Em có bạn gái rồi” – Dịch: Anh thể hiện bản thân đi đã rồi em sẽ cho anh xoi. Hãy trả lời một cách hài hước kiểu: “bạn nào, người bạn trong giấc mơ ớ hờ?” rồi cười vào mặt cô ta – “thôi thì anh xoi bạn của em vậy, đứng đó mà xem đi nhé”. Hãy luôn chuẩn bị tinh thần bị tát khi mày chơi kiểu khôn nạn như vậy, nhưng cái tát đó có nghĩa là cô ta có quan tâm đến mày.

-“Em không hẹn hò với người thấp hơn mình” – Dịch: anh là beta vì vẻ ngoài của anh beta. Bài kiểm tra này là để dành cho những thằng thật sự thấp hơn trung bình ở đấy. Cách đáp trả chính xác là dùng chiêu đồng ý và khuếch đại: “ừ, thật ra thì anh là một chú lùn đang đi giày cao gót”. Không có gì tệ hơn một thằng vừa lùn vừa tự ti cả. Phụ nữ sẽ luôn test mày ngay cả khi mày có chiều cao trung bình. Mày phải tỏ rõ ra là mày đ* quan tâm đến chiều cao của bản thân. Nếu mà mày giận dữ thì cô ta sẽ cho là mày

yếu đuối dễ tự ái. Đừng phản ứng lại, dù chỉ một chút, mà không thể thay đổi chiều cao thật sự của bản thân nên hãy học cách chấp nhận nó.

–“Anh có tin vào việc yêu từ cái nhìn đầu tiên không?” – Dịch: Anh có phải là thằng beta hơm? Câu trả lời cho câu hỏi này luôn luôn là không. Còn nếu mà là một thằng cứng cựa và không quan tâm đến việc bị tát thì mà có thể dùng câu trả lời này: “À thì anh không tin, nhưng sau khi anh thấy cặp ngực của em từ khi bước vào đây thì anh đã có những câu hỏi triết học về quan điểm của bản thân”.

–“Đưa tay đây nào, chúng ta làm bạn nhé” – Dịch: Em nghĩ anh là một thằng beta thế nên em sẽ trả giá xuống. Câu trả lời cho tình huống này phần lớn là không trừ khi mà không có ý định xoi cô ta (bởi cô ta quá xấu) hoặc vì bất cứ lý do gì mà khiến cho cô ta kun ngẫu và mà muốn giữ cô ta làm bạn.

–“Anh ngủ với bao nhiêu cô rồi” – Dịch: Anh ừ ừ suốt hay anh chỉ biết quay tay? Khi mà nói rằng mà không ngủ với nhiều người thì điều đó có nghĩa mà là một thằng giá trị thấp. Hãy xaolon trong trường hợp này, nâng con số lên ở mức chấp nhận được. Đừng có đại mà trả lời kiểu: “Anh quên mất rồi” hoặc “hôm nay ở hờ, không nhiều lắm” hay “em chọn đại đi, số nào cũng được”

–“Anh có bạn gái chưa?” – Dịch: Anh có phải beta hơm? Câu trả lời đúng ở đây là có. Phụ nữ thích giật đần ông khỏi người phụ nữ khác, họ bị những bông hoa có chủ thu hút, cái đó gọi là sự lựa chọn trước (pre-selection) (Thỏ: hiểu đơn giản là việc mà có bạn gái sẽ cho người phụ nữ đang hỏi câu này biết rằng mà là một thằng ổn nên đã có một người phụ nữ chứ không phải là một thằng ất ơ bate nào đó mà không ai thèm chọn, phụ nữ luôn thích sự đồng thuận nhóm, nhớ không?) Mà nên trả lời thêm rằng: “Bạn gái anh bầu anh đừng nói ai nghe hết”, “anh và ẻm không có đăng relationship ở Facebook” hay “ừ ừ xong thì anh không có ôm ấp ẻm, thế nên chắc không phải bạn gái đâu”

–“Em cá là anh có bạn gái rồi” – Dịch: Em muốn ừ ừ với anh nhưng em hông biết rằng các cô gái khác có cho rằng anh ngon lành không. Có nhiều biến thể khác nhau của câu hỏi này tùy theo mức độ hấp dẫn của mà. Một lần nữa, cho dù không có thì câu trả lời luôn là anh có bạn gái rồi, điều đó sẽ gia tăng giá trị lựa chọn trước của mà.

–“Cầm cái túi cho em” hoặc “Đi lấy cà phê cho em” (thay túi/cà phê bằng bất cứ thứ gì) – Dịch: Anh có phải là một thằng beta sẽ ngoan ngoãn làm theo những gì được sai bảo không? Đây là một bài test để xem mày có bị cô ta trèo lên đầu lên cổ hay không. Hãy trả lời: “Hông bé ơ” hoặc “Em tự đi mà làm”. Nếu cười khẩy trong khi đang nói thì độ kun ngẫu + 100.

Và đó, là những bài shit test căn bản của phụ nữ, họ vô cùng ám ảnh về việc liệu mày có phải là một thằng beta. Nếu cô ta nghi ngờ mày, hãy có xu hướng biến thành một thằng khốn nạn. Bởi vì các cô em sẽ chạy ngay khỏi mày nếu xác định được mày là một thằng beta. Hãy thể hiện sự kun ngẫu và tỏ ra cái thái độ: “anh sẽ thịch em” một cách quyền rũ, nhắc lại là một cách quyền rũ nhé.

3. CÁC BIẾN THỂ CỦA SHIT TEST VÀ MỨC ĐỘ NGHIÊM TRỌNG

Mày có thể chia shit test vào 3 chủ đề chính:

- Ưu thế, vượt trội (Dominance)
- Sự tuân phục, tuân thủ (Compliance)
- Sự phù hợp (Fitness)

Một bài kiểm tra ưu thế là để xem mày cứng đến mức nào. Ví dụ: “lúc nào anh cũng khóc nhè vậy hả?”

Một bài kiểm tra sự tuân phục là để xem mức độ ảnh hưởng của họ (người đưa ra shit test) đối với mày. Ví dụ: “Đi lấy cà phê cho em”

Một bài kiểm tra sự phù hợp là để xem kỹ năng xã hội, tính hài hước của mày. Ví dụ: “Lúc khóc trông anh hài lắm đó”

Sự ưu thế vượt trội là chủ đề chính đằng sau tất cả các bài shit test. Bài kiểm tra sự phù hợp cũng là một bài kiểm tra ưu thế. Tuy nhiên bài kiểm tra ưu thế là để chứng minh thằng nào mạnh hơn, vượt trội hơn, còn bài kiểm tra phù hợp thì có thể chỉ để dùng để xem tài ứng đối của mày như thế nào và cách mày vượt qua sự giễu cợt. Tóm lại là trong bài kiểm tra sự phù hợp và sự tuân phục có hình bóng của bài kiểm tra ưu thế.

Nhớ này, giá trị của người đối diện mày càng cao bao nhiêu thì độ nghiêm trọng của bài shit test dành cho mày càng lớn bấy nhiêu. Thằng cha CEO trong công ty sẽ shit test mày hơn thằng trưởng phòng, mấy đứa con gái bị

daddy issue sẽ shit test mày nhiều hơn những cô có mối quan hệ tốt với cha cô ta.

Ví dụ để hiểu rõ hơn nhé, những buổi phỏng vấn xin việc thường là một tập hợp của những bài shit test. Họ sẽ thử mày để xem mày có đáng giá đủ để vào làm không. Máy câu hỏi khủng điên kiểu: ‘Nếu mày có siêu năng lực thì đó là gì, tại sao mày chọn siêu năng lực đó?’ và “hãy nói ra điểm yếu của mày”, ... đó là những bài shit test được thiết kế để xem coi mày mạnh, nhanh trí và tự tin đến mức nào. Câu trả lời thật ra không quan trọng lắm đâu, cái chính là ở chỗ mày trả lời nhanh hay không và thái độ của mày (tự tin, vượt trội hay chần chừ và ấp úng).

Mày sẽ gặp cái câu “hãy nói về điểm yếu nhất của mày” trong hầu hết các buổi phỏng vấn xin việc ngày nay. Mục đích của nó là để xem cách mà mày phản ứng khi cái tôi của mày bị xâm phạm.

Câu trả lời của mấy thằng ngày nay chủ yếu là kiểu ngập ngừng ấp úng: “Tôi ... tôi không biết”. Nè, hãy trả lời như cách tao trả lời: “Tôi là một thằng tự cho bản thân mình là nhất nên tôi không biết được điểm yếu của mình là gì, thế nên tôi nghĩ điểm yếu lớn nhất của tôi là không thể nhìn ra được điểm yếu của bản thân”. Một cách nào đó thì câu trả lời trên khiêm tốn và nghịch lý nó đảo lộn hoàn toàn sự việc, tuy nhiên tao đã sử dụng và thành công trong quá khứ với câu trả lời này.

Tuy nhiên, hãy cẩn trọng bởi một số nhà tuyển dụng sẽ xem câu trả lời như trên là một dấu hiệu xấu. Nếu giác quan thứ sáu làm mày cảm thấy người tuyển dụng đang đối diện với mày là một người sắc sảo thì hãy bỏ ngay câu trả lời như trên và quay lại với các điểm yếu kiểu: “tôi không quản lý tốt thời gian của bản thân” kiểu kiểu thế. Những người đó họ kiếm tìm một kẻ thành thật không hoàn hảo, chứ không kiếm một thằng láu cá cứng cựa như diễn tả trong câu trả lời hại não ở trên đâu.

Hãy biết rằng tao sử dụng những từ ngữ hoa mỹ và ẩn dụ trong mọi trường hợp của cuộc sống, đó là bản năng của tao. Sử dụng những từ không phải của mày sẽ cho người ta thấy mày là một thằng thiếu tự nhiên nên phải đi mượn của người khác. Nếu tự nhiên mà mày – một thằng thường ít nói lại nói ra những từ hoa mỹ thì người ta sẽ nghi ngờ rằng mày đã tạo ra một kịch bản từ trước. Thôi thì mày hãy nói một phiên bản dễ hơn của câu trả lời phía trên: “Tôi không biết điểm yếu của tôi là gì, đây có phải là điểm yếu không?” kiểu kiểu thế.

Khi mà nói mà không biết điểm yếu của bản thân, họ sẽ hỏi mà một chuỗi các câu hỏi ngụ ý trang dưới hình thức giúp đỡ mà, nhưng thực ra đó là những bài shit test nho nhỏ đấy.

“Vậy là bạn quản lý thời gian kém lắm hả?” – không

“Bạn có gặp vấn đề gì với sự tự tin không?” – không

“Bạn có vấn đề gì với động lực của bản thân không?” - không

Không là thứ mà nên nói. Mà nghĩ có ai mà muốn tuyển một thằng tự ti, không biết kiểm soát thời gian và không có động lực à?

Mà ngu ngốc đến độ không vượt qua được mấy cái shit test nho nhỏ này có nghĩa là mà không có được những năng lực xã hội căn bản. Đi hẹn hò với gái – yup shit test, bị công an mời lên phường– yes shit test, bị chế giễu bởi những người xung quanh – shit test, shit test – shit test ở khắp mọi nơi bạn của tao hỡi, nó là một phần không thể tránh khỏi, là một phần của cuộc sống, hãy học cách xử lý nó.

A. Shit test căn bản thăm dò Frame – chơi chữ:

Hầu hết mọi người đều nghĩ shit test là những bài kiểm tra được thiết kế để thử Frame của mà (mức ổn định, phù hợp và sức mạnh của tinh thần) bằng câu chữ. Thường là bằng các câu hỏi không chân tình, giả dối. Ví dụ: “Anh lúc nào cũng nói chuyện với người khác kiểu như thế à?”. Nghe thì có vẻ như người ta chỉ muốn hỏi về tính cách của mà nhưng không đâu, mục đích thật sự là để xem cách mà ứng biến với việc bị đưa vào tầm ngắm đấy. Ngoài ra người ta có thể dùng chính những câu nói của mà để shit test mà bằng cách bóp méo ý nghĩa của câu nói:

Mà nói: “Tôi không tin phụ nữ”

Họ nói: “Có phải bởi vì mà cảm thấy bị phụ nữ đe dọa đúng không?”

B. Shit test cao cấp – Trò chơi tâm lý

Shit test ở cấp độ này rất tinh tế nhưng vẫn giữ được sự khước từ giả tạo (plausible deniability) bằng cách thay vì trực tiếp đặt câu hỏi cho mà thì họ sẽ thách thức ngầm. Tạo ra sự ganh ghét bằng cách loại một người ra khỏi

nhóm họ thuộc về là một dạng shit test – đó là bài kiểm tra để thử xem mày có dám nói ra sự khó chịu hay chống lại kẻ muốn loại trừ mày. Cơ bản, việc không lúng túng và thể hiện sự độc lập là cách tốt nhất để xử lý shit test kiểu này.

Khi người ta shit test mày và đó là một ván bài mà không có cửa thắng thì đừng chơi, hãy mặc kệ bọn nó. Không chơi là cách duy nhất để chiến thắng. Ví dụ rằng ai đó nhục mạ mày ở nơi công cộng để tạo drama (cho rằng thằng đó sẽ có lợi trong drama này) thì cách duy nhất để hạ nó là phá vỡ cái “sân khấu” mà nó dựng lên. Mày càng tiến lên trong cuộc sống thì bọn nó sẽ càng tìm cách shit test mày và tao nhắc lại, cách duy nhất để chiến thắng là không chơi vì dù cho mày có bước ra khỏi cuộc chiến đó với vòng nguyệt quế trên đầu thì thời gian quý giá cũng đã mất đi và mày cũng chẳng được lợi lộc gì cả.

Khi mày có quyền lực trong tay thì người ta sẽ kiếm cách để dìm mày xuống. Chúng nó sẽ cố gắng để khiến mày quan tâm, phản ứng với sự ngu ngốc vớ vẩn của nó để có thể dây máu ăn phần, bám vào và lấy được tiếng tăm nhờ sự quan tâm của mày. Chính vì lẽ ấy mà nghệ thuật của sự im lặng, nghệ thuật của việc mặc kệ là một kỹ năng cần thiết mà những thằng muốn thâm tóm quyền lực cần phải học và sử dụng đến mức lô hỏa thuần thanh. Cách làm thì đơn giản thôi, một khi có thằng nào đó muốn đụng chạm vào cái tôi của mày, hãy tự hỏi: “tao sẽ có lợi gì khi đáp trả thằng này không?” Nếu câu trả lời là không thì bận tâm đến nó làm gì. Hãy để cho lý lẽ chiến thắng tình cảm trong trường hợp này.

Các bài shit test đó rõ ràng là để mày vào thế phòng thủ. Khi mà mày bị vướng vào mấy cái trò này mày sẽ thấy bản thân biện minh cho những lựa chọn và giải thích cho các hành động của bản thân mày, đây là thứ sẽ làm giảm giá trị và nhấn chìm mày. Người ta không có quan tâm mày có lý hay không, giải thích việc làm của bản thân là một việc kém cỏi. Nếu đang đứng giữa một cuộc tranh luận mà thấy bản thân đang tự giải thích thì hãy rút ngay, chắc chắn mày sẽ mất nhiều hơn được đấy.

Ở mức độ cao cấp này mày sẽ thấy việc đổ lỗi rất nhiều, thằng muốn shit test sẽ tìm cách thuyết phục mày rằng mày phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ lỗi lầm hay điểm yếu của nó.

Mày: “Cố lên nào”

Chúng nó: “Nếu tao làm vậy mà bị coi là lười biếng thì đó là lỗi của mày, vì tao làm giống như mày mà”

Đoạn hội thoại trên có thể là một lời nói đùa vui vẻ, nhưng hãy nhớ rằng đây là một shit test để kích thích tinh thần. Nếu như mày không thể xử lý tốt các shit test, hãy xem hài độc thoại red pill và học cách xử lý của mấy thằng đó.

C. Shit test kiểu bom nguyên tử (siêu cấp vô địch)

Hiểu đơn giản thì đây là cấp độ cao nhất, khi một thằng nào đó phá vỡ các quy tắc xã hội để xem cách mày phản ứng, nó cao cấp hơn shit test bản nâng cao ở trên nhiều và có xu hướng nghiêng về việc bạo hành tâm lý/cảm xúc của mày. Nó có thể bí ẩn (một thằng nào đó lấy hết tất cả mọi thứ của mày nhưng vẫn tỏ vẻ vô tội để thử xem mày hành xử như nào) hay trực tiếp (một thằng nào đó chọt đũa vào tô phở của mày và nhìn chòng chọc vào mắt mày).

Các bài shit test siêu cấp này thử phản ứng của mày không phải bằng từ ngữ mà bằng những hành động mang tính xúc phạm, thiếu tôn trọng. Ví dụ mày với một cô bạn gái đi, cô ta muốn tiến xa hơn nhưng mày vẫn chưa đưa ra quyết định. Thế là khi hai đứa mày đi chơi club thì cô ta bắt đầu uốn éo với một thằng khác. Cô ta làm thế này để khiến mày cảm thấy ghen tị và hành xử như cách cô ta muốn. Cô ta đang chơi trò dread game bằng cách khiến cho mày cảm thấy áp lực tranh đấu. Cách để vượt qua trò này? Hãy tán tỉnh một cô gái khác.

4. VƯỢT QUA SHIT TEST

Có nhiều cách để vượt qua shit test, vượt qua có nghĩa là mày làm cho thách thức của thằng muốn shit test biến mất hoặc mày khiến cho nó nhìn nhận mày là một thằng tự tin và có giá trị. Trước khi bắt đầu thì nói về trò đồng ý và khuếch đại nhé, đây thường là lựa chọn của mọi người và là một cách để đùa giỡn nhưng nếu dùng sai cách sẽ khiến cho mọi thứ trở nên tồi tệ hơn đấy. Ví dụ có một thằng sấn đến và nói rằng: “Mày có tin tao mức mày không?” (đây là một shit test nhưng thằng đó sẽ làm thật nếu mày thất bại đấy) và mày dùng cách đồng ý và khuếch đại: “Rồi mày tính mức bằng gì? Thìa hay muỗng?” thì thay vì bị choáng ngợp bởi trí thông minh của mày nó sẽ mức mày thật đấy.

Hãy cẩn thận vì không phải chiêu nào cũng phá shit test được đâu. Mà phải sử dụng lẽ thường, canh chỉnh theo tình huống và lựa chọn kỹ càng chiêu số để phá shit test.

Ok, giờ thì thử nhé, mà gặp một cô gái và tán tỉnh cô ta bằng một câu hay ho nào đó. Cô ta bắt đầu nói: “Em cá là cô nào anh cũng nói thế đúng không?” Đây là các chiêu để sử dụng:

Đồng ý và khuếch đại: đây là việc mà biến sự chỉ trích của người khác thành một thứ gì đó nhằm nhí bằng cách phóng đại lên. Câu trả lời cho cô gái: “Nó hiệu quả đến mức sáng nào cũng có một tá em gái thức dậy cùng anh đấy”

Không đồng ý và khuếch đại: ngược lại với chiêu trên, “Không có đâu, em là cô gái đầu tiên anh nói chuyện đấy, hồi xưa anh bị câm”

Đảo chiều áp lực: Cái tên nói lên tất cả, đẩy áp lực về phía ngược lại: “Anh cá là em nghĩ vậy vì em có vấn đề với niềm tin đúng không nào?”

Đồng thuận và đảo chiều áp lực: thêm phần đồng thuận vào đó. “Ừ, cô nào anh cũng làm thế. Anh đã làm em nghĩ rằng em đặc biệt lắm hả?”

Không đồng thuận và đảo chiều áp lực: ngược lại với cái trên. “Ồi em ơi, em chưa đủ để anh buông nời ong bứm đầuuuu”

Phớt lờ: mặc kệ shit test. Đây là một lựa chọn tồi tệ khi mà mới gặp ai đó, nhưng nếu danh tiếng và quyền lực của mà đã cao thì đây là một cách để loại bỏ các shit test. Ngụ ý của việc phớt lờ / im lặng là “Tao không quan tâm đến những gì mà nói”. Hãy dùng với những thằng có địa vị thấp hơn mà hoặc cho những thằng bắt đầu thể hiện sự ngu ngốc của nó ra ngoài. Nếu có một thằng hỏi rằng mà có ăn chất thải của mà không thì mà có thể biến câu đó thành một trò đùa bằng cách đồng ý và khuếch đại, nói gì đó về cống rãnh và hệ thống biogas chẳng hạn, còn không thì mà cứ im lặng. Việc lựa chọn cách trả lời phụ thuộc vào tâm trạng của mà, vị thế của mà với thằng đó và mục đích của nó.

Đánh lạc hướng: Thay đổi chủ đề của cuộc nói chuyện, điều này khiến cho shit test của nó mất hiệu lực. Có một khả năng là thằng đó sẽ lại thử cho tới khi nhận được câu trả lời từ mà mới thôi. Chiêu này chỉ có lợi với những thằng có vấn đề với sự tập trung vì nó sẽ quên ngay ý định shit test

mày khi bị đánh lạc hướng. Đối với câu hỏi của cô gái ở trên: “Ủa em có ngửi thấy mùi gì thum thum đâu đây không ?”

Chế giễu định hình Frame: Mày dùng trò này chọc cho cô ta tự ái và tức giận, khiến cho họ “bực” luôn. Nhưng trò này thì đừng dùng với những cô rụt rè nhút nhát nhé, cô ta sẽ cảm thấy bị đe dọa bởi mày. Dùng cách này với cô gái ở câu chuyện trên: “Anh cá là em độc thân vì em xấu V.K.L”

Pseudo Gaslight: Đây là một trò đơn giản thôi. Mày vờ như không hiểu người đối diện đang nói gì và buộc tội họ đã tưởng tượng ra mọi thứ. Trả lời cô gái ở đầu câu chuyện: “Tán tỉnh gì cơ? Hình như trí tưởng tượng của em bay hơi cao và xa rồi đó. Em có uống sữa DHA nhiều đúng không?”

BƯỚC QUAN TRỌNG ĐỂ ĐÉO QUAN TÂM

Nhanh gọn lẹ:

Mày sử dụng các app hẹn hò đúng không? Mày hay nói / post các câu giới thiệu hay ho để các em gái quan tâm đến mày đúng không?

Đừng làm thế

Hãy gửi một tin nhắn như thế này: “anh yêu bản thân mình và anh không quan tâm em có yêu anh hay không”

1.N*ng

2.Siêu n*ng

3.Anh sẽ chơi game hết một tuần nhưng em có thể đến vào cuối tuần để giúp anh giặt đồ.

4.Em dạy anh lái xe để thi bằng lái được không? Bên sở bảo là anh đủ điều kiện để thi rồi.

Những thông điệp ở trên không phải để tán tỉnh phụ nữ. Những câu trả lời mà mày nhận được sẽ cho mày thấy cái ý niệm “đéo ai quan tâm”

Và đó là bài học của ngày hôm nay:

Mày đéo quan trọng đến thế đâu

Về việc tán tỉnh, mày có thể vào club rồi nói một cô gái xinh xinh ở đó rằng mày là người sao Hỏa và nếu trước nửa đêm này không có cô gái nào ứ ừ với mày thì mày sẽ bị nổ tung mà chết. Đoán xem? Đéo ai quan tâm, người ta chỉ quan tâm đến việc bọn ISIS đang làm gì và chiến trận ở Ukraine ra sao rồi, câu tán tỉnh nhạt tẻch của mày chỉ là một tiếng vọng nho nhỏ mà thôi.

Kết luận: phụ nữ sẽ cố khiến cho mày nghĩ rằng mày đáng ra quan trọng hơn nhiều. Họ sẽ chế giễu mày và hỏi rằng tại sao mày không có 10 cái

doanh nghiệp đang chạy và mày không phải là một thằng giàu nứt đố đổ vách nhưng:

Đó là điều họ nói, không phải là điều họ nghĩ

Phụ nữ không quan tâm lương của mày là bao nhiêu và mày có nhiều kiến thức thế nào nếu như mày có thể cho họ một thời gian tốt đẹp. Sự tự tin không đến từ việc bản thân của mày là một người quan trọng và có giá trị trong xã hội.

Sự tự tin đến từ việc mày biết rằng mày đáng quan trọng và mọi người xung quanh cũng thế, phụ nữ cũng vậy. Thế khi mà không có gì là quan trọng nữa, mày còn gì để mất đâu đúng không?

Những đứa bé nhỏ thì thường có cái tôi to lớn.

Để giúp cho chúng nó không cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Đó là một cơ chế phòng vệ.

Cái tôi rất nặng. Nó là một trong những thứ hiện diện trong tâm tâm mà mày không nhận ra được. Nó ở dưới dạng những suy nghĩ vẩn vơ: “Tao sẽ làm gì trong 1 năm tới? 2 năm tới thì sao? Nếu các giấc mơ của tao không thành hiện thực thì sao? Tao là một thằng bất tài vô dụng”

Hay: “Tao phải có một cơ thể hoàn hảo, có nhiều tiền và có một chuyến đi phiêu lưu tuyệt vời nếu không thì tao chỉ là một thằng vớ vẩn mà thôi”

Hay: “Nếu tao không ch*ch được các em gái đẹp ngoài kia thì tao chỉ là một đống ph*n không hơn không kém”

Đoán xem:

Những thằng đáng quan tâm việc có bồ ... nó có nhiều bồ hơn mày

Những thằng đáng quan tâm việc cơ thể nó như c ... nó có nhiều bồ hơn mày

Những đứa đáng quan tâm đến danh lợi ... nó có nhiều bồ hơn mày

Nếu tham vọng của mày là trở thành một cái gì đó trong đời, thì hãy theo đuổi nó dù cho thế nào đi nữa. Mày không lo âu thái quá, mày không tự hỏi bản thân rằng mày có đang làm đúng không. Mày sẽ không hành hạ bản thân nếu như không đạt được điều đó.

Hãy viết ra một danh sách những điều mày thích nhưng phụ nữ lại gọi đó là “vô trách nhiệm” và “non nớt”, đó là những thứ diễn ra trong đầu mày đấy. Tất cả mọi thứ mày làm đều tuyệt vời và đáng giá nếu như mày yêu thích việc ấy và quyết tâm đến cùng.

Phụ nữ sẽ shit test mày nói rằng: “một thằng đàn ông thật sự sẽ thế này ...” hoặc “em chỉ có thể hẹn hò với một người đàn ông thế này ...”. Nếu mày không chấp nhận bản thân thì mày sẽ bị cuốn vào cái vòng xoáy đó. Nếu mày ổn với bản thân thì mày chỉ cười nhẹ nhàng một cái rồi lại tiếp tục làm việc cần làm mà thôi.

Nhớ:

Không có gì quan trọng trong đời hơn việc ăn, ngủ, thờ và tồn tại. Tất cả những thứ còn lại? Quần áo? – có cũng được. Hẹn hò? – Không có cũng không sao. Các tiêu chuẩn quan hệ? – Pfffff.....

Mày không quan trọng đến thế đâu và thế giới này là một đồng nhảm nhí.

Hãy chấp nhận bản thân.

Sách sidebar là [bản hỗ trợ của sách Sổ tay Redpill](#). Mình đã chọn lọc và dịch với mục đích là đem đến những bài căn bản nhất của Redpill phù hợp với chúng ta. Link đến bản hoàn chỉnh của sách (tiếng anh):
<http://redpillhandbook.com/7udz0.pdf>

Cảm ơn anh Minh, cảm ơn D4m đã cùng mình dịch sách và cảm ơn tất cả các anh em đã giúp mình hoàn tất dự án này.

Sách Redpill sẽ được cập nhật sau một khoảng thời gian và bản dịch tiếng việt cũng sẽ được cập nhật theo như bản gốc tiếng anh.

Thỏ Trắng Mắt Nâu

Fin